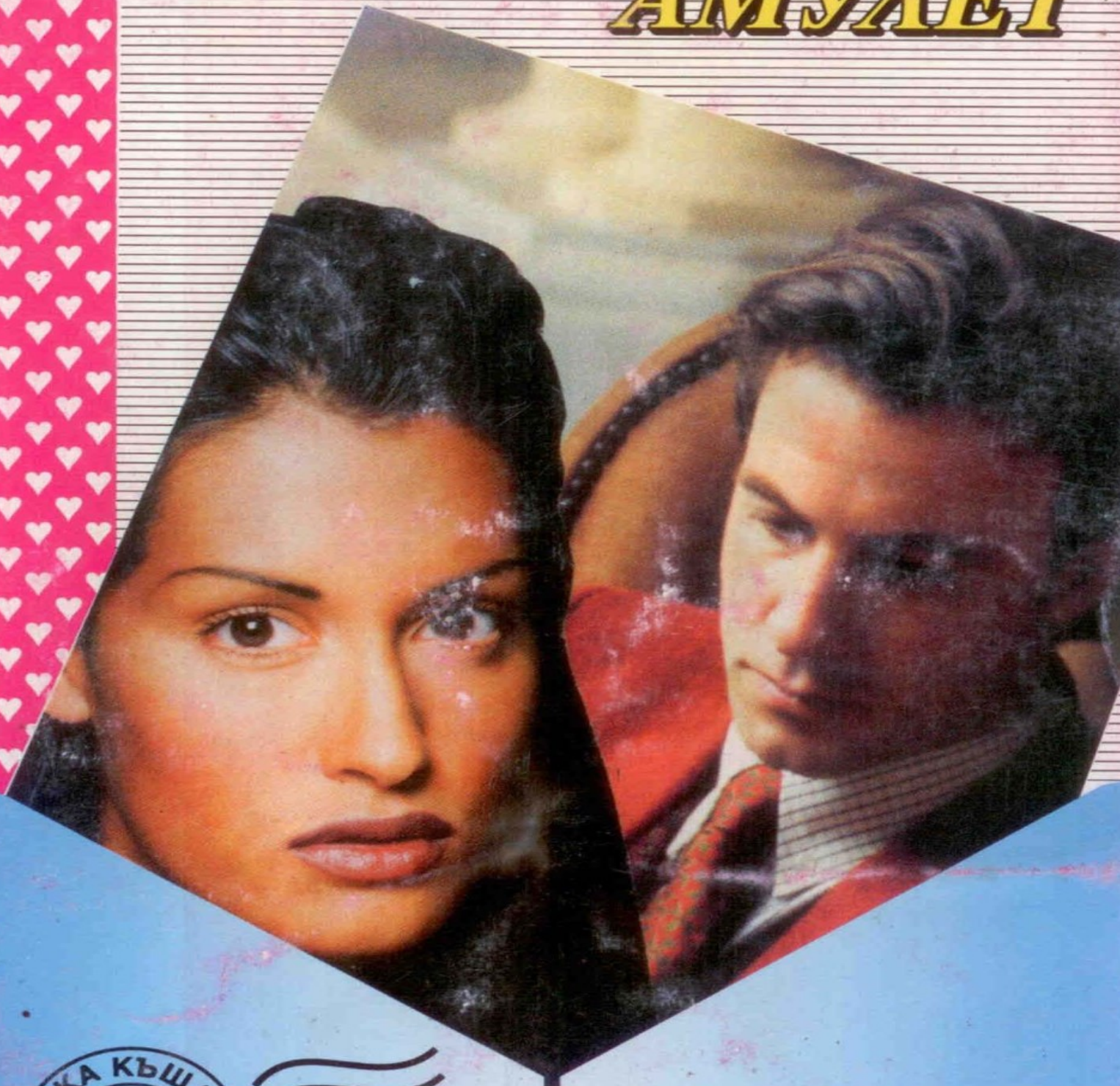

ХЕРМЕС

Ноел Бери МакКлю
**ВЪЛШЕБНИЯТ
АМУЛЕТ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"
21

Нови
любовни романи

НОЕЛ БЕРИ МАККЮ ВЪЛШЕБНИЯТ АМУЛЕТ

Превод: Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Съпругът на Тара Бърнс от романа „Вълшебният амулет“ заминава внезапно и без обяснения. Узнавайки, че е скрил от нея за предишния си брак, Тара се чувства излъгана. Наранената ѝ гордост ѝ попречва да поговори с него и да открие, че раздялата им е плод на интригите на Франк Сайкс — сътрудник във фирмата на Сара.

Ще успеят ли Деймън и Сара да открият отново път към сърцата си?

Ще повярват ли в силата на вълшебния амулет?

ПЪРВА ГЛАВА

Безмилостна мараня трептеше над сухия пустинен пейзаж. Плъзгайки гладко колела, на пистата се приземи малък едномоторен „Чесна“, съпроводен от облак прах, полепващ в тънък слой по лъскавата му повърхност в бяло и зелено.

От самолета слязоха мъж и жена и говорейки възбудено се насочиха към белия фургон, служещ за офис на „Лейк Мийд Еър“. Прашната табела в бяло и черно над главите гласеше: „Големият каньон, панорамни полети, Лейк Мийд“.

Гласовете на двойката прозвучаха остров тишината на ранната вечер и пилотът въздъхна. Като клатеше глава подир отиващите си клиенти, Тара потупа утешително високото крило на самолета и се запъти към конструкцията от вълнообразна ламарина, изпълняваща ролята на хангар.

Сумракът в помещението тутакси я обърка. Тара запремигва често-често и скоро очите ѝ свикнаха със слабата светлина, проникваща от отворената врата. Напрегнала тяло, тя с отчаяние се взря в трите самолета на различна степен от ремонта. Класически красивото лице отразяваше чувствата ѝ. Как ли щяха да се оправят занапред, когато три от техните седем самолета бяха в неизправност, чудеше се тя. След смъртта на баща ѝ с всички сили се бе борила да направи малкия им самолетен бизнес доходен, за да си пробие път сред планината от дългове, които той им беше оставил. Отчаяно искаше да издържи — заради брат си, знаейки колко много баща им беше желал единственият му син да получи това наследство.

„Защо тогава татко изпи и проигра по-голямата му част, а, Тара? — прошепна отвътре бунтуващ се глас. — Защо стовари целия товар на своето недомислие върху твоите плещи, умолявайки те в онези последни минути, прекарани заедно, да успееш там, където той се беше провалил?“

Неканена влага замъгли очите и с цвят на обсидиан^[1], чиято леко изтеглена нагоре форма създаваше впечатление за весел нрав, ако не се

вгледаш по-внимателно. Само тогава случайният наблюдател можеше да заподозре истинската ѝ дълбочина и да прозре изключително страстната ѝ природа. Това бе примесено със самотност на духа — наследството, оставено ѝ от народа на майка ѝ, индианците Хавасупаи.

Мисълта за нежната жена с тих глас, която Тара бе загубила, когато най-много се нуждаеше от нея, отново ѝ причини познатата болка. Беше на дванайсет години и тъкмо разчупваше пашкула на детството. Смъртта на майка ѝ при раждането на нейния брат я беше принудила да напусне сигурната топлина на детството твърде рано и да се озове в света на жените, за който не беше подготвена.

Но все пак се бе справила, припомни си тя, и меките очертания на сочните ѝ устни се опънаха саркастично. Смазан от смъртта на обичната си Лина, баща ѝ се бе обърнал за утеха към бутилката. Никога не му бе хрумвало да се обърне към дъщеря си. Месеците минаваха и тя се бе затворила още повече в себе си, превръщайки се в сянката на онова дете с искрящи очи, каквото бе някога.

Поглеждайки назад, Тара осъзнаваше, че тежката работа се беше оказала нейното спасение. Една съседка наглеждаше детето, докато тя ходеше на училище, но през останалото време сама се грижеше за къщата, готвеше и се превърна в единствената майка, която братчето ѝ познаваше. Не ѝ оставаше време за нормалните занимания на едно младо момиче и не след дълго установи, че вече няма нищо общо със своите връстнички. Нямаше време за танци и събирания или дори да прекара обичайния час след училище, бърбейки смехории пред чаша безалкохолно. Момченцето, което протягаше към нея пълните си ръчички и потупваше с обич лицето и с пухкавите си длани... само то беше от значение.

Мислите за брат ѝ я накараха да се намръщи. Източилият се тринайсетгодишен Кени Бърнс вече трудно се поддаваше на контрол. Някога лъчезарен и жаден за живот, той беше започнал да се превръща в непознат, откакто баща им почина. Кени бе този, който с широката си беззъба усмивка, в края на краищата, бе успял да измъкне баща ѝ от блатото на самосъжалението, припомни си тя. В началото, обвинявайки детето за смъртта на съпругата си, постепенно той бе започнал да намира утеха в мисълта, че тя не е умряла напразно. Беше оставила на възлюбения си сина, за когото жадуваше, и той насочи към момчето цялото си същество, отдадено някога на неговата Лина.

След смъртта си Кенет Бърнс беше оставил всичко, което притежава, на своя син. След прочитане на завещанието му неговият адвокат ясно беше изразил неодобрението си, но Тара само се бе усмихнала равнодушно и отказа да оспорва решението на баща си по какъвто и да било начин. В края на краищата той бе обсъдил намерението си с нея. Тара бе приела решението му с цялото си сърце, стигайки дори дотам, че му обещава поддържа бизнеса, докато Кени стане достатъчно голям, за да се ползва от своето наследство. Беше слушала безизразно, докато баща ѝ изричаше горещото си желание да остави това наследство на единствения си син, и дори не трепна, когато той беше станал съзливо-сентиментален, мърморейки едва чуто колко много е обичал Лина... и сега техния син.

Не... тя не беше искала нищо от баща си! Помнеше как, когато беше дете, той се бе шегувал, че тяхната Тара е бавноразвиваща се. Отначало Лина бе възразила на съпруга си, но след време само се умълчаваше и с нежна ръка погалваше дългите черни коси на дъщеря си. „Да — въздишаше тя с глас и очи, изпълнени с гордост, — тя е наистина една от народа ни.“

Майка ѝ я беше обичала, разбирайки вродената ѝ независимост и самовгълбена природа, които я отличаваха от нейния грубоват, добродушен червенокос баща със смеещите се сини очи. Съвсем за кратко я бяха обичали заради самата нея... или поне така си беше мислила. Деймън беше запалил в нея огън, точно както изгряващото слънце къпе каньона в топлина, ала прекалено скоро сенките на здрача се бяха спуснали върху взаимоотношенията им, оставяйки я студена от когато и да било и доверяваща се единствено на себе си.

„Деймън...“ Неговото име все още бе част от нея, така силно вкоренена и дълбока, както прорезите по повърхността на каньона, които караха горещия пустинен вятър при преминаването си да стене и пъшка в самотна агония, напразно търсейки да се приюти в някое гладко местенце сред набраздените върхове.

Тара тръсна глава, опитвайки се да пропъди спомените. Дългата ѝ грациозна шия се изви, стройното ѝ изваяно тяло за пореден път затвори същността ѝ в черупката на гордостта. Бедният Франк! Въобразяваше си, че той е ключът, способен да отключи веригите, с които бе оковала живота си. Беше опитвала да му каже, че никога няма да се омъжи за него, но той отказваше да приеме истината. Единствено

тя знаеше колко неразрушими са връзките, които я свързваха със среброкосия дявол, изпълващ живота ѝ.

Мисълта за Франк я накара да се обърне и да побърза към офиса. Сигурно вече бе приключил с двойката, която тя беше возила над каньона преди малко; почти усещаше нетърпението, с което я очакваше. Франк често проявяваше нетърпение по отношение на Тара, не проумявайки нуждата ѝ да си открадне няколко скъпоценни мига самота, в които можеше да разговаря със себе си и да си възвърне усещането за сила.

Тара забави крачки, щом се заизкачва по дървените стълби, закрепени здраво пред вратата на офиса. Като си пое дълбоко дъх, тя приглади смолисточерните си къдрици зад малките изящни уши, преди да се протегне и да хване решително топката на вратата.

— Здравей. Извинявай, че закъснях — каза тя тихо. — Реших да проверя какво става в хангара. — „Е, защо казах това?“ — помисли обезпокоена. Беше започнала да се оправдава и да бърби извинения веднага щом забеляза нацупеното изражение върху приятното лице на Франк.

— Наистина, скъпа — измърмори той, прокарвайки по характерния за него начин разсеяно ръка през и без това разрошената си тъмноруса коса. — Пак ли общувахме с природата? — Тънките му устни се извиха иронично. — Според мен си изкарала прекалено много години в резервата. Не знам как е могъл Кен да позволява на ония хора да ти пълнят главата с най-различни щуротии.

Тара се стегна, гордостта на индианското ѝ потекло се надигна у нея. Минавайки през приятната приемна, която заемаше по-голямата част от подвижния фургон, тя безшумно влезе в офиса и ръката ѝ леко стисна ръба на гишето, разделящо пространството.

— В случай че си забравил — сопна се тя, без да сваля очи от лицето му, докато седнаше на един стол до голямото метално бюро, зад което бе той, — „онези хора“ бяха моите баба и дядо. Естествено, че прекарвах част от времето си с тях. Ако бяха живи, щях да продължавам да ги посещавам.

Враждебността на мелодичния ѝ глас не убегна от Франк. Навеждайки се напред, той улови двете ѝ стиснати ръце в своите, а палецът му ритмично загали деликатната ѝ китка.

— Съжалявам, скъпа — промърмори той, а ясните му сини очи заблестяха измамно насреща ѝ. — Просто ревнувам.

— Нямах право да ревнуваш, Франк — отвърна тя уморено. — Казвала съм ти го вече!

— Безсилен съм — измърмори той, тъжно поклащайки глава. — Искам всяка частица от теб да ми принадлежи, но нещо все ми се изплъзва. Дразня се, когато те чувствам далечна. Прощаваш ли ми?

Това беше Франк Сайкс, когото тя познаваше, и лицето ѝ се отпусна с облекчение. Обикновено бе пълен с хумор, жилавото му тяло изпускаше неудържими искри от осезаема енергия. Баща ѝ го бе взел на работа преди три години, за да му помага при летенето и защото бе опитен механик, какъвто самият той не беше. След боледуването на баща ѝ и последвалата смърт, Тара беше много благодарна за уменията му, както и за моралната подкрепа, която ѝ даваше той, често за своя собствена сметка.

Тара предполагаше, че за него това оплакване е оправдано и все пак знаеше, че никога няма да отвърне на чувствата му. Вече никога нямаше да се остави да бъде така уязвима. Но, разбира се, Франк не биваше да плаща за предателството на Деймън. Изправяйки рамене, тя се насили да се усмихне, прощавайки му с очи.

— Ей — прошепна той и освободи ръцете ѝ, за да повдигне брадичката ѝ с един пръст, — изглеждаш дяволски изморена. Тъкмо смятах да варя кафе. Как ти звучи?

— Нека го направя аз.

— Не, ти ще си стоиш тук и ще почиваш — нареди той. Усмиващото му се лице контрастираше с нетърпящия възражение тон. — Няма да се забавя.

Тара направи, както той настояваше, повече от апатия, отколкото поради някаква друга причина. Беше уморена, ужасно уморена. Споменаването на баба ѝ и дядо ѝ бе върнало мислите ѝ в златното време, прекарано в резервата с майка ѝ. Тара осъзна, че отдавна не бе изпитвала такова чувство за принадлежност към семейство и общност.

Изведнъж закопня за онзи красив каньон само на трийсет и пет мили западно от Гранд Каньон Вилидж. Макар стръмният каньон да изглеждаше толкова близко от самолет, до него се стигаше само по пътека или с хеликоптер, на който племето се мръщеше. Но при

сегашните обстоятелства тя така или иначе не би могла да си позволи пътуването.

Въпреки че баба ѝ и дядо ѝ си бяха отишли и нямаше там други роднини, знаеше, че винаги ще е добре дошла. Беше една от тях от Хавасупаи — народа на синьо-зелената вода. Майка ѝ, баба ѝ и дядо ѝ, ѝ бяха внушили неукротима гордост заради нейния произход, гордост, която се беше увеличавала през годините и тя бе благодарна, че е така. Това бе нещо, което Франк никога няма да разбере, осъзна тя тъжно. Той не усещаше дълбоко в себе си притегателната сила на земята; не чуваше как в кръвта му отеква повикът на дедите, нито му се струваше, сякаш неукротими ветрове го зоват жаловито. След смъртта на майка ѝ нямаше никой, който да я разбира... до появата на Деймън.

Той я беше завел там, припомни си Тара, и сърцето я заболя още повече. Беше пилотирал собствен хеликоптер и тя си припомни неодобрението, което предизвика машината в резервата. Ала то беше преминало в радостна възбуда, щом я разпознаха. Колко беше горда, когато представи Деймън на баба си и дядо си, с ръка, вплетена в неговата. Все още с отнемаща дъха яснота си спомняше начина, по който сериозните му кехлибарени очи бяха посрещнали изпитателния поглед на дядо ѝ.

Беше стояла мълчаливо, внезапно побояла се да приеме присъдата от мъжа с набраздено лице и възлесто тяло, който имаше такъв рядък усет за човешката душа. В очите на Деймън като че ли бяха припламнали жълтеникави точки, но той не се извърна, докато старият човек напрегнато го изучаваше. Секундите ѝ се бяха сторили часове, но накрая дядо ѝ кимна. Прииска ѝ се да закрепци от радост, спомни си тя, знаейки, както и Деймън, че той току-що бе приет в тесния им кръг.

Последвалите дни бяха за Тара един безкраен сън. Деймън беше прекарвал дълги часове с дядо ѝ в скитане из плодородните земи, напоявани от пролетното пълноводие на Хавасу Крийк, очарован от познанията на индианците, които научаваше по време на разходките. Макар да ѝ беше приятно да остава насаме с баба си, все още помнеше нетърпението, с което очакваше завръщането им. За щастие баба ѝ разбираше изгарящата нужда на Тара да има Деймън до себе си. Тя бе вършила ежедневните си задължения в мълчание. От мекия ѝ поглед,

отправян понякога към нейната внучка, личеше, че тя знае — за Тара това бе времето на свързване.

Надали двама души са имали по-прекрасен меден месец, помисли си тя, потрепервайки при спомена, и се опита да го пропъди. Ала не успя и не устоя на импулса да постави ръце на ушите си в усилието да изолира онези отдавнашни приглушени викове от страст, които изплуваха нагоре, за да се смесят завинаги с вятъра.

— Добре ли си, скъпа?

Тара отвори очи, все още обладани от миналото, и потрепера, срещайки загрижения поглед на Франк. „Глупачка такава — наруга се наум, даже и когато кимаше в отговор на въпроса на Франк. — Живееш в света на белия човек. Не си обвързана с ограниченията на племето. Свещената връзка бе разрушена, но вината не беше твоя... не беше!“

— За бога, Тара, какво има? — попита Франк, коленичейки до нея.

Тара мълчаливо пое чашата с кафе от ръката му, отпивайки едри глътки от вдигащото пара питие.

— Нищо — прошепна тя, взирайки се в черните глъбини на гъстата течност, зарадвана от възможността да избегне изпитателния му поглед. — Аз... ти си прав. Май съм по-уморена, отколкото мислех.

Още докато говореше, тя оправда лъжата в собственото си съзнание. Беше уморена, уморена да носи прекалено тежкия за плещите й товар — винаги да се справя сама. Не беше се видяла повече с баба си и дядо си след онова посещение с Деймън. Бяха починали няколко месеца по-късно, по време на грипна епидемия, която опустоши резервата. Беше се върнала навреме за погребението. Трябваше и това да преживее сама, припомни си с горчивина. Деймън вече се беше върнал при жената, която твърдеше, че е законната му съпруга.

Франк се беше опитал да я предупреди за Деймън, но тя бе отказала да слуша, повтаряйки си, че той просто е ревнив, че Франк я иска за себе си и Деймън се беше съгласил с нея. Признал беше, че е бил женен преди години, но говореше с неохота за първия си брак. Тя му се бе доверила — доверие, чийто резултат беше брачна церемония, оказала се измама.

Усети как яростта я раздира. Беше измамил не само нея, но и старците, към които бе показал такова уважение. Не му беше необходимо да произнася лъжата, той живееше с нея. Тара си спомни радостта върху лицата на баба ѝ и дядо ѝ. Тя и Деймън се бяха прибрали вкъщи от техния скрит рай в каньона, сигурни в любовта си един към друг, или поне така си бе мислила. Колко глупава е била да таи мечти за постоянство в чувствата към човек, който не познаваше значението на тази дума!

Деймън я беше завел в своя апартамент в Болдър Сити, съвсем наблизо до къщата, в която бе живяла с баща си и брат си. Тъкмо им отиваше на гости, когато дойде онова телефонно обаждане, предвещаващо разпадането на нейното щастие. И сега виждаше буреносното изражение върху лицето на Деймън толкова ясно, сякаш той стоеше пред нея. Неспойно бе местил поглед от нея, отговорите му бяха приглушени, докато стискаше слушалката толкова силно, че кокалчетата на ръката му бяха побелели от напрежението.

— Нещо не е наред ли, Деймън?

Пристъпи към него, сърцето ѝ биеше лудо, докато наблюдаваше стиснатите му до болка устни, бледнината по кожата, докато той се вираше в бръмчащата в ръката му слушалка.

Същата ръка направи движение да остави телефона на вилката, сетне се изви и обхвана бузата ѝ.

— Нищо, за което да се безпокоиш, скъпа — измърмори той, придърпвайки я към себе си, докато лицето ѝ легна на гърдите му. — Боя се само, че ще трябва да посъкратим медения си месец. Налага се да летя до Сан Франциско. Има един проблем, който трябва да реша.

— Ще дойда с теб.

Беше неподготвена за спазъма, който разтърси тялото му; за внезапното напъгане на мускулите му.

— Не! — промълви той, ръцете му се изопнаха почти болезнено.

— Деймън — прошепна тя, вдигайки озадачени очи към неговите, който я отбягваха. — Защо не мога да дойда с теб?

— Знаеш, че баща ти няма да се справи сам с Кени, а се страхувам, че може да отсъствам няколко седмици.

— Седмици? — възкликна тя, впивайки пръсти в ръцете му в опит да го задържи до себе си. — Деймън, не можеш да направиш това!

Все едно че говореше на глух човек. Деймън вече набираше летището и даваше разпореждания да заредят хеликоптера му с гориво и да го подготвят за излитане. Тя го последва в спалнята, наблюдавайки го как яростно нахвърля дрехите си в куфара.

— Не може ли някой друг да се заеме с това?

Тара си припомни разтрепераната несигурност в гласа си, когато му задаваше този въпрос, и потри слепоочия, опитвайки се да намали пулсиращата болка, загнездила се в главата ѝ. Не би могла да понесе спомена за бурната сцена, която беше последвала, разочарованието ѝ бе толкова смазващо, че скоро започна да проклина Деймън.

— По дяволите! Знаеше още преди да се оженим, че бизнесът ми ще изисква много пътуване — беснееше той, собствената му ярост изцяло засенчваше нейната. — Ако ще ми правиш сцени всеки път, когато се налага да замина, излиза, че съм бил пълен глупак да се оженим за теб!

— Деймън! — Името му излезе като въздишка от безкръвните и устни, болката от обвинението му я беше направила безпомощна. Тогава той бе дошъл при нея, но за първи път тя откри, че е неспособна да му отговори. В съзнанието си все още виждаше отворения куфар, избутан на пода като бариера за страстта. Думите на разкаяние, които той бе прошепнал над голите ѝ гърди, бяха неистови, сякаш чрез повторението им би могъл да изтрие болката от предишните. За нея те бяха празни, нищо незначещи бръцолевения, неспособни да възпрат ужасния страх, който се загнездваше в душата ѝ.

Помисли си за детинския начин, по който беше избрала да даде отдушник на страха си, и потрепера.

— Ако си тръгнеш, не си прави труда да се връщаш обратно, защото аз няма да съм тук!

Беше спечелила, но колко горчива беше победата ѝ! Седмица по-късно се обадиха и на нея. Нежният съчувствен женски глас от другия край на линията разрушаваше мечтите ѝ с всяка дума.

— Тара — мълвеше гласът. — Деймън се чувства ужасно, но аз съм сигурна, че ти ще го разбереш. Той се ожени за теб в момент на отчаяние, мислейки, че не го искам повече. Само не си съставяй погрешно мнение. Деймън е почтен човек. Обвинявам единствено себе си за това, което се случи, за болката, която сигурно изпитваш.

На Тара ѝ се искаше да изкрещи на гласа да престане. Очите ѝ бяха потъмнели от страданието, тялото ѝ трепереше толкова силно, че за малко да изпусне слушалката. Ала гласът безмилостно продължаваше:

— Сглупих, позволявайки на Деймън да повярва, че се развеждам с него. Отлетях за Мексико и предприех необходимите правни действия, но не можах да продължа. Върнах се в Сан Франциско, от гордостта ми не беше останало почти нищо и открих, че той си е отишъл. Доста време ми отне да го намеря, но не можех да се откажа. Прекалено много го обичам. Толкова силно го бях наранила, че той дори оставил нареждане в службата си да не ми дават информация за неговото местонахождение. Накрая адвокатите ми успяха да го проследят до Лас Вегас и щом му се обадиха, той се върна при мен. Съжалявам, мила, много съжалявам.

— Той, той е там с вас? — прошепна тя невярващо.

— Ах, не го мрази, Тара. — Другата жена въздъхна. — Той мислеше като свободен мъж, когато те срещна. Само че когато отново се видяхме, осъзна, че никога няма да можем истински да се освободим от миналото. По свой си начин той обича и теб; така е, повярвай ми. Но трябваше да направи своя избор.

— Разбирам — промълви Тара, молейки се треперенето в гласа ѝ да остане незабелязано. — Кажете му да не се безпокои — не искам да го виждам никога повече. Надявам се, че вие двамата ще бъдете... — Не можеше да пожелае на Деймън щастие с друга жена. Омразата се надигаше като жлъчка в гърлото ѝ и тя знаеше, че е неспособна да го стори. Със задавено ридание постави обратно слушалката, но не можеше да си наложи този мазен, самодоволен глас да престане да я измъчва.

Оттогава не бе изминала и година, но следващите месеци бяха кошмар. Ако не беше Франк, Тара не знаеше как би оцеляла. Той, изглежда, разбираше, че всяко споменаване на Деймън е забранено. Милият надежден Франк! Винаги тук, откакто я бяха изоставили сама и разнищена.

Очите ѝ блестяха трескаво, докато обвиваше ръце около врата на Франк, притегляйки устните му към своите в опита си да изтрие спомена от други устни, които завинаги бяха изсмукали душата от тялото ѝ.

[1] обсидиан — стъклообразен минерал с черен цвят. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Като облегна гръб върху меката кожа на въртящия се стол, Тара унило се загледа в сметките пред себе си. Как, за бога, баща ѝ бе избегнал банкрута, чудеше се тя. Според тези документи дори голямата сума, която тя му бе дала преди смъртта му, се бе оказала незначителна да покрие дълговете му. Жертването на гордостта ѝ бе отишло напразно и съзнанието за това отново извика на повърхността цялата стара горчивина. Заради Кени тя бе позволила на баща си да я убеди в необходимостта да изтегли и последния цент от парите, които Деймън бе оставил в банковата им сметка, пари, които тя се бе клела да не докосва никога.

Невъзможно бе малкият им бизнес да покрие дългове от комар в такива размери. Проряза я острието на страха и сърцето ѝ учести ритъма си. Той добре беше прикривал пристрастеността си към комара и въпреки това Тара се обвиняваше. Ако не беше толкова погълната от бизнеса, би могла да успее да обуздае неговата невъздържаност. Мили боже, помисли си тя. Дали няма да се окаже, че целият къртовски труд от последната година е бил на вятъра? Според документите баща ѝ беше заемал пари дори от банката, залагайки къщата и бизнеса като гаранция. Нямаше измъкване от тази каша, доколкото тя виждаше. Банкрутът беше неизбежен и все пак трябваше на всяка цена да бъде избегнат, каза си. Щеше да се бори докрай за наследството на Кени, дори това да я убие.

Затваряйки счетоводната книга, Тара се облегна назад в стола, като притвори очи заради яркото флуоресцентно осветление от тавана. Не би могла да свърши нищо повече тази вечер. Макар духът ѝ да го искаше, тя вече усещаше физическото изтощение. Преди няколко часа, по време на вечерята, не обърна внимание на смърянето на Франк, че се отнася безжалостно към здравето си, но ето че сега си плащаше за това. Макар че беше прекалено изтощена да яде и се насилваше да дъвче и гълта, все пак нещо я бе теглило да се върне към работата си.

Звукът от отваряне на външната врата я накара стреснато да се изправи. „Сега вече загазих“, помисли си тя. С въздишка се приготви за поредната лекция. Вината си беше нейна в крайна сметка. След вечерята бе накарала Франк да си мисли, че се връща вкъщи. Не го беше излъгала, просто се бе въздържала да спомене за намеренията си.

Поемайки дълбоко дъх, тя се изправи на крака, като се насили да се усмихне, докато отиваше да отвори вратата, отделяща офиса от салона.

Тара замръзна на място:

— Деймън!

Сподавеният ѝ вик беше истинска молба, докато гледаше изумено към мъжа, облегал се небрежно на рамката на вратата. Залитайки напред, тя почувства как гладките ѝ нокти се впиват в дървеното гише, докато се навеждаше над него. Беше близо до припадък, вторачила се невярващо през стаята.

Жълто-кафявите очи на Деймън Малори забелязаха бледнината ѝ и той се намръщи.

— Защо е този театър, любима? Нали ме очакваше?

При звука на подигравателния му глас Тара впи в него замаян поглед. Мили боже, изобщо не се е променил, помисли си тя, докато очите ѝ жадно го поглъщаха. Триъгълникът на мускулестите му гърди, прибран в стегната талия, и мощните му бедра се подчертаваха от сиво-бежовите памучни панталони и копринената риза в ръждив цвят. Тара си спомняше прекалено добре колко бе гладка златистата плът под дрехите му и потрепера при докосването на спомена до тялото ѝ.

Срещайки очите му, в които затанцуваха златисти точки, тя се изчерви. Той сведе клепачи, очите му бързо и преценяващо обходиха тялото ѝ. Раздразнена от ефекта, който очите му имаха върху нея, Тара настръхна, вдигайки гордо брадичка.

— Ти си последният човек, когото съм очаквала или желала да видя!

Очите на Деймън с мъка се откъснаха от деликатните ѝ форми, в погледа му се бе разгорял пламък, който се скри зад изумително черните мигли.

— През последните месеци ми даде ясно да го разбере. — Гласът му беше груб, мощното му тяло тръгна напред с бързи стъпки на

пантера. — Но сигурно си знаела, че няма да те оставя просто така, че ще се върна.

— Защо да си мисля подобно нещо? — прошепна тя, преглъщайки в опита си да отпусне възела от напрежение, заседнал в гърлото и. — За какво говориш?

— Не се прави на невинна, Тара — измърмори той, в погледа му се четеше погнуса. — И престани да се криеш зад проклетото гише! Ела насам, искам да те виждам.

Това не е онзи Деймън, когото помня, помисли си тя, потискайки импулса си да се хвърли назад и да заключи вратата под носа му. Високото чувствено тяло бе същото, както и златистата кожа, опъната по едрите кости на лицето му и оправдаваща присъствието на тънките черни вежди, които бяха в такъв поразителен контраст с гъстата сребриста коса, която украсяваше главата му.

Ала със сигурност онзи Деймън, когото тя помнеше, не бе притежавал този рязък, дразнещ ухото глас. Нито пък по лицето му имаше тези дълбоки бръчки, които сега се спускаха от носа към устата. Онзи Деймън никога не я беше плашил, никога не я беше гледал със студенина, която караше стомаха ѝ да се свива напрегнато. Но този човек го правеше. О, господи, този човек го правеше.

С проклетие на устните той се протегна през гишето и сграбчи ръката ѝ с бързина, която я накара да ахне. Безполезно беше да се съпротивлява на силата на тази хватка и Тара се озова при него, преди още да осъзнае, че се е движила, макар очите ѝ да бяха непокорни.

— Пусни ме! — ядно изрече тя, опитвайки се да откопчи ръката си. — Не може да се появяваш тук просто така и да очакваш, че всичко ще е постарому. Казал ли си на жена си за своите намерения?

Очите му жадно поглъщаха съвършенството на изрязаните ѝ като върху скъпоценен камък черти.

— Ти си моята жена!

Леденият му отговор я вбеси и тя поклати глава:

— За глупачка ли ме мислиш? Ти си имаш жена, наистина, но това не съм аз!

Наблюдаваше очаровано как една бавна усмивка смекчи твърдостта на устните му, прекалено замаяна да протестира, когато усети да я притегля към стегнатото си тяло. Озадачена, тя видя как

очите му се движат към мястото, където гърдите ѝ се бяха притиснали към неговите, знаейки, че той усеща ударите на сърцето ѝ.

— Глупакът бях аз, любима — мълвеше той, очите му странно блестяха. — Мислех си, че ти си различна, че желаеш мъжа, а не просто парите му. Когато се ожених за Шейла, научих всичко за това как могат да те използват, но като малоумен позволих на тези твои черни очи да ме превърнат в слепец за онова, което си мислех, че вече съм научил.

— Май двамата с Шейла пак сте се разлюбили — тросна му се Тара, блъскайки гърдите му със стиснати юмруци. — Какво има, Деймън? Да не те е изритала?

— Защо, по дяволите, ще се интересувам какво е намислила бившата ми жена? — озъби се той, впивайки пръсти в нежната ѝ плът. — Двамата с нея приключихме в деня, когато тя замина за Мексико с тогавашния ѝ любовник. По онова време аз все още бях борец се за място под слънцето бизнесмен, а нейният приятел ѝ обещаваше всичко, което аз не можех да ѝ осигуря.

— О, да — присмя се тя, втреничила поглед в една точка през рамото му, с настръхнало тяло. — Прочутият мексикански развод, него изобщо го няма!

— Разбира се, че имаше развод — отвърна той и думите му я накараха да извърти към него очи, зениците ѝ се разшириха от шока.

— Но аз мислех...

— Опитах се да се свържа с теб, но баща ти ми каза, че не желаеш да говориш с мен.

— Ако наистина си искал да говориш с мен, щеше сам да дойдеш. — Защо се бе върнал да я измъчва? Топлината на тялото му върна болезнените спомени, докато той я държеше в прегръдките си, а със спомените дойде и заслепяващото негодувание. Той не се беше върнал, защото е бил с нея, наслаждавайки се на нейните прегръдки, на нейните устни. Тара си припомни агонията на собствените си празни нощи с нарастваща ярост. Шейла беше излъгала и двамата с Деймън. Беше довела развода докрай, а по-късно сигурно се бе опитала да задържи Деймън, отричайки това.

Тара почти изпитваше съжаление в сърцето си към другата жена. Деймън бе избрал да остане с нея и Тара почти усещаше триумфа, които сигурно е изпитвала. И все пак това трябва да е бил триумф,

примесен със страх — страх от деня, когато той ще открие истината. Сигурно е познавала Деймън, знаела е колко силна е гордостта му. Никога не би одобрил една лъжа, дори да е произнесена в момент на отчаяние. И подозираше, че никога не би я простил.

Е, добре, тя също може да е така категорична. Беше използвана и после захвърлена заради другата жена. Няма да разреши на Деймън да ѝ причинява повече болка. Няма!

— Остави ме на мира! — настоя тя, малките ѝ ръце се мъчеха да я отделят от мощната му гръд. — Не желая да ме докосваш.

— Малка лъжкиня — мълвеше той, прокарвайки изучаващо ръка надолу по гърба ѝ от гръбнака до бедрото. Притискайки я още по-силно към яките си бедра, той се засмя, докато наблюдаваше как очите ѝ се разширяват при чувствената атака на тялото му.

Когато той наведе глава, устните му загалиха ухото ѝ и приглушеният му смях я накара да потрепери.

— Това винаги ти е действало — изпъшка той.

— Престани! — Произнесеното със слаб глас настояване изобщо не възпря ласките му и щом в тялото ѝ започнаха да се изкачват възхитителни вълни от желание, тя изгуби надежда, че ще успее да се освободи от прегръдката му.

— Не искаш да престана — промърмори той.

— Аз имам годеник! — Мили боже! Наистина ли бе изговорила лъжата или само си бе представила как произнася отбранителните думи?

Той изведнъж замръзна и тя знаеше отговора на мълчаливия си въпрос, когато почувства увеличеното напрежение в тялото му. Внезапно косата, навита върху главата ѝ, беше сграбчена, главата ѝ рязко се наклони назад, докато очите му буквално изгаряха лицето ѝ.

— Имаш какво?

— Г-годеник — повтори тя, заеквайки от неприкритата ярост, изписана на лицето му. — Франк и аз сме... н-ние...

— Мътните ви взели!

— Нямах право — започна тя, но тутакси бе възпряна от приглушеното му обвинение.

— Малко бавно схващаш, скъпа — присмя ѝ се той. — Адвокатите ми се бориха месеци наред да докажат, че разводът ми с Шейла е законен. Сега ясно ли ти е? Още ли ще си говорим за права?

— Значи нашата женитба, тя е?...

— Да не се опитваш да ми кажеш, че не знаеш, че си ми законна съпруга? — Дрезгавият му смях прозвуча грозно в тишината на стаята. — Или, изглежда, просто си се надявала, че жалкото планче на тримка ви може и да успее. О, не, любов моя — изръмжа той, арогантно обхващайки с длан бузата ѝ. — Това изобщо не е начинът, който аз бих предпочел. Трябва ли да те наричам моя любов? Не! Не мисля, че тази дума може отново да се произнася помежду ни. Ти ми показва колко много ме „обичаш“, когато реши в крайна сметка, че желаш Сайкс. Едно ще ти кажа, мила. Изигра си ролята на изчервяващата се девственица почти безпогрешно. Толкова добре, че бях напълно заблуден, докато не осъзнах истината. В резултат малко бавно се усетих, но нима наистина си си мислила, че аз няма да се върна, за да се уверя, че ти и твоят любовник ще се провалите?

— О, боже! — простена тя, клатейки яростно глава, докато болката върху скалпа ѝ, причинена от здраво стиснатите му пръсти, я накара да спре. — Аз не знам...

— Не знаеше, че ще се върна? — попита той и един мускул заигра върху челюстта му. — Двамата със Сайкс подценихте противника си. Да не си си мислила, че в нетърпението си да се отърва от малката уличница, каквато си, и аз ще започна да лъжа и ще ви оставя да ме прегазите? Сигурно си си представяла златно бъдеще с твоето приятелче, подсилено от издръжката след развода или от една солидна сумичка по споразумение?

Тара се вторачи в него, онемяла от ужас. Той беснееше като лунатик, яростните думи излизаха от устата му припряно и несвързано. Намекваше, че Франк има някакво отношение към тяхното скъсване, но тя нямаше да слуша лъжите му. Опитваше се да я обърка, да я накара да се усъмни в приятеля, чиято безкористна подкрепа бе съхранила здравия ѝ разум през последните няколко месеца. Франк не би се опитал хладнокръвно да разруши нейния брак, не би го направил!

Внезапно изпита силен копнеж по баща си. Той щеше да я защити от обвинението на Деймън, щеше да я подкрепи. Обхвана я студена ярост заради детинските ѝ мисли. В живота ѝ бе имало двама мъже, на които тя бе опитала да се опре, и двамата я бяха

разочаровали. Защо все искаше да живее като в приказка? Сама си бе достатъчна, винаги е била и винаги ще бъде.

Е, добре! Деймън казваше истината за развода си, но не желаше да ѝ обясни каквото и да било, да се отнесе с нея като с равна. Сега се бе върнал при нея, демонстрирайки справедливо възмущение, чрез което се опитваше да смекчи собствената си вина. Само че тя не възнамеряваше да се чувства виновна. Това беше начинът, по който баща ѝ беше оправдавал недостатъците си; беше отхвърлял от раменете си своята отговорност за ситуации, създадени от него, и стоварваше товара върху нейните плещи.

Макар навремето Тара да не беше знаела за комара, сега знаеше, че дори последните му думи към нея са били просто подобен начин да се освободи.

— Прости ми, Тара — беше умолявал той с трескави очи, впити в нейните.

— Няма за какво да ти прощавам — запротестира тя, ръцете ѝ го задържаха, когато започна яростно да се извива върху чаршафите на болничното легло. Мислеше, че той има предвид загубените години, любовта, която никога не ѝ бе дал. Колко бе грешила само!

— Кени — задъхваше се той, спазми разтърсваха изнемощялото му тяло. — За Кени... за моя син!

— Да, татко — успокояваше го тя, със сърце, смекчено от съжалението.

— Обещай ми, че ще направиш всичко... ще се погрижиш... той да получи наследството си.

— Обещавам.

Горчив смях я върна разтърсващо обратно в настоящето, карайки я да настръхне в ръцете на Деймън. Това, което видя във втренчения му поглед, накара гръбнака ѝ да се стегне от гордост. Прекрасният блясък на тъмните ѝ очи помръкна, докато наблюдаваше безжалостното му изражение. Не би могла да очаква разбиране от този мъж, както навремето не можеше да го очаква от своя баща. Деймън беше един студен, изискващ непознат. Мъжът, когото си мислеше, че познава, беше плод на въображението ѝ и проклета да е, ако му разреши отново да влезе под кожата ѝ.

— По дяволите — промърмори той, разпаленият му собственически поглед изгаряше лицето ѝ. — Не се дърпай така от

мен. Ако се опитваш да ме убедиш, че ти е неприятно да си в обятията ми, не си прави труда. Не ти вярвам.

С бавна арогантност той поохлаби малко прегръдката си, ръката му се плъзна по бедрото ѝ.

Тара се възползва от възможността да се изхлузи бързо от ръцете му. Ужасното туптене в главата ѝ намери израз в горчивината в очите ѝ. Отдръпвайки се на възможно най-голямо разстояние, доколкото тясното помещение позволяваше, тя непокорно поклати глава.

— Единствената болка, която споделяме двамата с теб, е желанието за отмъщение — извика тя, враждебността отново изкриви чертите ѝ. Шокът от злобните му обвинения почти я бе накарал да забрави собствената си обида, но сега опустошителната омраза, която бе подхранвала мълчаливо от месеци насам, се върна с разрушителна сила.

— Отмъщението е хубава дума, любима — присмя се той, устните му се разтеглиха в изкривена усмивка. С безцеремонност, на която тя завидя, той прекоси стаята и лениво се отпусна в едно кресло. — Признавам, че е уместна, но не я използвай повече. Може да се разсърдя и не мисля, че ще ти хареса начинът на моето отмъщение, ако продължаваш да ме предизвикваш!

Тя храбро посрещна искрящото предупреждение в очите му, отказвайки да се извърне. С раздражение, което май още повече го развесели, Тара се отпусна върху тапицираната пейка, която заемаше по-голямата част от стената отсреща. Не беше много удобна, но тъй като единственият друг стол в стаята се намираще близо до него, тя не смяташе да се оплаква.

Сядането ѝ беше грешка. Почти моментално страхотното изтощение, което бе усетила по-рано, се върна и тя трябваше да издържи на една внезапна вълна от замайване. Облягайки глава върху твърдата стена, тя затвори очи, преглъщайки бързо, като се опитваше да спре надигания се порив за повръщане, който покри челото ѝ с капчици пот.

— Господи, изглеждаш ужасно.

Не го чу кога се беше изправил, приближил и надвесил над нея. Походката му все още бе така безшумна, както тази на хищниците, скитащи се из дълбоките клисури на долината. Знаеше, че тревогата, която си въобрази, че усеща да се прокрадва в гласа му, е рожба на

собствените ѝ копнежи, но малко я интересувахе. Внезапно мъчителните емоции, който преживя през последния половин час, взеха надмощие. С плътно затворени очи тя изви глава, почти наслаждавайки се на болезненото напрежение в слепоочията си.

— О, Деймън! Защо трябваше да се връщаш?

За малко да се изсмее на глупостта в лекомислените си думи. Не е ли очевидно защо? — помисли тя. Беше се върнал да изравни резултата и да събере плодовете на отмъщението си с лихвите.

Проницателен бизнесмен, какъвто бе Деймън, а и като шеф на организация, която притежаваше туристически обекти навсякъде по Съединените щати, той нямаше навика да отстъпва завоеванията си. Безсмислено беше да се опитва да оспорва ситуацията, използвайки като извинение невинността си, и Тара внезапно осъзна, че няма желание за това.

Нека Деймън мисли каквото си ще. Беше ѝ все едно. Всичко, което искаше, бе да се освободи веднъж завинаги от мъжкото превъзходство, да има свободата сама да избира живота си. Вече не бе влюбената до уши жена отпреди една година и що се отнася до нея, чувстваше се къде-къде по-добре.

— Хайде да се махаме отгук — настоя Деймън, изправяйки я почти грубо на крака. Нямаше сили да спори и се люшна към него, свивайки се неволно пред суровата жизненост, която той излъчваше.

— Къде отиваме?

— Вкъщи — процеди той, изключи осветлението и я поведе по стълбите. Деймън издърпа ключа от нервните ѝ пръсти и заключи вратата зад тях. Следеше движенията му през мъглата на болката. Вкъщи, помисли си тя. Какъв сладък звук, изтърколваше се от устата с притаена нежност, носейки в себе си представата за сигурност и топлина. Колко различно звучеше, произнесен от Деймън! Изобщо не носеше успокоение, тя знаеше, че за нея означава падение и безчестие, беше подигравка с онова, което двамата бяха преживели преди.

Не си спомняше много за пътуването през Болдър Сити. По-голямата част от главната улица тънеше в мрак, плътната сянка на дърветата придаваше пасторална мекота на пронизващия блясък на уличното осветление. В луксозния кадилак „Севил“ на Деймън беше настъпила потискаща тишина, докато той преодоляваше последователните завои, които ги отведоха в покрайнините на града.

Апатията, която беше обездвижила Тара, отведнъж изчезна, когато Деймън изключи мотора пред запуснатата къща, където живееха двамата с Кени, и тя не можа да не я види през неговите очи. Когато майка ѝ беше жива, къщата изглеждаше много по-различно, припомни си тя. Малкият двор бе спретнат, оградата от боядисани в бяло дъски с триъгълни върхове — изправена. Самата къща, макар и скромна по размери, се бе издигала гордо сред съседните, по-внушителни от нея. Хвърляйки бърз поглед на Деймън и забелязвайки мрачното неодобрение, изписано на лицето му, тя побърза да се извърне.

— Не се е променила — промърмори той сухо.

Парализирана от притеснение, тя бавно излезе от колата през вратата, която той държеше отворена, кокалчетата на ръката му бяха побелели от силата, с която стискаше дръжката. Хапейки устни, тръгна пред него, минавайки през увисналата на една страна порта, забелязвайки, докато вървеше, зеещите дупки в оградата на местата, където дъските бяха прогнили.

Докато стигнат до верандата, Тара трепереше от смесица от страх и неудобство — страх при мисълта какво могат да ѝ донесат следващите няколко часа и неудобство, че Деймън ще види печалните резултати от немарата, откакто си бе отишъл. Трепереше толкова силно, че напразно се опитваше да напъха ключа в отвора, докато той не ѝ го взе с изразителен епитет.

Минавайки през вратата, Тара се протегна за ключа на осветлението. Внезапно мизерната всекидневна бе огряна с ужасна яснота и тя примигна, виждайки за първи път от месеци истински интериора — обезцветените стени, износения, избелял килим. Дори ярките ръчно изработени покривки на канапето и стола не успяваха да скрият буците под тях.

С плътно стиснати устни направи знак на Деймън да я последва в кухнята. Вратата на спалнята бе затворена и това правеше къщата да изглежда още по-малка. При яростната ругатня на Деймън тя се извърна и очите ѝ попаднаха на скъсания линолеум, на който той се бе препънал току-що. Бузите и се заляха от червенина, щом срещна саркастичния му поглед.

— Съжалявам — промърмори тя и запалвайки осветлението в кухнята, му направи знак да седне. — Опитах да го залепя, но не издържа дълго.

Челото му смръщено се надипли, щом столът изпука под неговата тежест, и той отпрати враждебен поглед към нея, сякаш я обвиняваше за състоянието на разклатените маса и столове.

— Какво, по дяволите, направи с парите? Това място изглежда тъй, сякаш за него не е похарчен и цент, откакто бях тук за последен път. — Вдигайки очи, той забеляза потъмнелия таван. — Това петна от вода ли са? — попита тихо.

Тара не можеше да се излъже от спокойствието в гласа му. Деймън направо беснееше и яростта му не ставаше по-малка от това, че я потиска. Заемайки се да приготви кафе, тя се радваше, че може да се обърне с гръб, докато избъбряше едно предпазливо „да“. Сигурно си е представял, че тънат в разкош, помисли си тя горчиво.

— Зададох ти въпрос, Тара!

Сдържаната ярост измести здравия разум и тя рязко се извърна към него.

— Не виждаш ли? — кресна му, сочейки с ръка. — Поне е чисто, което не би могло да се каже за твоите помисли. Е, разбира се, жуленето не може да направи чудеса с олющения хоросан или очуканата мивка, но поне се опитам, о, господи, само колко се опитвах! Всеки цент от скапаните ти пари отиде в бизнеса. Всичко бих направила за наследството на брат си, дори да падна дотам да използвам мръсните ти пари. Ти обаче едва ли разбираш какво значи да обичаш някого повече от себе си!

— Тара, аз...

— Успя ли вече да ме разгледаш, Деймън? — извика тя, местейки ръка в бръснещ жест. — Забеляза ли елегантните кръпки върху джинсите ми, модерната кройка на тази избеляла блуза? Искаш ли да видиш още? Хайде, последвай ме!

Тара се втурна през вратата, сякаш по петите я гонеха изчадия адови; влезе в спалнята и разтвори вратите на дрешника.

Деймън щракна осветлението, изражението му бе лишено от всякаква емоция, докато съзерцаваше почти монашеската строгост на мебелировката. Очите му се свиха при вида на жалките опити, които Тара бе правила да освежи обстановката — красивата, плетена на ръка покривка върху хлътналия матрак, тапетите на цветя, започнали да се отлепват в ъглите, малкото раздърпано килимче във весели тонове,

което покриваше издутината на пода, където дъските се бяха изкорубили.

— Как ти харесва, а, Деймън? — присмя се тя, обръщайки му повторно внимание на дрешника. — Четири блузи, три чифта джинси, две рокли, които сама съм сишила. Гардеробът ми не може да се нарече точно елегантен, но толкова успях да се справя при *ограничения* бюджет.

— Престани, Тара! — Приближавайки я с три бързи стъпки, той сграбчи повдигащите ѝ се рамене. — Вече ми е ясно. Къде е Кени?

— На екскурзия! — кресна тя.

Изгубила всякакъв контрол, стиснатите юмруци на Тара удряха безсилно гърдите му, а по бузите ѝ се стичаха сълзи от ярост.

— Успокой се, държиш се истерично — настоя той, разтърсвайки я, в опита си да я усмири.

За Тара това бе последната капка. Напрегнатостта от последните месеци, агонията от тревогата за бъдещето, което изглеждаше невъзможно, дългите часове работа дано задържи малкото, което притежаваха — всичко това достигна кулминацията си в неистов опит да се освободи от напрежението, което от толкова отдавна се насъбираше у нея.

ТРЕТА ГЛАВА

Задавените ридания не намалиха яростната атака на Тара. Неспособна да разсъждава нормално, тя заудря Деймън, изпитвайки наслада, когато го чу да стене от болка. Понечвайки да се възползва повторно от преимуществото си, тя усети как я повдигат рязко и я полагат на леглото.

Внезапно в нея не остана друго, освен раздиращата болка, която се бе мъчила да скрие с действията си, и тя се втренчи безмълвно в порицаващото лице на мъжа, коленичил до нея. Проблясващото съжаление, което видя да се отразява в тези студени очи, бе най-големият удар, който бе получавала досега, и тя извърна глава със слаб стон, юмрукът и се вдигна към устата, опитвайки се да заглуши терзанието.

— Достатъчно добре ли си да те оставя?

Кимна мълчаливо, не се доверяваше на гласа си. Щом той излезе, Тара изтегли нагоре колене и се сви в стегната топка от страдание. Обвивайки с ръце тялото си, тя потрепера. Студено ѝ беше, ала това бе студ на духа; температурата в стаята беше около двацет и шест градуса. Има и още нещо, което забравих да спомена, помисли тя кисело — липсата на климатична инсталация в един пустинен климат, където температурата се покачва главоломно през летните месеци. „Достатъчно каза, глупачко такава“ — скара ѝ се едно гласче. Да, помисли си тя. Май беше казала повече от необходимото.

Чудеше се дали Деймън е толкова отвратен от нея, колкото самата тя от себе си. Сълзите ѝ изсъхнаха върху бузите, докато лежеше апатично, радвайки се, че държането ѝ го бе накарало да я остави. „Наистина ли се радваш, Тара?“ — отново онова вътрешно гласче се обади нейде в съзнанието ѝ, опитвайки се да я накара да признае отдавна потиснатото желание. Със стон тя се изтърколи по корем, стискайки здраво покривката, докато заравяше лице в нейната мекота.

Прекалено погълната от собственото си страдание, тя не чу тихите стъпки, когато Деймън отново влезе в стаята; разбра, че е вътре

едва когато постави една табла до нея. Настръхвайки, с разширени очи, тя се обърна по посока на звука. Носът ѝ бавно улови смесените аромати на кафе и — виж ти — пилешка супа. Пилешка супа! Вторачвайки се глупаво във вдигащата пара купичка върху надрасканата повърхност на нощната ѝ масичка, трябваше да стисне устни, за да не избухне в истеричен смях.

— Седни.

Все още под влияние на шока, Тара изпълни краткото нареждане на Деймън. Просто бе твърде уморена да спори и щом свърши със супата, която стопли вкочанените ѝ вътрешности, тя въздъхна, полагайки глава върху изправените възглавници, със затворени очи. Не искаше кафето. Всичко, което искаше сега, бе да поспи и макар че опита да се съпротивлява, усети как тялото ѝ автоматично се намества в мекотата на тясното ѝ легло.

Щом Деймън се изправи на крака, замъгленият ѝ мозък просто прие, че той си тръгва. Лампата бе угасена и след като светлината изчезна, тя почувства как клепачите ѝ натежават. Толкова бяха тежки, че тя помисли, че вече никога няма да може да ги отвори. Затуй когато усети как едни уверени пръсти започнаха да разкопчават блузата ѝ, не реагира. Беше се концентрирала изцяло да преодолее заливащата я отмала, която заплашваше напълно да я завладее.

Промърмори недоволно, когато я повдигнаха да седне, но не беше сигурна дали се противопоставяше на движението или на отстраняването на дрехите ѝ. Ръцете ѝ едва го отблъскваха, но щом усети топлия въздух върху голите си гърди, движенията ѝ станаха по-силни. Шумът при смъкването на металния цип на джинсите ѝ бе слаб, но се оказа последният стимул, който напълно извади съзнанието ѝ от вцепенението.

— Недей — промълви тя, пръстите ѝ отчаяно стиснаха ластика на бикините.

— Да не мислиш, че съм съвсем безчувствен?

В оскъдните му думи имаше толкова много горчивина, че Тара престана да се бори, опитвайки се да пробие тъмнината, която покриваше лицето му като воал.

— Да, безчувствен си, по дяволите!

Джинсите бяха издърпани от краката ѝ почти грубо.

— Да не си мислиш, че смятам да започна с отмъщението, за което говорех по-рано? — процеди той, завивайки я със злобно движение. — Ще трябва да те разочаровам, мила. Не съм звярът, за който ме мислиш. В момента си безпомощна като дете, а аз още не съм си изгубил чувството за почтеност!

Потрепервайки неудържимо от презрението в думите му, Тара придърпа завивките към себе си. Очите ѝ вече бяха привикнали с тъмнината. Виждаше блясъка в очите му и подигравателната извивка на устата му, докато се взираше в нея.

— К-къде отиваш?

Не можеше да повярва, че бе задала този въпрос. Единствено стягането на тялото му, когато спря при вратата, ѝ даде доказателството, от което се нуждаеше, и една гореща вълна от неудобство почти я парализира.

— Има ли значение?

С болезнено чувство за поражение Тара осъзна, че имаше значение, и то огромно. Не искаше да остава сама в тъмнината. Тя искаше... искаше...

— Не ме оставяй, Деймън — прошепна тя.

— За какво точно ме молиш, Тара?

Видя как той обръща към нея глава, но не да се приближи. Изведнъж тя осъзна съдържанието на това, което бе предложила.

— Аз, аз нямах предвид... Аз съм...

— Да не си посмяла пак да ми кажеш, че съжالياваш — рязко изрече той, напускайки бързо стаята, сякаш се опитваше да избяга от някакъв демон.

Борейки се с желанието да му извика да се върне, Тара отново притвори очи. Танцуващият образ на Деймън пробягваше под клепачите ѝ, надсмиващ ѝ се със своята яснота. Сънят, който само преди минути бе изглеждал толкова близък, ѝ се изплъзна. Неспособна да отклони нарастващото страдание, тя се обърна с лице към стената и почувства как в гърлото ѝ отново се надигат ридания; притисна уста към възглавницата, за да заглуши звука.

— Мръдни малко!

Тара замръзна, неспособна да се подчини на рязката команда. Почувства как неговото тяло се плъзна между чаршафите и се притисна към гърба ѝ. Не бих могла да обвинявам Деймън, помисли си

тя. Беше си докарала това заради детинската си молба и сега трябваше да изстрада последствията.

Да изстрада? — помисли Тара по-късно. Ако това бе страдание, с радост би умряла от него. Силните му ръце я залюляха в топлината на прегръдката си, а крайниците им се преплетоха. Ръцете на Деймън разпуснаха косата ѝ, разпръсквайки я по възглавницата с нежни пръсти. С въздишка ръката на Тара се обви невинно около голотата на бедрата му, докато тя се обръщаше към него; задавеният му стон се изгуби в мъглата на дрямката.

* * *

Сънят ѝ беше прекрасен. Тара би искала никога да не се събужда. Едни топли устни я целуваха; нежни ръце разливаха по тялото ѝ възхитителен огън. Това са неговите ръце, унесено помисли тя, а нейните собствени се свиха в юмруци от двете страни на главата ѝ, докато се протягаше доволно.

— Деймън! — Името му бе само едно пърхащо дихание, достигнало топлите му устни.

— Мммм?

Очите на Тара рязко се разтвориха при звука от лек смях точно над главата ѝ, но също толкова бързо се затвориха. Деймън седеше до нея, безочлив като немирнен бог, в очите му с цвят на шери^[1] танцуваха жълти точки, докато я съзерцаваше. Поемайки си дълбоко дъх, Тара се гмурна встрани, мъчейки се да издърпа завивките изпод притисналата ги тежест на тялото му.

Той вече се смееше неудържимо, беше се преместил услужливо и се облегна на таблата на кревата, единият му крак бе небрежно свит, докато наблюдаваше неистовите ѝ усилия да скрие голотата си.

— Нищо смешно не виждам — тросна се тя, успяла най-сетне в усилията си да се увие в одеялото.

Не осъзнаваше факта, че прикривайки се донейде, само бе увеличила своята нестабилност. Ефирни нишки от черна коса се спускаха на вълни върху раменете ѝ и надолу по гърба, а помежду им проблясваше примамливо гладка кожа с цвят на карамел. Усещайки

напрежение в слепоочията си, Тара се изправи на колене, давайки възможност на косата си да падне под талията.

— Завий се, за бога!

— Толкова ли си срамежлива? — присмя ѝ се той, погледът му собственически изучаваше раздразненото ѝ лице. — Ако паметта не ме лъже, всичко това вече си го виждала.

— Но не желая да го виждам сега!

— Така ли? — прошепна той; очите ѝ бяха неволно привлечени от широките му гърди и с бързината на живак се преместиха върху мускулестите му ръце.

Един поглед бе достатъчен да я направи безсилна да откъсне очи от тялото му и почти пряко воля взорът ѝ продължи движението си надолу. Съзерцаваше сребристите косъмчета върху шоколадовата му гърд с учестен дъх.

— Харесва ли ти гледката, любима?

Тя рязко извърна очи, но не достатъчно бързо, за да избегне многозначителната му усмивка. Не би могла да го погледне повторно. Не бе възнамерявала да го разглежда така интимно, ала сега бе прекалено късно да се прави, че не е забелязала отклика на тялото му.

— Недей да местиш поглед — промърмори той и се наведе напред, обхващайки с длан топлата ѝ буза. — Приятно ми е да усещам очите ти върху тялото си.

Принудена да го погледне в очите, потъмнели страстно като кехлибар, тя се оказа впримчена в разтопените им дълбини. Изминаха дълги мигове, през които бе безсилна да спре движението на ръката му, докато се спускаше надолу, за да разтвори стиснатите ѝ около одеялото пръсти. С леко прошумоляване то се смъкна от талията, откривайки треперещото ѝ тяло. Бавно, с удоволствие ръцете му заскитаха по кадифената ѝ плът и тя почти усещаше, също както някога, огнения му печат за собственост.

Учестеният му дъх се сля с нейния, докато той гъвкаво се изправи на колене, прегръщайки талията ѝ, и телата им се сляха. Слабата ѝ съпротива, докато отблъскваше с ръце раменете му, изцяло престана, когато дланите му се плъзнаха настойчиво по тялото ѝ; тя шокирана осъзна жаждата му, докато я притискаше към себе си.

— О, господи! — простена той, устата му описваше изгаряща пътека от наслада върху шията ѝ. — Почти бях забравил какво е да те

държа в прегръдките си. Нека те любя, скъпа. Нека те любя...

Потръпващият на устните ѝ отговор така и не бе произнесен; върху външната врата се разнесе яростно чукане, което я накара рязко да се отдръпне от обятията му.

— Тара, вътре ли си? Добре ли си?

— Кой е, по дяволите?

Тара като обезумяла скочи от леглото и се спусна към дрешника, посягайки за дългия си хавлиен пенъоар. С треперещи пръсти опипа ръкавите и плъзна вътре ръце, пристягайки колана. Слава богу, че ги прекъснаха, помисли тя, макар да се свиваше при мисълта за тълкуването, което присъствието на Деймън в този ранен час щеше да предизвика.

— Това е Франк. — Тя преглътна, потрепервайки от яростта върху лицето на Деймън. — Сигурно се е разтревожил, че ме няма за закуска, както се бяхме уговорили. Деймън — измърмори тя, прибирайки с влажни пръсти разбърканата си коса, — не искам той да те види тук.

— Да не очакваш да се крия?

Отказвайки да се моли, тя обърна гневни очи към него.

— Ти как мислиш? — тросна му се, устата ѝ се присви саркастично, докато бързешком излизаше от стаята.

— Тара, какво се е случило?

Макар че Тара се опитваше да го възпре, Франк просто я избута и влезе в къщата. Навлажнявайки изсъхналите си устни, тя успя да ги изкриви в подобие на усмивка, надявайки се той да не забележи нервните движения на очите ѝ по посока на затворената врата на спалнята.

— Всичко е наред, Франк — въздъхна, поставяйки успокояващо длан върху ръкава му. — Много мило, че си загрижен, но те уверявам, че съм добре.

— Защо тогава колата ти е още пред офиса? Чий е този кадилак, паркиран отвън, по дяволите?

Преди още да успее да произнесе лъжата, насилвайки се да я прекара през устните си, тя бе изпреварена от ахването на Франк.

— Колата е моя, Сайкс — обади се провлачено един глас и Тара затвори очи, ръката ѝ безпомощно увисна.

— Малори!

Шокираният шепот на Франк бе последван от мощно изсвистяване, причинено от поемане на въздух. Очите му се бяха вторачили през рамото ѝ, лицето му пребледня. Внезапно погледът му се премести върху нея и Тара бе поразена от обвинението, което видя там. Трябваше да знам, че не бих могла да се доверя на Деймън, помисли тя. Луда беше да очаква снизхождение от мъж, търсец отмъщение, мъж, свикнал да взима каквото си пожелае, без изобщо да го е грижа за хората, изпречили се на пътя му.

— Франк май изглежда изненадан, че ме вижда тук. Чудя се защо?

При жестоката подигравка на Деймън, предназначена да изтегли кръвта от лицето на мъжа до нея, чиято единствена вина бе, че я обича, Тара се извъртя рязко към него, гледайки го с нарастващ гняв. Ядът ѝ премина в безпокойство, собственото ѝ изражение отразяваше това на Франк.

Задържайки дъха си, тя трябваше да стисне здраво устни, за да не позволи на болезнения вик да изскочи навън. Явно Деймън играе ролята на триумфално завърналия се съпруг с лекота, помисли тя язвително. Искаше да се увери, че на Франк няма да му останат никакви илюзии и тя можеше да си представи какво преживява нейният приятел. Ако той бе изпитвал и сянка съмнение, появяването на Деймън с положителност щеше да го лиши от всякакви надежди, че би могъл някога да я спечели. Деймън небрежно се беше облегал на рамката на вратата, панталоните му скриваха дългите крака, ризата му бе нехайно разтворена на гърдите. Местейки поглед край него, Тара едва не изпъшка при вида на разхвърляното легло.

— Няма ли да ни поздравиш, Сайкс? — провлече той, лицето му се изкриви в подканящо злобна усмивка. — Далеч не всяка любовна история свършва щастливо, а аз мога да те уверя, че след прекараната нощ съм много щастлив!

— Франк, не е това, което си мислиш — прошепна тя, поставяйки трепереща ръка върху тази на мъжа до себе си, но той я отблъсна буйно.

Сякаш този бегъл контакт бе последната искра, от която се нуждаеше, за да възпламени реакцията му, Франк се обърна към нея с подигравателно лице, докато очите му се ровеха из предателски раздърпания ѝ вид. Тара сви юмруци в очакване на окончателната

присъда, която знаеше, че се задава. Неспособна да понесе саркастичния му поглед, тя извърна очи към Деймън, молейки го мълчаливо да сложи край на това унижение, да каже на Франк истината.

Внезапно я порази иронията на ситуацията и тя едва се сдържа да не се изсмее истерично. Стоеше тук и се чувстваше виновна, че е спала със собствения си съпруг. Деймън се бе оженил за нея, смятайки, че е свободен да го стори, и в случая бе оправдан. Но не беше ли и тя сега в почти същата ситуация? Също бе сметала, че е свободна, едва сега откриваше, че е вярно обратното. Колкото до Франк, той имаше пълно право да я мрази. Подобно откритие беше разтърсващо както за погрешно насочените му надежди, така и за гордостта му. Колко разтърсващо точно тя щеше да установи само след секунди, когато ръката и бе болезнено сграбчена и тя се олюля, обръщайки се е лице към него.

— Чакай малко! — изкрещя той и брадичката му войнствено се издаде напред. — Какво, по дяволите, става? Какво прави той тук?

— Ако още веднъж я хванеш така, приятел — изръмжа Деймън и безшумно прекоси стаята, за да обхване треперещите рамене на Тара, — ще те убия!

Върху лицето на Франк се изписа моментен страх, но той не отстъпи.

— Нямах никакво право да ми казваш как да се държа с нея — беснееше той, изгаряйки с поглед и двамата. — Защо не се върнеш там, където ти е мястото... при твоята жена?

— Съветвам те да си затваряш устата, Сайкс, и да приемеш поражението като мъж.

Тара се отпусна обезсилена в прегръдките на Деймън, по бузите ѝ бавно се стичаха сълзи, докато отбягваше очите на Франк. Чу следващите думи на Деймън през було от терзание.

— В случай че истината не е успяла да проникне в дебелията ти глава, ще ти го изясня. *Аз се върнах при жена си!*

* * *

Тара внимателно разгледа блестящата повърхност на синьобелия „Скайхок II“. Подобно на всички „Чесни“, които съставляваха самолетния им парк, и той имаше ниска конструкция на корпуса, а крилата му бяха разположени високо. Тара извършваше прегледа педантично. Движейки се бавно, тя погледна връзките в крилата, наведе се ниско да види дали обезопасяващите болтове са си на място. Накрая плъзна ръка по нитовете, за да се увери, че всичко е наред.

Насочвайки вниманието си към витлото, тя погледна за евентуални резки, понеже знаеше, че дори и незначителна драскотина би могла да предизвика напрежения, който да доведат до пропукване. Това вече се бе случило с един от самолетите, в момента повреден в хангара, и тя направо бе побесняла, когато Франк, при всички му опит, не си бе направил труда да извърши повторна проверка преди запалването на мотора. За негов късмет самолетът бе разбалансиран и излитането бе невъзможно. Моторът бе така разцентрован заради неговата немарливост, че останаха без самолет, неспособни в момента да платят огромната сума за ремонта му.

Уверена, че всичко е както трябва, Тара постави крак на стъпенката и се озова в самолета. Ръката ѝ автоматично се протегна да включи мотора, привикналите ѝ уши се напрегнаха за характерния шум при излитане, докато двигателят достигне необходимите за полет обороти.

Уредите върху контролното табло се задействаха и сега тя увеличаваше броя на оборотите, проверявайки върху таблото. Ослушвайки се за евентуални промени в стъпката на витлото, чу високо изфучаване и доволно въздъхна.

След минути Тара летеше над Болдър Дем^[2], гледайки надолу към внушителния строеж, за чието завършване бяха необходими години. Беше паметник на човешката изобретателност, извиващ се между надвесени скали, със змиевидна опашка от синьо-сива вода, която се изливаше в собствено езеро. Езерото Мийд, от чиято хладна водна повърхност лъхаше спокойствие, разпростираше се върху обгръщащата го утроба на пустинната земя, която се извисяваше с праисторическа суровост, впила величествени нокти в земните недра.

Макар често да минаваше по този маршрут с пътници, Тара не се уморяваше от променящата се красота на Големия каньон. Насочваше се към него винаги, когато напрежението ѝ ставаше прекалено голямо

и имаше нужда да прекара известно време насаме. Страхovitите отвесни стени на каньона, криещи в себе си нямото свидетелство на една античност, която човешкият ум трудно възприемаше, често бяха успявали да донесат на Тара вътрешния мир, за който копнееше. Скалите и склоновете с безброй оттенъци, спускащи се към огромната бездна в един безкраен пейзаж, караха собствените ѝ проблеми да изглеждат незначителни.

Ала днес липсваше обичайната магия. Изглежда, огромното разместване на пластове, причинено от завръщането на Деймън в нейния живот, бе пряко силите ѝ.

„Негова жена, виж ти!“ — помисли възмутено. След като Франк си бе тръгнал с безсилна ярост, изписана на пребледнялото му лице, тя най-сетне бе намерила куража да му се опълчи.

— Нямах право да караш Франк да мисли, че отново сме се събрали — просъска тя, треперейки от яд, докато впиваше поглед в стесняващите се очи на Деймън. — Смятам да се разведа и с нищо не би могъл да промениш решението ми. Ако на другото не вярваш, на това можеш да повярваш!

— Защо трябва да ти вярвам, Тара? Е, да, не си използвала парите от нашата сметка, за да живееш в лукса, който си мислеше, че е съответната компенсация, задето ме ощастливи с твоята невинност, но това не намалява обидата от предателството.

— Нямам вина за нищо — ядно откликна тя, опитвайки се да прикрие болката в гласа си. — Не би могъл да докажеш обратното.

При вида на примитивната ярост, която заля обвиняващите му черти, кръвта в жилите ѝ замръзна. Когато той тръгна към нея с грациозните движения на див звяр, усети как гърлото ѝ се стяга и дишането ѝ стана почти невъзможно. Преди още да я сграбчи за раменете, накланяйки я рязко напред, тя почувства, че сигурно ще припадне от напрежение.

— Боли — прошепна, очите ѝ се бяха разширили и наподобяваха украшения от абанос върху атлазената бледност на лицето ѝ.

— Когато аз приключа, той вече няма да те желае!

Сепвайки се от жестокостта му, Тара изправи тяло, доколкото ѝ се удаваше. Ще продължи в неговия дух по отношение на Франк. И защо пък не? — реши тя ядно.

— Той ще повярва на онова, което аз му кажа. Добре му е известно какъв безсърдечен негодник си.

— Ти не познаваш значението на думата безсърдечен, поне засега.

Искаше да го нарани, да бръкне с пръсти в туптящото му сърце със същото хладнокръвие, каквото той ѝ демонстрираше.

— Ако това е заплахата, забравяш, че скоро ще имам съпруг, който да ме защитава. Франк ще повярва на моите думи, не на твоите, и не би могъл да сториш нищо. Аз съм решила да се омъжа за него колкото може по-скоро — излъга тя, без да се плаши от стискащите я пръсти.

— Проклетата да си! — промърмори той и така я разтърси, че помисли, че ще ѝ счупи врата. — Забравила ли си деня, когато ми даде това? — изръмжа той въпроса, докато бъркаше в джоба си и извади оттам един предмет, който накара Тара ужасено да се сгърчи. — Ти го постави на врата ми в деня, когато дядо ти благослови нашия брак. Разказа ми легендата на твоето семейство, предавана от поколение на поколение, за това как този, който дава амулета, и онзи, които го носи, сливат завинаги душите си.

Тара се изтръгна от ръцете на Деймън и бавно заотстъпва назад, докато гърбът ѝ не опря в стената. Наблюдаваше го как повдига кожената връв над главата си и как полираният камък на древния свързващ обет ляга върху гладката му кожа. Очите ѝ бяха затворени и Тара не разбра кога Деймън се бе приближил с тихи стъпки, докато сладкият му топъл дъх не опари лицето ѝ.

Властни ръце обхванаха мокрото ѝ лице и тя бе в плен не само на ласката му, но и на едно вечно наследство. Макар майка ѝ да я бе научила на традиционните религиозни вярвания, които тя самата бе приела от мисионерите като дете, беше научила дъщеря си да уважава и почита и старите обичаи на народа ѝ. Именно тези дълбоки вкоренени суеверия сега я накараха да се почувства тъй, сякаш невидими вериги я обездвижваха.

Макар нейните баба и дядо да бяха страдали, когато дъщеря им бе напуснала резервата, за да последва мъж от друг народ, те бяха простили на единственото си дете, щом тя се върна с тяхната внучка на ръце. Тара обичаше да слуша как е била положена в дядовите ръце и как баба ѝ, мълчаливо срещайки очите на съпруга си, бе свалила амулета от неговия врат и го бе положила в ръцете на дъщеря си.

Все още виждаше сълзите в очите на майка си, докато тя ѝ разказваше историята, говорейки на учудената Тара за радостта, която е изпитала, щом най-накрая могла да окачи свързващия камък на врата на своя любим. „Дотогава не бях истински омъжена за баща ти — бе прошепнала тя. — Един ден ти, моята дъщеря, ще получиш камъка обет, но трябва да помниш, че може да се даде само веднъж и през целия си живот трябва да го почиташ.“

Тара си припомни как след смъртта на майка ѝ нейният баща, агонизиращ от мъка, бе смъкнал от врата си амулета. „Какъв смисъл има това, щом моята Лина я няма?“ — бе изплакал той и с пияна стъпка се бе заклатушкарал навън от къщи. Тара бе вдигнала камъка с треперещи пръсти и при следващото си отиване в резервата го бе върнала на баба си да го съхранява.

Тара бе върната грубо към действителността от силен порив на вятъра, които разлюля самолета, карайки я да се наругае гласно заради недопустимата небрежност. Летенето не беше време, през което да си позволява отвлечени размишления, особено пък когато е толкова близо до тези остри скали, спускащи се шеметно към древната лента на времето, каквато бе река Колорадо отдолу.

Беше контролирала движението на своята „Чесна“ автоматично, ала като изучи местонахождението си, стана ѝ ясно закъде се е отправила. Беше се насочила към голямото плато, чиято спечена на върха земя беше съвсем подходяща за кацане. Съзерцаваше как проблясващите бързеи на виещата се река се изливат в по-широкия канал, който оформяше най-тесния вход към езерото, и знаеше, че щом заобиколи следващия завой, ще е в безопасност.

Когато колелата докоснаха земята и самолетът спря с леко раздрусване, тя се зачуди от къде на къде ще си мисли за безопасност. Щом се отдалечи от самолета, я връхлетя отчаяние, непознато ѝ досега, и тя почувства с ужасяваща увереност, че вече никога няма да е в безопасност.

Приближавайки се толкова близо до ръба на платото, колкото смелостта ѝ позволяваше, Тара седна на земята, сви колене и ги обхвана с ръце. Гледката пред нея бе дори по-впечатляваща, отколкото си я спомняше. Величествената тишина наоколо я обгръщаше като благословия. От дълбините на гърлото ѝ се откъсна въздишка и се смеси с горещия пустинен вятър.

Както винаги, тя и сега намери успокоение в това вълшебно място, тихото ѝ бдение бе възнаградено от залязващото слънце, което къпеше каньона в кървавочервени отблясъци. Прехласната, тя съзерцаваше как се открояват застиналите силуети на околните скали и подчертават грандиозността на силите, които бяха превърнали каньона в място на първично дива красота.

Така си представяше тя любовта, която някога бе отдала на Деймън, помисли изведнъж — с първично дива красота. В съзнанието ѝ изникна образът на две голи тела, проблясващи под пречистващите води на Хавасу фолз^[3], докато последните лъчи на слънцето бяха възпламенявали жълто-кафявия камък, а пламъкът му се бе отразявал в златисти очи.

Този огън се бе съхранил в нея, превръщайки се в движеща сила, която я бе подтикнала да достигне до най-високите върхове на себеотрицанието. Благоуханните тревы бяха станали меко легло, топлият пустинен вятър — ефирно одеяло, а прошумоляващите над главите им дървеса ги обгръщаха като в отдавна търсен рай, където единствено ритъмът на тяхната любов бе нарушавал покоя.

[1] шери — испанско вино, чиито цвят варира от светложълто до тъмнокафяво. — Б.пр. ↑

[2] Болдър Дем — голям язовир на река Колорадо. — Б.пр. ↑

[3] Хавасу фолз — на английски „фолз“ означава „водопад“. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сега всичко бе различно, помисли тя. Деймън не се беше върнал при нея с любов и горчивината забушува като порой в тялото ѝ, гасяща успешно пламъците на спомена. Вече бе неспособна да се носи по реката на страстните му желаня, защото помнеше колко фалшиви се бяха оказали прошепнатите му обещания, докато двамата лежах заедно през онази далечна нощ.

Сега нямаше да има обещания, той не ѝ беше оставил никакви съмнения за това.

— Ще уважиш ли задълженията си, Тара? — беше попитал, стегнатото му тяло я притискаше към стената, докато шумът от изсвирващи гуми бе известил заминаването на Франк. — Твоят дядо се съгласи с нашия брак, понеже знаеше, че едва ли някой от народа му ще те вземе за жена заради смесената ти кръв. Обясняваше, че ти си ничия, че си принудена да следваш два пътя. Не бе преставал да се притеснява за бъдещето ти и женитбата ни го направи щастлив, понеже знаеше, че си намерила мъж, който с охота те приема. В момента, в който ти окачи амулета на врата ми, аз станах частица от вашите стари поверия. Ще отречеш ли това?

Наранените ѝ очи бяха уловени и задържани от неговите; от безкръвните ѝ устни с усилие се бе откъснала една-единствена дума:

— Не.

— Преди да напуснеш резервата, аз обещах на баба ти и дядо ти, че ще поемем и по двете пътеки, така ще сторят и нашите деца и възнамерявам да спазя обещанието си.

— Не е ли малко късно, Деймън?

Почувства как натискът от ръцете му, обхванали бузите ѝ, леко се увеличи, но това бе само знак, че обвинението ѝ бе постигнало целта си.

— Това — каза той и докосна с ръка талисмана върху гърдите си — казва, че никога не е прекалено късно. Ти винаги ще бъдеш моя жена.

— Добре — промърмори тя и откъсна очи от жилестите пръсти, галещи камъка. — Приемам, че съм свързана с теб чрез амулета на майка си, но ти се подигра с всичко, което той символизира, и аз никога няма да те приема като мой съпруг. По-скоро бих живяла сама до края на живота си, отколкото да бъда принудена да го споделям с теб.

— Защо трябва да се интересувам от чувствата ти? — процеди той и подигравката в очите му отвори още една рана в сърцето ѝ. — Сайкс държи ключа за разтурването на брака ни. Убедил те е, че ще си по-щастлива в неговите обятия. По-добър любовник ли е от мен, а, Тара? — попита той и очите му потъмняха.

— Това не е вярно — извика тя. — Не се опитвай да прехвърлиш вината си върху него.

— Не се преструвай, че не знаеш как ме е открила бившата ми съпруга.

Последното сякаш бе изречено просто така, но носеше в себе си силата на убедеността. Тя се втрени в него онемяла, нежелаяща да повярва на намека в думите му.

Като навлажни изсъхналите си устни с върха на езика, тя поклати глава в отрицание.

— Защо ти е толкова трудно да приемеш истината? — Той се изсмял дрезгаво, макар в очите му да не личеше и сянка от веселие. Внезапно устните му се свиха при шокирания ѝ израз. — Да не искаш да кажеш, че не си замесена от самото начало? — присмя се той и устата му се изкриви презрително. — Ти, малка глупачке. Значи си била играчка в ръцете му.

— Не желая да слушам повече лъжите ти — възпротиви се тя, отказвайки да срещне неговите очи, упорито взираща се в една точка през рамото му. — Невъзможно е да се открие една жена в град с подобни размери.

— Нищо не е невъзможно за мъж, решил да отнеме чуждата жена. — Той настояваше, тонът му бе сух. — Омаял е едно от младите момичета в персонала ми и тя му е дала предишния ми адрес, а останалото е лесно.

Тя си помисли за несъмнената преданост на Франк през изминалата година и омаломощено се свлече по стената. Припомни си кучешката му настойчивост, докато той се опитваше да я накара да се

омъжи за него, и откри, че вярва на Деймън. Молбите му бяха започнали почти веднага щом Деймън я бе оставил и се бяха подновявали почти фанатично след всеки отказ. Защо не бе заподозряла, че и Франк е въввлечен? Всички признаци са били налице. Не бе ли показал, че знае за предишния брак на Деймън, когато за първи път бе посял семената на съмнението в главата ѝ. Макар тя да защитаваше Деймън, не беше ли Франк постигнал своята цел, когато бе намекнал, че Деймън е женен човек? Щеше ли да повярва на лъжите на бившата му жена така безапелационно, ако неверието вече не бе започнало да бере в нея?

Ако това не е било достатъчно да я накара най-сетне да си послужи с главата, поне би трябвало да се усъмни, когато той я поощряваше да подаде молба за развод. „Направи го колкото за пред хората, скъпа — бе я умолявал той. — И двамата знаем, че бракът ти е невалиден, но се е състояла церемония и само ще спечелиш, ако получиш документ за анулирането му.“

Тя бе отказала да последва съвета му, без всъщност да казва как смята да постъпи, припомни си тя. Може би, дори ако за момент бе обмисляла брак с Франк, действията ѝ по отношение на нейното бъдеше биха били по-решителни. Но след всичко случило се, сякаш сърцето ѝ я бе напуснало. Всяко споменаване на Деймън бе карало да замръзва вътрешно, мозъкът ѝ я предупреждаваше отбранително, че всякакви мисли за него трябва да бъдат потискани.

Можеше да разбере чувствата на Деймън, но той положително би могъл поне да се опита да разбере, че тя е била жертвата, а не престъпникът. Ако държеше на нея, нямаше да я обвинява, без да ѝ даде възможност да се защити.

Мълчанието ѝ счупи тънкия лед, който удържаше гнева му. С яростна настойчивост той я издърпа от стената и я взе в прегръдките си.

— Деймън, недей.

Следващите му думи я пронизаха с прецизността на добре наточен нож, отваряйки повторно старата рана и карайки я отново да прокърви.

— Нямах право да изискваш каквото и да било, Тара. В случай, че си забравила, сдобиването ти с любовник те е лишило от твоите

права. Като си отишла от моето легло в това на Сайкс, ти си потънала до ушичките в лъжи!

Срещна потрепващите му от ревност очи. Нейните се разшириха невярващо при това обвинение, болката задуши всякакъв протест. Минаха секунди, преди накрая напрегнатата тишина да се наруши от яростното ѝ поемане на дъх. Как смее той да мисли, че е способна на подобно двуличиe? Той взимаше любовта, която тя му бе доказвала всячески, и я превръщаше в нещо грозно. В този миг гордостта я накара да настръхне и на лицето ѝ се изписа обзелият я гняв. Ако на Деймън му се щеше да вярва на най-лошото, тъй да бъде. Проклета да е, ако започне да моли за прошката му за нещо, което изобщо не е сторила!

Деймън уморено завъртя глава и с рязко движение се отдръпна от нея. Сега той беше този, който отбягваше разпаления ѝ поглед, лицето му бе все същата студена каменна маска.

— Хайде да си спестим лъжите — промърмори той, гласът му бе изпълнен с погнуса. — Поне си признай истината, Тара.

— Истината?

— Истината е, че ти се омъжи за мен заради онова, което би могла да получиш. Доказа го чрез нетърпението си да повярваш, че нашият брак е лъжа. Междувпрочем Шейла ми предаде твоето желание.

Тара вече кипеше, обидните му думи я накараха да скърца със зъби.

— Желание?

— Да. — Лицето му бе презрително, когато вдигна очи към нея. — Разбира се, за да науча цялата истина от нея, трябваше солидно да ѝ платя. Сдоби се с добра сумичка, след като ми разказа как ти и Сайкс сте замислили идеята да ѝ се обадите. Сигурен съм, че ѝ е било забавно да гледа лицето ми, когато ми каза, че ти не искаш повече да ме виждаш.

Колко умно ѝ бе заложен капанът и тя без всякаква съпротива му бе позволила да щракне. Онова, което най-много я нараняваше обаче, в допълнение на отвращението от собствената ѝ глупост, превърнала я в обект на манипулиране, бе фактът, че Деймън вярваше, че тя е способна на подобно нещо. Франк и бившата жена на Деймън бяха свършили добра работа, помисли си тя горчиво. Убеждавайки Деймън,

че нейната любов е също толкова фалшива като тази на Шейла, Франк бе наливал вода във воденицата им, все едно че го бе сторила тя.

Разхвърлени откъслечи от прошепнати думи за любов настойчиво завладяха паметта ѝ и внезапно у нея проблесна надежда.

— За бога, Деймън — промърмори тя и стисна ръкава му с треперееща ръка, — как можеш да си помислиш, че съм способна на подобно предателство? Добре, приемам факта, че ти повече не вярваш в любовта ни. Честно казано, не мисля, че изобщо някога си вярвал. Ако ме беше обичал, щеше да ми обясниш причините за заминаването ти за Сан Франциско, вместо да ме оставиш за мишена на бившата ти жена. Тя си отмъсти на теб чрез мен. Това нищо ли не ти говори? Или предпочиташ да вярваш на нейните думи? Ако смяташ, че имам нещо общо с действията на Франк, тогава нашите взаимоотношения са били обречени още в самото начало. Поне ми дай възможност да се защитя.

— Вече ми е все едно, не можеш ли да го проумееш? — Самите думи, съставлящи въпроса, подчертаваха искреността на Деймън и тя осъзна, че си е отишла всяка надежда да го накара да разбере. Не го интересуваше бъдещето, както не го бе интересувало и миналото. Беше повече от ясно. Как изобщо е могла да си помисли, че е способен на дълбоките чувства, които му бе приписвала? Нейният собствен копнеж я бе накарал да му приписва качества, които той никога не е притежавал, и при мисълта колко лесно я бе заблудил с опита си на любовник направо ѝ се повдигаше. Тя се взря в ръцете си, които беше сключила отпред. Почувства се измамена и трябваше да положи усилия да произнесе горчивите думи, които търсеха отговор:

— Ако това е, което изпитваш, защо тогава се върна?

— Не се ли досещаш? — Погледът му се плъзна безсрамно по тялото ѝ, в златистите му очи играеха пламъци и им придаваха фалшива топлина. Тя настръхна, поклати глава и изпита отвращение. — Защо си толкова шокирана? — Смехът му я накара да усети мравки по кожата си. — Не съм очаквал такова нещо от малка уличница като теб, за която бракът е само едно боричкане в храстите.

Тя с усилие се възпря да не отвърне на грубостта му. Значи това бе всичко, което тя е представлявала за него — няколко ноци в храстите. За миг част от нея изкрещя в мълчалива агония, после върху нея се спусна булото на омразата.

— Сега като знам що за човек си, от допира ти само ще ми се повдига — студено изрече тя.

— Пет пари не давам как ще се чувстваш! Вие със Сайкс сте свършени; аз ще се погрижа за това. Ти ще живееш с мен като моя жена, макар да опошли условията, и ще сторя всичко да се подчиниш на клетвата си.

— А ако откажа? — Прииска ѝ се да заудря с юмруци по широкия гръб, който той презрително ѝ обърна.

— Няма да откажеш — обърна се с лице към нея, върху устните му се бе изписала подигравателна усмивка. — Виж, скъпа, аз държа коз, който трудно ще биеш.

— Не съм в настроение да гадая игрите ти, Деймън. Какво си намислил?

— Твоят брат.

— Кени? — произнесе тя недоумяващо. — Че какво общо има той? — Прониза я внезапна мисъл и тя невярващо поклати глава. — Не би се опитал да заразиш едно невинно момче с отровата си — задъха се тя. — Не би поискал да паднеш толкова ниско!

— Дали? — Наблюдавайки ужасеното ѝ изражение, чертите му се изкривиха. — По дяволите, караш ме да казвам неща, които... — Той поклати глава и пое яростно дъх. — Никога не съм имал подобно намерение — измърмори той. — Смятах да те питам как си мислиш, че научих за смъртта на баща ти. Не си ли поне малко любопитна?

В съзнанието на Тара се оформи неясно подозрение, но бе болезнено отхвърлено. Подозрението ѝ се върна, щом се взря в Деймън, и този път не би могла да го пренебрегне. Започна да трепери, чувството, че е предадена, я накара да изтръпне. Спомни си колко много нейният брат бе обожавал този мъж и колко често я бе разпитвал за него.

— Кени? — прошепна тя, търсейки опората на стената.

Деймън кимна:

— Той ми писа. Объркан е и страда от загубата на баща си, нуждае се от мъж, на когото да се облегне, особено сега. Умоляваше ме да се върна къщи. Това писмо ми предложи първата искрена обич, която съм имал, откакто родителите ми починаха, и не възнамерявам да го подведа.

— Попечителството му е дадено на мен!

— Кени е почти на четиринадесет — припомни ѝ той — и достатъчно голям, за да може сам да избира.

— Нима ще направиш това? — извика тя. — Нима ще го накараш да избира между нас?

— Това няма да е необходимо — измърмори той и бавно я приближи. — Кени се нуждае и от двама ни, ти се нуждаеш от Кени, аз...

— Всичко, от което ти се нуждаеш, е отмъщение и аз няма да...

Подскочи, когато свитият юмрук на Деймън с яростен замах удари стената. Останалата част от изречението ѝ увисна, докато се взираше в потъмняващото му лице, нейният собствен гняв обви в мастилен облак очите ѝ.

— По дяволите, ти ми принадлежиш! — изръмжа той, думите му звучаха като заплаха. — Винаги ще ми принадлежиш!

— Аз принадлежа на себе си, Деймън — настоя тя, потръпвайки от почти демоничния пламък в очите му. — Какво се надяваш да спечелиш, като ме принуждаваш да те мразя?

Той бавно и безцеремонно огледа тялото ѝ и я накара да потрепери. Затваряйки очи, тя притисна ръце до стената, като се мъчеше да успокои треперенето им. Не би могла да се надява на нежната загриженост, с която той се бе отнасял към нея преди. Омразата му бе почти осезаема сила и я изпълваше със смазващо терзание, толкова голямо, че едва можеше да го понесе.

— Ще ни унищожиш и двамата — изпъшка тя.

— Но преди да го сторя — измърмори той, притегляйки я в обятията си, и топлината на дъха му опари устата ѝ, — ще изпитам удовлетворение, като знам, че съм дал и на теб да опиташ от горчивината, която вече година разяжда душата ми, любов моя.

Очите ѝ пробляснаха, в тях личеше възмущение от подигравателното обръщение.

— Това ще те направи ли по-щастлив, Деймън?

За един отнемащ дъха миг той се поколеба и наведе главата ѝ към рамото си с ръка. Тя видя как нещо оживя в очите му, но щом той изрече една груба ругатня, преди яростно да атакува треперещите ѝ устни, тя помисли, че сигурно си е въобразила тази моментна слабост. Когато отмести устни от нейните, тя само се взираше в него онемяла,

прекалено слаба и наранена, за да предприеме дори най-малката съпротива.

— Ти си моя жена, признай го!

С последните остатъци от разбитата си гордост тя се противопостави на Деймън, изпръхналите ѝ устни не пророниха нито звук. С гримаса на отвращение той я освободи от прегръдката си и с няколко големи крачки прекоси стаята. Отвори входната врата и ѝ хвърли яростен поглед през рамо, в очите му проблесна разбиране, докато наблюдаваше страданието ѝ.

— Ще получа каквото искам — настоя той. — Винаги получавам каквото искам, скъпа. Може би си права и аз ще унищожа и двама ни. Но едно нещо мога да ти обещавам: няма да те оставя да лежиш в други обятия, освен в моите и ще направя всичко да те държа здраво в тях, когато бездната ме погълне!

Свеждайки чело към сключените си ръце, Тара си припомни заплахите му и усети смразяващ страх. Сенките на здрача бяха започнали да гасят пламъците на залеза, които оставяха потрепващи, накъсани лъчи от топлина, смекчаващи суровия пейзаж. Не би могла да спре Деймън по никакъв начин, помисли си. Както тя бе дошла тук да се опита да заздрави черупката от равнодушие, в която толкова дълго се бе крила, така и той се бе върнал с намерението да разруши връзките от горчивина, които го бяха оплели. Сега бяха свързани чрез взаимна омраза в съдбовен брак, какъвто могат да имат двама души, осъдени да се унищожат един друг.

Заради отношенията с баща ѝ на нея винаги ѝ бе липсвала самоувереността, от която се нуждаят едни силни, опиращи се на любов отношения между мъж и жена. Деймън за кратко ѝ бе дал тази увереност, като изкова връзки, по-силни дори от амулета. Макар никога да не би произнесла думите, тя до болка съзнаваше, че иска или не, е негова жена!

Приемането на този факт сякаш я освободи от нагнетеното напрежение. Бавно се изправи на крака и отметна назад глава, а нежният вечерен бриз палаво разроши косите ѝ. Стъпките ѝ бяха като от олово, докато се насочваше към самолета, който щеше да я върне обратно в ада, приготвен от Деймън, но тя стоически се отправи по пътеката, която знаеше, че трябва да извърви.

Тара се радваше, че се нуждае от цялата си концентрация, за да управлява самолета по време на обратния полет. Увеличаващият се вятър, изглежда, бе решил да пречи и безмилостно люлееше крехката машина. Щом колелата докоснаха пистата, почувства как напрежението във врата ѝ разпростира пипала от болка към слепоочията ѝ и уморено отпусна глава на кормилото, след като изключи двигателя.

— Къде е умът ти, по дяволите?

Яростният глас на Деймън раздра тишината, когато той рязко отвори вратата. Ръката му стегна нейната като в менгеме и без всякакво усилие я издърпа на настилката и тя се озова пред него.

— Не видя ли, че вече съвсем се е стъмнило? Още няколко минути и нямаше да можеш да различиш собствената си ръка върху кормилото.

— Загубих представа за времето.

— Наистина ли забрави изминалите часове? — попита той тихо.

Тара объркано повдигна очи и срещна сърдитото сребро в неговите под бледата остатъчна светлина на деня.

— Разбира се, че забравих — измърмори тя войнствено. — Нямам навика да рискувам ценни машини, когато знам, че осветлението на пистата ни не е добро.

— Да не искаш случайно да ме измамиш, а?

— Да те измамя? — повтори тя учудено.

Той мълчаливо кимна и погледите им се срещнаха, докато той изучаваше лицето ѝ с настойчивост, която я озадачи. Внезапно смисълът на въпроса му я порази като удар с юмрук и тя се сви.

— Да не би да си помислил, че аз... че бих...

— Признавам, че ми мина такава идея през главата — призна той. — Последния час прекарах ту в проклетия, ту в молитви, а не съм мъж, който обича да се чувства безпомощен. Отсега нататък винаги ще бъдеш край мен, за да те предпазвам да не извършиш някоя глупост.

— Върви по дяволите! — кресна тя, не вярваше на арогантността му. Принудена беше да го приеме за свой съпруг, но ако от време на време изпълняваше желанията му, това не означаваше, че може да я води за носа, помисли тя яростно.

— Поне няма да съм самотен — тросна се той и продължи тирадата си, докато протягаше към нея възпиращи ръце. — Ще ми

правиш компания. Все още не сме се озовали в ада и не бих искал стоката ми да се повреди, преди да имам възможност да я изпробвам!

С глухо проклятие тя се отскубна от него. Тръгна бързо към неясните светлини на фургона и сърдитите ѝ стъпки ѝ помогнаха да възвърне самообладанието си. В един миг бе готова да му се извини — именно да се извини, — че го е разтревожила. Как бе могла да си помисли, че той се страхува за нея? Слава богу, презрителните му думи я бяха отрезвили, преди да се бе показала като пълна глупачка, помисли си.

Беше почти до офиса, когато една кола излезе иззад завоя и се насочи към него. Тя се поколеба, надяваше се посетителите да не са клиенти, идващи да ангажират полет за сутринта. Точно сега не ѝ пукаше, че би могла да загуби някои долар. Чувстваше, че не е в състояние да върши каквато и да било работа.

— Ей, Тара! — Един глас прониза падащия над паркинга мрак. Леко мутиращите момчешки нотки, загатващи за приближаването на зрелостта, ѝ бяха до болка познати. — Аз съм!

— Кени — ахна тя и забърза към тичащото насреща ѝ момче. — Мислех, че няма да се връщаш до утре. Случило ли се е нещо?

Кени спря на няколко крачки от сестра си, за да избегне възможната прегръдка. Пристъпвайки на място, той измърмори:

— О, Тара, не се паникьосвай. Джони започна да повръща и баща му реши, че ще се чувства по-добре у дома. Май се разболява от грип.

Устните на Тара се свиха:

— Кени, сигурна съм, че Джони съжалява повече от теб.

Наблюдавайки презрителното изражение на брат си, тя се усъмни в истинността на последната си забележка. Като все още се опитваше да скрие усмивката си, тя му помогна за багажа и помахна на заминаващата кола. Разбираше разочарованието на Кени. Той нямаше често възможността да ходи на излет в чисто мъжка компания. Дори когато баща им бе все още жив, не предприемаха подобни екскурзии заради отслабващото здраве на по-възрастния мъж. Ето защо той е писал на Деймън, осъзна тя. Деймън винаги бе намирал време за него, винаги...

— Ей, кой е този там?

Въпросът на Кени върна Тара в действителността. Очите ѝ проследиха посоката на любопитния му поглед и тя се препъна, а после се изправи с начумерена физиономия. В сянката на стълбите стоеше Деймън.

Преди да може да отговори на въпроса на Кени, той пристъпи напред.

— Здравей, Кен! Доста си пораснал от последната ни среща.

В гърлото на Тара заседна буца и тя усети как сърцето ѝ натезава, докато наблюдаваше как невярващото изражение на лицето на Кени се смени с такава радост, че тя се почувства съвсем ненужна.

— Деймън? — прошепна той. — Знаех си, че ще се върнеш, знаех си!

Деймън се усмихна, протегна се и здраво стисна ръката на Кени.

— Кога пристигна? — попита момчето, стараяйки се да придаде на изблика си нещичко от зараждащата се мъжественост.

— Пристигнах снощи, стари приятелю — отвърна усмихнат Деймън.

— О, колко се радвам! — избъбри Кени, гласът му прозвуча като глухо съскане, както се бе притиснал към гърците на другия мъж. — Боях се, че повече няма да те видя.

Тара срещна очите на Деймън през червеникавите къдри на брат ѝ и затаи дъх от пробягващата нежност, която видя да се отразява там. Уви, твърде скоро, докато той я изучаваше, мекотата изчезна.

Тя се извърна от изгарящата болка, която ѝ причиняваше критичният му поглед. В нея се надигна копнеж, толкова бурен, че остана без дъх. Внезапно ѝ се прииска не брат ѝ, а тя да е в силната му прегръдка.

ПЕТА ГЛАВА

Тара следваше задните светлини на Деймън — донякъде доволна, че Кени бе избрал да се вози при него. Главата я болеше и се нуждаеше от време да събере мислите си. Не я безпокоеше толкова досадната ревност, покълнала в нея от явното отстъпничество на Кени. Не, проблемът беше в неизвестността по отношение на плановете на Деймън. Просто не знаеше къде възнамерява да отиде той.

Когато бе настоял да ги закара у дома, тя му бе хвърлила бърз кос поглед, но любезното му изражение не ѝ подсказа нищо. Той прибра нещата на Кени в багажника на своята кола, като отговаряше на непрекъснатите въпроси на момчето с търпение, за което тя му завидя. Усещаше как нервите ѝ се опъват до крайност от неспирното бърбене на брат ѝ и на няколко пъти едва се сдържаше да не го помоли да замълчи.

Не бива да обвинявам Кени за радостта му от срещата с Деймън, укори се тя. Когато той се появи в живота им, Кени бе точно във възрастта, когато момчетата си избират герои.

Още от мига, в който Деймън за първи път влезе в къщата, и двамата с брат ѝ бяха заплениени от високия мъж със сурово лице, излъчващ сила и еlegantност.

Беше дошъл в дома им по покана на баща ѝ — да обсъди възможността за снабдяване по въздуха на група работници в мина, до която нямаше възможност за друг достъп. Скоро Тара разбра, че той е собственикът на въпросната мина, ала не обърна внимание. Дотогава тя изцяло бе обсебена от силната личност на Деймън и чувстваше, че живее само когато е с него.

Беше се движила из къщата, изпълнявайки механично своите задължения, толкова погълната от мислите си, че почти не реагираше, когато ѝ отпратеха някоя забележка. Баща ѝ не я беше разпитвал за задълбочаващите се отношения с Деймън и навремето му бе благодарна за това, припомни си тя. В нея се надигна мощна вълна от негодувание, щом си помисли за безразличието на баща си.

Ръцете на Тара стискаха кормилото, докато взимаше последния завой, водещ към тяхната къща. Разходките из миналото няма да ѝ донесат нищо добро, осъзна тя. Трябвало е да бъде достатъчно зряла жена, за да сложи в ред отношенията си с Деймън, но не го бе сторила, не бе! Не можеше да твърди, че липсата на загриженост от страна на баща ѝ е причината за всичките ѝ беди, просто нямаше смисъл да продължава да разсъждава така. Винаги се бе борила сама с проблемите си и сега, на двадесет и шест, притежаваше достатъчно опит, за да се погрижи за бъдещето си.

Все още напрегната, Тара паркира колата в алеята. Деймън и Кени вече бяха влезли в къщата и щом видя как светлината от отворената врата заля верандата, изведнъж ѝ се прииска чисто и просто да откаже да стъпва в къщата, докато той е там. Поемайки си дълбоко дъх, тя слезе от малкия си син фиат.

Водейки се по гласовете, Тара тръгна към кухнята. Спря се на прага и мълчаливо загледа двамата мъже. Върху лицето на Деймън бе изписана снизходителна усмивка, а Кени, седнал до него, възбудено жестикулираше.

— Последният мач беше наистина страхотен, нали, Деймън? Божичко, направо преграках от викане, когато оня шегаджия се пипкаше с топката, а до края оставаха само две минути!

Тара едва се сдържа да не възкликне раздражено. Футболът беше голямата страст на Кени. Започне ли веднъж, можеше да продължава с часове, а на нея в момента просто не ѝ се слушаше за тънкостите на любимия му спорт. Тя се облегна на рамката на вратата.

— Ей, Тара — провикна се Кени, гласът му прозвуча необичайно силно в малката стая. — Тъкмо разправях на Деймън...

— Не сега, Кени — сопна му се тя. И веднага съжали. Не се нуждаеше от гневното порицание, което присви очите на Деймън; изразът върху лицето на Кени бе повече от достатъчен, за да я накара да се почувства като някоя вещица. Поклащайки глава, отпусна напрегнатите си черти с кисела усмивка и извинително махна с ръка. — Съжалявам, че се сопнах, Кени. Какво искаше да кажеш?

— Няма значение — измърмори той, като отбягваше очите ѝ, пренебрегвайки опитите ѝ да се помирят. — Уморен съм. Мисля да се прибера в стаята си — добави той начумерено. — Лека нощ, Деймън.

Тара се отмести встрани, щом брат ѝ се упъти към вратата, но при звука от гласа на Деймън Кени се спря, поглеждайки през рамо към другия мъж.

— Няма ли да кажеш лека нощ на сестра си, приятел?

— Разбира се — отвърна му Кени. — Лека нощ, Тара.

Като хапеше устни, за да удържи сълзите си, тя едва измърмори „лека нощ“ след отдалечаващия се Кени. Лекото хлопване на вратата на спалнята отекна в главата ѝ и я накара да потрепери.

— Май не си от най-тактичните и мили сестрички, а, скъпа?

— О, я млъквай!

Тросването ѝ бе придружено от войнствено поклащане на главата — движение, за което почти на мига съжали. Стаята се завъртя лудо. Примигвайки, тя потръпна от светлината, която сякаш я изгаряше през клепачите, и изобщо не забеляза кога Деймън е станал и се е приближил до нея.

— Какво има?

— Нищо... Боли ме главата, това е всичко.

— Като те гледам, май ти е достатъчно — измърмори той и преди тя да може да се възпротиви, я вдигна на ръце. Искаше да му се противопостави, но щом главата ѝ се отпусна върху силното му рамо, Тара осъзна, че няма да ѝ стигнат силите. Беше отнесена в спалнята и след като я положи внимателно върху все още неоправеното легло, Деймън се взря в нея с обвиняващи очи. — Какво яде днес?

— Аз... аз...

— Не си, нали? — процеди той и обхвана с ръка брадичката ѝ тъкмо когато се канеше да отмести очи. — Защо, дявол те взел, не се грижиш както трябва за себе си? Да не искаш да се съсипеш?

— Е, това вече ще ми разреши всичките проблеми — измърмори тя, затваряйки очи, за да не гледа гнева му.

— Ами Кени? Не те ли интересува неговото бъдеще?

— Какво толкова си се загрижил за Кени? — скастри го тя. — Как мислиш, че ще се чувства заради теб?

— Какво искаш да кажеш?

— Той те боготвори, Деймън — въздъхна тя и с благодарност опря буза о хладната възглавница. — Как ще се почувства, когато ти постигнеш целта си? Аз ще бъда захвърлена като застаряваща

любовница, ала поне знам какво да очаквам, когато този брак приключи. Но Кени не знае.

Разстоянието помежду им сякаш пулсираше от напрежение. Внезапно Тара се изплаши от това, което би могла да види отразено върху лицето на Деймън, ако се осмели да отвори очи. Притаи дъх и се отпусна едва когато той изфуча навън от стаята, грубо проклятие беше единственият отговор на въпроса ѝ.

Без съмнение отбелязах точка в своя полза, помисли тя. Повдигна се уморено и изобщо не се изненада, когато установи, че краката ѝ треперят. Изу обувките си и седна на края на леглото, за да си свали джинсите и пуловера. Болката в главата ѝ вече бе толкова силна, че дори не я притесняваше възможното връщане на Деймън.

Слепоочията ѝ бяха влажни и тя стисна зъби, усещайки, че ѝ се повдига. Като преброи бавно до десет, почувства как гаденето ѝ намалява и с последно решително усилие извади една избеляла нощница от гардероба.

— Преоблече ли се вече?

Тара се обърна рязко, както държеше омачканата нощница до голото си тяло, нахлузи я припряно и гънките на тъканта я обгърнаха. Деймън стоеше на вратата с табла в ръце. Тя го загледа глупаво. Усилието при обличането я бе накарало да се олюлее и лицето ѝ пребледня от нов пристъп на гадене, който сви стомаха ѝ.

С вик се втурна покрай него и се завтече през хола към банята. Успя да стигне навреме. След един дълъг, опустошителен миг тя се изправи. Приличам на призрак, помисли си, като се взря в отражението в огледалото. Пръстите ѝ стискаха бялата порцеланова мивка и хладината под дланите ѝ помогна да се съвземе донякъде.

Внезапно в огледалото се появи друго отражение. Деймън стоеше зад нея, върху лицето му бе застинало любопитство, докато я наблюдаваше. Испита нужда да направи нещо и грабна четката за зъби.

— Искам да остана за малко сама, ако не възразяваш.

Той изобщо не се трогна от сарказма в думите ѝ.

Усещаше как очите му я следят, остави четката върху поставката, междуременно отчаяно се бе опитвала да измисли нещо, за да избегне погледа му.

— Изнервям ли те?

— Ни най-малко — излъга тя и най-сетне събра кураж да се обърне с лице към него. — Сега би ли ме извинил...

Потрепването на мускул върху челюстта му бе единствената му реакция. Дръпна се назад, за да ѝ направи място да излезе от помещението, а при преминаването си тя, без да иска, се опря до гъвкавото му тяло, усещайки как се стяга тревожно от лекото докосване.

Тъкмо влизаше в стаята си, когато той я спря, поставяйки ръка на рамото ѝ. Тя се сви инстинктивно и се обърна към него.

— По дяволите, престани да трепериш при всяко мое докосване! — повиши глас той. — Единственото ми желание е да си поговорим. Виждаш ми се малко по-добре и мисля, че ще е най-удобно да проведем разговора в кухнята.

Другата алтернатива бе уединението на мрачната ѝ спалня и Тара му позволи да я заведе до стола. Щом я настани, той се обърна и излезе от стаята, а тя остана да се взира след него недоумяващо. Ама че разговор се очертаваше! Май компанията ми не му е особено приятна, реши тя.

Деймън се върна, носеше табла и тя се изчерви заради глупостта си. Вниманието ѝ бе дотолкова заето от пристъпите на гадене, че бе забравила какво държеше той в ръце, когато бе влязъл в стаята ѝ.

— Ето, изяж това.

— Не съм гладна — тросна се тя и с треперещи пръсти се опита да избута встрани таблата.

— Защо мислиш, че ти се гадеше преди малко? — промърмори той. — Не може цял ден да държиш празен стомаха си и да очакваш, че няма да има реакция.

— Повръща ми се от вида ти, не от липсата на храна.

— Ако предпочиташ да се чувстваш зле, веднага можем да се върнем в спалнята. От сутринта и аз се усещам някак празен.

Заплахата му бе недвусмислена и Тара внезапно почувства, че е въпрос за тактика да се предаде колкото може по-изискано. Докато ядеше притоплената от Деймън яхния, се възцари тишина, но тя не беше успокояваща. Трябваше да направи усилие, за да преглътне последната лъжица с яхния. Макар че сега се чувстваше по-добре, отказа да го признае, щом Деймън я попита. Той се изправи на крака,

сякаш вбесен от детинската ѝ реакция, и прекоси стаята. Взе две чаши от бюфета, напълни ги с кафе и побутна с палец едната пред Тара.

На Тара ѝ бе достатъчен само един поглед към него, за да промени решението си да откаже топлатата напитка. Сгривайки студените си ръце с чашата, тя се взря в черните ѝ глъбини и толкова много се съсредоточи, че стреснато подскочи, щом той заговори:

— Днес ходих да разгледам една къща в града — каза Деймън и се облегна назад в стола, докато я изучаваше напрегнато. — Част е от новия комплекс, който строят на брега на езерото. Смятам да я купя.

— Виж ти — измърмори тя и повдигна чашата към устните си. — Сигурно е приятно да имаш парички, да влизаш просто така някъде и да си купуваш каквото ти хареса.

— Тара, предупреждавам те...

— Добре, добре, съжалявам — произнесе тя с въздишка, остави преполовената чаша върху масата и се взря в сключените си ръце. — Продължавай. Разгледал си една къща в града и...

— Искам утре двамата с Кен да идете да я видите. Това място не е подходящо за живеене и искам да се изнесете оттук колкото може по-скоро.

Тя се бе чудила колко ли време ще му е необходимо, за да уреди съвместното им съжителство, но не си бе представяла, че ще е толкова скоро. Върху гърлото ѝ учестено запулсира вена.

— Е?

Тара настръхна и навлажни внезапно изсъхналите устни с върха на розовия си език. Забелязвайки как той проследява движението ѝ, тя отклони поглед.

— Знам какво очакваш, Деймън, но няма да живея с теб и това е окончателно! — Бързо преглътна, за да не позволи думите ѝ да прозвучат като грачене.

— Ти няма да останеш тук. — Думите му бяха като тиха заповед, която напълно пренебрегваше нейното желание. — Ще наема някой да ремонтира къщата. После вие двамата с Кен ще решите дали да я дадете под наем, докато той порасне достатъчно, за да може да я използва. Ще поема поддържането ѝ и ако решите да я давате под наем, парите могат да се влагат в негова сметка.

Тара се размърда неспокойно и стана от стола, опитвайки се да отложи отговора заради нелюбезния тон, с който щеше да произнесе

гневните думи. Вместо това, попита:

— Искаш ли още кафе?

— Да, благодаря.

Колко учтив е само, помисли си тя, потискайки истеричния импулс да се изкикоти. Щом се справи с лесната задача, тя върна кафеника на печката и откри, че движението ѝ помага да се освободи донякъде от напрежението. Прииска ѝ се да жули подове, да мие стени — всичко, което би отложило подновяването на разговора. Почуди се какво ли би сторил Деймън, ако тя неочаквано грабне парцала. „Сигурно ще ме цапне с него по главата“ — измърмори тя под носа си.

— Би ли престанала да се суетиш, за да разрешим този въпрос?

Очевидно думите му бяха търпелив опит да привлече вниманието ѝ, но трудно можеше да я заблуди. Винаги щом гласът на Деймън станеше прекалено спокоен, както сега, това означаваше беда. Не можеше повече да отклонява неизбежното и с лукаво изражение се върна на стола.

— Става — присмехулно изрече тя и видя как лицето му се сви още повече от нейния сарказъм. — Готова съм.

— Въобще не си готова — измърмори той, едната му вежда потрепна иронично. — Но преди да свърша със себе си, ще свърша с теб. Тогава ще си повече от готова.

— Виж — тросна му се тя, опитвайки се да потисне гнева си, — мислех, че това ще е сериозен разговор.

Поглеждайки го през дългите си мигли, Тара забеляза бързото повдигане и спускане на гръдния му кош, просъскващият му дъх бе съпроводен от стискане на пръстите. Наблюдаваше ръката му с боязън, сигурна, че той ще отчупи дебелата дръжка от керамичната чаша. Ако не внимаваше, щеше да предизвика сцената, която най-много искаше да избегне. Чувствайки, че благоразумието е за предпочитане пред храбростта, тя измърмори извинение.

— За бога, иди си легни. — Той преглътна една ругатня и отново се изпъна в стола, като се взираше в нея с разсеян поглед. — Ще продължим с плановете утре сутринта, когато не си толкова кисела.

Каквото и да бе очаквала, с положителност не бе това. Какво си мислеше той, че оправи настроението ѝ? Отправяйки бърз поглед към отворената врата на спалнята, тя отново извърна глава към него.

Подигравателна усмивка изви горната му устна и тя си пое дълбоко дъх при вида на недвусмисления блясък в очите му.

— Лягай си, Тара.

Когато тя не се подчини, защото ѝ звучеше като команда, той се изправи с похотлив поглед и устата му омекна чувствено, щом се наклони към нея през масата.

— Освен ако — измърмори и от гальовния му глас кожата ѝ настръхна — не искаш и аз да дойда с теб.

Тара се отдръпна от задушавашата му близост.

— Не... не! Лека нощ — избъбри и припряно се надигна.

Когато смехът му съпроводи движението ѝ през стаята, прииска ѝ се да закрепчи. Желанието ѝ се усили още повече, щом се препъна в същото онова стърчащо парче линолеум, за което бе забравила да предупреди Деймън предишната нощ. Тя го ритна ядно и си ожули пръста, а болезненото ѝ възклицание почти не се чу заради звука от силния му смях.

* * *

Тара неохотно изплува от съня, борейки се подсъзнателно да остане в сигурното му царство. Примигвайки бързо, тя си припомни очертаните бегло от Деймън планове за деня и с пъшкане се обърна на другата страна.

Клепачите ѝ бяха плътно стиснати, но колкото и да се стараяше, бе невъзможно да пропъди образа му, щом веднъж се бе появил. Колкото повече се опитваше, толкова по-настойчиво мислите ѝ се занимаваха с него. Стискайки с ръце възглавницата, усети предателска възбуда и се упрекна мълчаливо за моментната си слабост. Моментна ли? — помисли отвратено. Кого се опитваше да заблуди? Още в мига, когато го видя да стои в офиса, разбра, че битката беше загубена, преди да е започнала.

Душът ѝ достави огромна наслада, най-сетне успя да се отпусне сред мъглата от топла пара. Подлагаше гъвкавото си тяло под струите с блажено затворени очи. Толкова бе завладяна от ефекта на силните пръски върху кожата си, че не чу кога бе дръпната завесата на душа. Първият признак, че не е сама, дойде от полъхването по гърба ѝ, а

вторият — от провлаченото мърморене, което я накара рязко да се извърне и да застине ужасено.

— Красиво е!

Сети се за брат си тъкмо навреме, надяваше се, че още спи в съседната стая, и не повиши тон.

— Да чувал за нещо като почукване?

— Не вярвам в него. — Той се усмихваше, очите му искряха от удоволствие. — Може да пропуснеш много чудесни възможности, ако обявиш присъствието си. Както сега например — продължи той влудяващо, облягайки се нехайно на стената, но преди туй се увери, че завесата е максимално издърпана и има възможно най-добра видимост. — Щеше да е срамота да се лиша от такова приятно начало на деня. Ако те бях предупредил, щеше да се засуетиш за хавлия като подплашено зайче.

— Ако не излезеш оттук, предупреждавам те, аз ще...

Той се изправи със смях и поклати глава. Преди да успее да го предотврати, ръката му сграбчи мокрия ѝ врат и я притегли към него. Устните му сякаш я опариха, а думите, които измърмори, бяха истинско мъчение:

— Побързай и се облечи, скъпа. До срещата ни остават по-малко от два часа, а искам да видиш мястото, преди да съм взел решение.

Щом вратата се затвори зад него, тя го чу да поздравява брат ѝ и бързо спря водата. За бога, какво ли си бе помислил Кени, почуди се тя и потрепера, докато енергично и до болка триеше тяло с хавлията. Бяха женени и при тези обстоятелства Деймън сигурно намираше срамежливостта ѝ за смешна, но Кени бе нещо друго. Почти на четиринадесет, той бе достатъчно голям, за да си даде сметка за присъствието на Деймън в банята, докато тя си взима душ, и на нея това никак не ѝ се понрави.

Не ѝ отне много време да облече раираната лятна рокля, удобна в юлската горещина, която вече превръщаше къщата в сауна. Оставяйки дългите си крака със златист тен открити, тя обу сандали с нисък ток и започна нервно да пристъпва от крак на крак, както изсушаваше косата си.

Притесненията на Тара се оказаха излишни.

Колебливият ѝ поздрав бе посрещнат намръщено от нейния брат, който се обърна към нея с нетърпеливо възклицание:

— Толкова ли дълго трябваше да взимаш душ? Деймън иска да ни заведе да видим едно страхотно място, което смята да купи, а ти ни караш да чакаме!

Този път упрек се изписа по лицето на Тара. Откакто баща им почина, Кени ставаше все по-рязък. Макар да знаеше, че пубертетът до голяма степен е причина за неговата раздразнителност, ѝ бе трудно да се примири с подобна метаморфоза.

— Извини се на сестра си.

Деймън се бе навел през масата, вперил настойчиво очи в Кени. Тара не можеше да повярва, че е чула правилно, но червенината, заляла лицето на Кени, бе красноречива. Почти усещаше напрежението между двамата мъже — единият съвсем млад и неопитен, а другият зрял. Изглежда, в брат ѝ бе станала някаква промяна, докато тя, гневно затаила дъх, очакваше реакцията му на заповедта на Деймън. За първи път тя забеляза погледа на мъж иззад този на момчето, когато той изправи рамене и се обърна към нея.

— Съжалявам, сестричке — каза, като държеше главата си вдигната. — Не биваше да ти говоря така.

Тара почувства отчаян порив да го сграбчи в прегръдките си и с болка осъзна, че не бе правила никакъв опит да разбере това гордо, непреклонно момче, което отчаяно се опитваше да навлезе в зрелостта без необходимите напътствия. Бърз поглед към Деймън я възпря да изпълни намеренията си и моментното ѝ колебание му даде възможност сам да приближи момчето.

— Добре дошъл в клуба, синко. — Той се засмя и сграбчи здраво Кени за рамото, като нежно го разтърси. — Току-що получи първия си урок как трябва да се отнасяш с жените.

Тара се сгърчи от най-обикновена ревност, щом видя възхитения поглед в очите на Кени, докато той се смееше заедно с Деймън.

Опитвайки се да преодолее раздразнението си, промърмори:

— Готова съм да тръгваме.

— Има време — отвърна Деймън. — Защо не седнеш и не ни позволиш да ти приготвим закуската?

— Не съм гладна — тросна се тя и се изчерви, щом видя как той успешно прикрива с клепачи раздразнението в очите си. — Всъщност не бих искала да закъснееш за срещата заради мен.

Този опит за помирение печално се провали. Устата на Деймън се сви, явно едва сдържаше гнева си. Тя седна, без повече да продума, и с благодарност прие чашата кафе, поставена пред нея.

Докато привършваше закуската, слушаше нетърпеливите въпроси, с които Кени обсипваше Деймън. Така разбра, че къщата, която Деймън ги водеше да видят, е триетажна постройка, с изглед към езерото Мийд. Описанията на Деймън бяха точни и създаваха ярка представа за блестящи стени от стъкло, щори с неутрален цвят и подходящи мебели.

Тара реши да не я харесва. Знаеше, че отношението ѝ е детинско, но не искаше да се съгласи с нищо, което Деймън би одобрил. Мястото ѝ изглеждаше студено и отблъскващо, прилича много на Деймън, помисли си тя.

Той ги поведе към колата и настани Тара до себе си, а тя потрепера сред лукса на кадилака.

Деймън бе облечен в копринена риза с канелен цвят, късите ръкави подчертаваха гъвкавите мускули на ръцете му при всяко завъртане на волана. Явно бе прекарал нощта върху двойното легло в стаята на Кени. Едва ли щеше да го научи, помисли тя с чувство на безсилие, ако не бе чула как Кени се шегува, че му е заел много място в гардероба. Негодуваше заради неведението си по отношение на действията му, но Кени се бе надвесил над предната седалка и възможността да протестира ѝ бе отнета.

Докато приближаваха мястото, на Тара ѝ ставаше все по-трудно да се сдържа да не хвърля коси погледи към Деймън. За неин ужас, онова присмехулно гласче вътре в нея отново я подразни, докато Деймън изкачваше колата по един стръмен склон. Студен и отблъскващ? — помисли си тя. Тези думи никога не биха могли да се отнесат към седналия до нея мъж. Та тя може би повече от всеки друг знаеше колко страстен и чувствен е той. Отблъскващ? Мили боже, колко само ѝ се искаше да е така!

ШЕСТА ГЛАВА

Тара се изкъпа и като стъпи върху хладния, покрит с мозайка под, набързо се подсуши с хавлията и се наведе да попие с нея водата по пода. Стига толкова, помисли тя и метна подгизналата хавлия в коша за пране. Педантичната ѝ природа не ѝ позволяваше да създава излишна работа на домашната прислужница, но точно сега не би могла да стори повече.

Като си помисли за симпатичната жена, която идваше да чисти по два часа всяка сутрин, Тара се намръщи. Наемането на мисис Мърфи бе едно от многото неща, за които бе влизала в спор с Деймън през последните два месеца. Протестите ѝ, както обикновено, бяха пренебрегнати и мисис Мърфи се появи, въоръжена с препарат за почистване и парцал за праха. Не че ѝ се свидеха парите, които мисис Мърфи изкарваше. Къщата, в която живееха с Деймън и Кени, бе прекалено голяма, за да се справя сама, като се има предвид работният ѝ график, но я безпокоеше принципът.

Закопчавайки виненочервените си панталони, тя се пресегна раздразнено за кремавата копринена блуза, която еластично прилепваше над заоблените ѝ гърди и оставяше гола гладката кожа на раменете. Докато сплиташе набързо косата си, за да я прибере в кок на тила, тя изучаваше отражението си в огледалото на модерната бяла тоалетка, прикрепена към боядисаната в розово стена на спалнята ѝ.

Едва можеше да разпознае елегантната жена, която гледаше към нея. Износените джинси и избелелите горница бяха изчезнали. На тяхно място в гардероба имаше повече дрехи, отколкото бе мечтала да притежава. Когато поведе спор с Деймън заради подновяването на гардероба ѝ, той просто взе нещата в свои ръце. Даде мерките ѝ на елегантен, моден салон в Лас Вегас и преди да разбере какво става, бе заобиколена от зашеметяващ брой кутии.

Когато на другата сутрин не се бе появила в офиса в новите си дрехи, Деймън не бе казал нищо. Продължил бе разговора си с

Джеймс, счетоводителя, прехвърлен от Сан Франциско, за да внесе ред в счетоводните книги.

Тара беснееше, че Деймън постепенно поема в свои ръце летателния бизнес и се чувстваше като излишен предмет, оставен да събира прах на полицата. Онази вечер тя сърдито бе завела Кени на кино, преди Деймън да се е прибрал у дома.

Едва на следващата сутрин откри, че старите ѝ дрехи липсват, а на тяхно място стояха новите, купени от него.

— Нямах право! — бе избухнала тя, втурвайки се в апартамента, който той заемаше на най-долния етаж в къщата. — Какво си направил с дрехите ми?

— Тази сутрин заминаха с колата, която прибира отпадъците — отвърна той спокойно, извърщайки се към огледалото, за да нагласи вратовръзката си. Готвеше се да вземе самолет за Сан Франциско и дори не си направи труда да я погледне, докато отиваше да заключи куфара.

— По дяволите, Деймън! — кресна тя и стисна юмруци от двете страни на бедрата си, за да не започне да налага широкия му гръб. — Тези неща бяха мои. Само защото ти позволих да ме принудиш да живея с теб не означава, че имаш право да изхвърляш дрехите ми без мое съгласие. Тук съм единствено заради Кени, не забравяй това!

— Ще продължим спора за правата, като се върна — отговори той разсеяно и нагло прецени с поглед треперещото ѝ тяло. — Освен ако предпочиташ да отменя полета си.

Похотливият намек в гласа му бе повече от ясен. Макар в онзи момент да се мразеше, тя веднага си бе тръгнала и въпреки че Деймън се бе върнал от командировката си преди около две седмици, разговорът още не се бе състоял. Едва се бе прибрал вкъщи, когато му позвъниха отново. Побесня, че трябва да се върне в града, но Тара бе почувствала страхливо временно облекчение.

С въздишка грабна обемистата си чанта и се отправи към асансьора, пренебрегвайки стълбите. Асансьорът се спусна плавно надолу и кисела усмивка изкриви устните ѝ. Колко бързо човек свиква с лука, помисли си тя.

Колкото и да ѝ бе неприятно да го признае, преместването не бе толкова ужасно, както бе очаквала. Преди никога не бе разпитвала Кени защо не води приятелите си вкъщи, мислейки, че той предпочита

да е навън. Сега обаче той и съучениците му прекарваха вечери в приземния етаж, който Деймън бе превърнал в място за развлечение, оборудвайки го със стереоуредба и маса за билиард.

Докато изкарваше колата от гаража, за да отиде до центъра на Болдър Сити, Тара въздъхна и унило отпусна рамене. Макар Кени да изглеждаше по-щастлив, отколкото бе след смъртта на баща им, не би могла да каже същото за себе си. Чувстваше, че губи нещо много по-съществено за щастието си, отколкото материалното благоденствие — своята независимост. Вече не можеше да контролира собствения си живот и не харесваше чувството за безпомощност, което този факт пораждаше у нея.

Отмина завоя, който водеше до стария ѝ дом, и погледна в огледалото за обратно виждане. Беше се чувствала толкова комфортно в предишния си живот. Защо тогава изпитваше такова чувство на съжаление и ужасна несигурност, щом погледнеш напред към бъдещето?

Вече се чудеше какво ли щеше да е това бъдеще, ако не се беше върнал Деймън. Май не беше способна да се оправя с живота, както си бе мислила. Нима съдбата ѝ винаги щеше да е да се доверява на неподходящи хора, както в случая с Франк?

Може би не трябваше да обвинява Франк за намесата му в живота ѝ, но тя го обвиняваше горчиво. Когато най-сетне се бе изправила лице в лице с него, той бе имал нахалството да я укорява, отказвайки да приеме решението ѝ да живее с Деймън. Бе избрал време, когато знаеше, че Деймън няма да е в офиса, и бе влязъл крадешком, което я ядоса.

Все още си спомняше как болезнено бе потреперила, докато той я приближаваше бавно, желанието бе замъглило чертите му. Едва ли би могла да разпознае в него добродушния, постоянно усмихнат мъж, когото бе смятала, че познава. Вместо това той я бе оставил да види истинското му лице на човек, способен на действия, които я караха да настръхва.

Завивайки по застлания с чакъл път, който водеше към паркинга до пистата, Тара откри, че се взира глупаво в побелелите кокалчета на ръцете си върху волана. Автоматично изключи двигателя, докато в съзнанието ѝ с ужасяваща яснота се открояваше картината на тази неприятна среща. Чудеше се какво ли би могло да се случи, ако

Деймън не се бе върнал неочаквано, и изводите, които въображението ѝ си представи, не ѝ се понравиха.

Поклащайки глава, заключи колата и тръгна към хангара. Макар да бе още доста рано, температурата се бе повишила непоносимо. Вратите на хангара вече бяха широко отворени и вътре кипеше работа. Сега нямаше самолети, които да се нуждаят от ремонт. Едно от първите неща, които направи Деймън, бе да се освободи от услугите на Франк и вместо него нае двама отлични авиомеханици.

Изпитваше вина за това. Дори след като Франк бе признал истината за съучастничеството си в плана за разрушаване брака на Тара и Деймън, една малка част от нея съчувстваше на мотивите му. Ревността бе злобно, разрушаващо характера чувство, което тя бе имала поводи да опознае. Нали и тя ревнуваше, че Деймън е толкова грижовен към собствения ѝ брат, невъзнаградената ѝ любов я караше да губи чувството за мярка. В съзнанието си виждаше лицето на Франк такова, каквото бе, когато Деймън ги бе прекъснал онази вечер. Там бе отразена омраза и отмъстително обещание проблясваше в студените му сини очи. Беше я изпълнило някакво предчувствие, от което още не можеше да се отърси.

Нямаше защо да стърчи повече тук, особено когато я чакаше толкова много работа в офиса. Извъртя се на пети така рязко, че двамата механици се спогледаха учудено. Днес трябваше да приключи рано и губенето на време в злокобни видения нямаше да ѝ донесе нищо. Тази вечер Кени организираше парти и тя бе обещала да му помогне с приготвянето на храната. Представи си деликатесите, отрупали бюфета, и се усмихна. Вълнуваше се заради партито толкова, колкото и самият Кени.

Усмивката ѝ се смени от болезнено изохкване, щом сторещият метал на дръжката на вратата опари кожата ѝ. Тя я натисна и се вмъкна през тесния отвор по-припряно от необходимото, повдигайки глава при кикотенето, с което бе посрещнато влизането ѝ.

— Къде е пожарът? — провлечено произнесе Джеймс, надничайки към нея през очилата. Харесваше Джеймс — оплешивял възпъльничък мъж, прехвърлил петдесетте, чиято спокойна натура трудно можеше да бъде предизвикана. Той ѝ напомняше за първия ѝ класен ръководител в гимназията. Наричаха го господин Надничаш,

спомни си тя и усмивката ѝ се разшири още повече, щом срещна развеселения му поглед.

— Навън — отвърна тя на шеговития му въпрос. — Сигурно вече е около четиридесет.

— Пада ти се, като закъсняваш!

Бърчейки нос, тя отвори кантонерката и прегледа съдържанието ѝ с опитно око.

— Колко полета има за днес, Джеймс?

Той отговори и тя се извърна към него изненадана.

— Шегуваш се!

Гърдите му се разтърсиха от боботещ смях, а очите му заблестяха, докато наблюдаваше изумлението ѝ. Отвърна, поклащайки глава:

— Ами! Уредихме тази сделка с казината и от сутринта телефонът се разсипва да звъни.

— Н-но Деймън няма да се върне до понеделник — заекна тя. — Мислех, че иска лично да води тези преговори.

— Нима не познаваш достатъчно Деймън, за да знаеш, че не е от тия, дето оставят нещата в чужди ръце?

— Да — изрече тя. — Но дори и Деймън не би могъл да бъде на две места едновременно.

— Не знаеш ли, че се е върнал?

— От Сан Франциско? Не, аз... аз не съм го виждала тази сутрин.

— Но снощи сигурно... — Гласът на Джеймс неуверено секна. — Аз... разбирам — измърмори той, отбягвайки очите ѝ и припряно запрелиства документите върху бюрото си.

Тара пламна, осъзнавайки едва сега какъв бе смисълът на нехайните ѝ думи. Обърна се към кантонерката и пое дълбоко въздух, за да се успокои. С радост би извила врата на Деймън. Беше нехаен, не се съобразяваше. Искаше бракът им поне да изглежда нормален и когато служител на съпруга ѝ я информираше за неговото връщане, това бе прекалено. Точно сега най-малко се нуждаеше от клюки и догадки по адрес на Деймън и себе си. Отношенията им бяха достатъчно обтегнати, че да има нужда от странични свидетели, които могат да влошат нещата.

Тя се насили да се засмее.

— Аз спя като заклана — избъбри, извади няколко папки от кантонерката и тръгна към бюрото си. — Все пак би могъл да ме пораздруса или нещо от този род!

Без да чака да разбере дали етюдът ѝ е успял, тя сведе глава над документите, разпилени пред нея, съсредоточеният ѝ вид изключваше продължение на разговора. Чу как Джеймс изсумтя и после в ограниченото пространство на облицованата в тъмно стая се възцари тишина.

Бръмченето на климатичната инсталация я дразнеше, макар прохладата, която излъчваше, да бе добре дошла. Още едно свидетелство за експедитивността на Деймън, помисли си с негодувание. За два месеца той бе успял да удвои графика на полетите, а сега, с тази влязла в сила сделка с казината за панорамни полети, успехът на бизнеса им бе осигурен. Всичко, до което той се докоснеше, сякаш се превръщаше в злато, преуспяваше с лекота благодарение на своята жизненост и чар.

Думата „несполука“ би могла да се отнесе само към личните му взаимоотношения и дори това не бе вярно, призна тя честно. Служителите му много го ценяха. Джеймс бе добър пример за това. Не би могла да пренебрегне и промяната, която неговото влияние бе предизвикало у брат ѝ. Намусеното кисело момче бе изчезнало и на негово място се бе появил младеж, уверен в себе си.

Макар Деймън да прекарваше много малко време с тях, дните, когато бе вкъщи, изцяло биваха посветени на Кени. Тара приготвяше храната и сядаха на масата като семейство. Но едва доловимото напрежение между двамата присъстваше неизменно, присмивайки се на усилията ѝ да се чувства нормално. Избягваше да остава насаме с него, като си намираще излишни занимания, и често усещаше язвителния му поглед, когато очите му следяха движенията ѝ.

Леко бодване по врата я предупреди за присъствието му, преди още да бе проговорил.

— Здравей, скъпа — измърмори той и я приближи с безшумна грация, докато закри настръхналото ѝ тяло от погледа на Джеймс.

— Не знаех, че си се прибрал, докато Джеймс не те издаде — промърмори тя, без да извърща глава към него. Страхуваше се да срещне очите му, топлината от тялото му върху гърба ѝ проникваше в съзнанието ѝ. — Трябваше да ме събудиш.

Задържа дъха си, докато той се надвеси над нея, дъхът му опари ухото ѝ и я накара да потръпне.

— Признавам, че бях изкушен — прошепна той, подигравателната му уста игриво пощипваше нежната кожа на врата ѝ. — Много време мина, а аз не съм свикнал на монашески живот.

— Бас лоя, че не си — избъбри тя, стискайки молива толкова силно, че имаше опасност да го счупи. Ръката му легна върху нейните и тя изпусна молива от изтръпналите си пръсти. Дишаше учестено, с напрегнато гърло заради усилието да намери отговор на интимните движения на устата му. — Няма ли да престанеш! — изсъска, опитвайки се да избегне пробягващите му устни незабелязано, понеже знаеше, че Джеймс е зад тях.

Сякаш уморил се да я възбужда, той се изправи, плъзна ръка надолу по нейната и я улови за китката.

— Ела! — заповяда той и я издърпа.

Тя видя широката усмивка върху лицето му, когато той се обърна към Джеймс, и ѝ се прииска да изтрие с юмрук самодоволното му изражение. Ако не беше Джеймс, щеше... Престани да се преструваш, помисли си. Ако не беше Джеймс, отдавна да се е разтопила в обятията на Деймън. Трудно би могла да му окаже някаква съпротива. Дори съзнанието, че основният му мотив е отмъщението, не бе достатъчно да охлади чувствената ѝ реакция, когато той се намираще в една стая с нея.

— Къде отиваме?

— Ще се чупим! — Той се засмя и тя смаяно се взря в очите му, излъчващи почти момчешко нетърпение. — Уморих се да работя! — призна той, докато вървеше с нея към вратата. — Ще си дам няколко дни почивка, ти също!

Ухиленото лице на Джеймс бе последното нещо, което тя видя, докато нетърпящ възражение, Деймън я извеждаше от офиса. Е, поне властното поведение на съпруга ѝ бе послужило да успокои всякакви подозрения, които Джеймс би могъл да таи в себе си.

Почти бяха стигнали до колата, когато Тара се дръпна назад с неистово упорство, изписано на лицето ѝ.

— Нямам време да се размотавам, Деймън. Кени има парти тази вечер и аз трябва да...

— Знам — прекъсна я той спокойно, ръката му я побутна към отворената врата на колата. Нямахте друг избор, освен да потъне в мекотата на велурената тапицерия, но в очите ѝ блестеше непокорство, докато той заобикаляше автомобила, за да се настани до нея.

— Откъде знаеш за партито? — тросна се тя, закопчавайки с треперещи ръце колана. — Нали все те няма.

За момент пръстите му се поколебаха върху ключа за запалването, погледът на присвитите му очи я прикова към седалката.

— Снощи говорих с Кени. Съобщи ми го още на вратата.

— Искаш да кажеш, че си му се обадил, че си вкъщи? Изненадана съм.

Не ѝ се нравеше изкривената линия, която имитираше усмивка, не ѝ се нравеше и нехайно увисналата му ръка на гърба на седалката. Ръката му бе само на няколко сантиметра от голотата на рамото ѝ и тя нервно се размърда, но предпазният колан я ограничаваше.

— Това те дразни, а?

— Не знам за какво говориш!

— Много добре знаеш, малка лъжкиньо — промълви той. Пръстът му разсеяно проследяваше линията на рамото и врата ѝ. — Сърдиш се, защото не ти казах, че съм се върнал, но много добре знаеш какво би могло да се случи, ако бях дошъл в стаята ти.

Тя извърна глава и се загледа през стъклото.

— Просто ми омръзна да бъда третирана като парий, това е всичко. Не ми харесва да научавам, че си се върнал, от твоя счетоводител.

— Как по-точно искаш да се отнасям с теб?

— С уважението и зачитането, което се полага на твоята съпруга.

— Уважение? — промърмори той, ръката му се плъзна по врата ѝ и го стисна с напрегнати пръсти. — Странно е, че точно ти молиш за това.

Тара потрепера и се опита да отмести ръката му, като извърна глава. Съжали за движението си, защото очите ѝ се озоваха срещу неговите. Побърза да му отговори, за да не издаде чувствата си.

— Добре. — Думите едва се чуваха през стиснатите ѝ зъби. — Значи не ме уважавах. Ще го преживея някак си.

— По-полека, скъпа. — Очите му придобиха твърдостта, която тя ненавиждаше. — Да не се озовеш в небрано лозе.

— Само защото се осмелих да кажа на великия мъж, че не желая да бъда последната, която научава какво става.

— Ако беше буйна като Кени, нямаше да има за какво да се оплакваш — измърмори той.

Целият ѝ едва сдържан гняв, който я бе обладал, се отразяваше в очите ѝ и дори обяснението му не бе достатъчно да го намали.

— Ако се намирах в същата стая с Кени, ти сигурно щеше да използваш задния вход, за да ме избегнеш!

Предпазният ѝ колан бе освободен с невероятна бързина. Ръката му смени хладния метал, а натискът върху врата ѝ се увеличи, докато той я притегляше към гърдите си, които учестено се повдигаха.

— Наистина ли искаш да знаеш какво би се случило, ако получиш отношението, за което мърмориш?

Опита да се съпротивлява, но скоро се предаде отчаяно. Преместването на тялото ѝ бе толкова ненадейно, че тя не успя да прибере ръката си, която бе лежала в скута ѝ. Сега тя се бе озовала между тях и пръстите ѝ лежаха върху бедрото на Деймън с обезпокоителна интимност. Тара можеше само да остане неподвижна, с глава, притисната в ямката на рамото, а през това време палецът му ритмично се придвижваше към корема ѝ.

— Или това е истинският проблем, а, Тара?

Вътрешностите ѝ настръхнаха от непоносима възбуда, през върховете на пръстите му в тялото ѝ се разливаше топлина. Като се стараеше да контролира дишането си, тя разсеяно отвърна:

— За какво говориш?

— За цялото това справедливо възмущение — измърмори той, докато устните му нежно се движеха по слепоочието ѝ. — Да не би да си разочарована, че не те събудих по този начин... или по този...

— Ти си луд! — отрече тя и ахна, щом ръката му се премести към гърдите ѝ. — Недей, аз не искам ти да...

Протестът ѝ бе прекъснат от гъргорещ кикот.

— Много си се усъвършенствала.

— Усъвършенствала?

— В лъжите — измърмори той и вдигна глава, за да се взре в разширените ѝ зеници. — Всъщност вече си натрупала достатъчно опит в това отношение, нали така?

Само Тара си знаеше какво усилие ѝ струваше да запази самообладание, но успя да не реагира на жестоката му подигравка. Усети как в нея се надигна задушаваща ярост — този път заради безпомощността ѝ. Появи се желание за отмъщение, което я шокира със силата си. Научаваше — най-сетне научаваше малко от урока, който Деймън изглеждаше решен да ѝ предаде. Искаше да я накара да изпита агонията, в която тя не по свое желание го бе потопила, и успехът му надминаваше дори и най-смелите му надежди. Но никога няма да го разбере, закле се тя. По някакъв начин щеше да обърне нещата в своя полза. Нямаше да се остави да я прегази просто така.

Беше като муха, уловена в мрежата на изкусен паяк — и той го знаеше. Можеше да види как осъзнаването на нейната безпомощност проблясва в очите му. Използваше физическото привличане, вибриращо помежду им, за да води битката, превръщайки ръцете и устните си в разрушителни бойни оръжия.

Преди да може да промени решението си, тя плъзна пръстите си към отвора на ризата му. Дланта ѝ легна върху меките валма, а другата леко замасажира мускулестото му бедро. Устоя на желанието да се усмихне, когато усети как той настръхва и при бързото му вдишване изпита мигновен триумф.

— Какво има, Деймън?

— Тара, предупреждавам те...

— Винаги използваш заплахи. — Дъхът от прошепнатите ѝ думи погали кожата му; устните ѝ бяха само на сантиметри от загорелия му врат. — Да не би да те е страх, че ако престанеш да ме мразиш, аз ще се добера до теб?

Ръката му улови брадичката ѝ и с повдигнатото си насила лице тя видя ядната червенина, която бе избила около челюстта му.

— Ако това е, което се опитваш да направиш, скъпа, няма да стане. — Той я пусна с глухо проклятие и отново посегна да запали колата. — Аз съм имунизиран, в случай че не си разбрала. Веднъж вече се добра до мен — измърмори той едва чуто и даде на заден, излизайки от паркинга с изсвирване на гумите. — Преди да успееш да го сториш, вече ще си разбрала какво е ад!

Тара се изсмя подигравателно. Хвърляйки му кос лукав поглед, промърмори:

— Странно, имах впечатление, че се държиш на разстояние, защото егото ти изисква да имаш в обятията си изгаряща от желание жена. Никога не съм подозирала, че си страхливец.

Тара осъзна, че е преминала границата на разумното, веднага щом произнесе подигравката. Изправяйки се нервно, тя надзърна към него изпод миглите си и се сви, като видя яростно изкривената му уста. Забеляза тревожно колко бе преbledнял и заглуши тревожния си вик.

Защо не бе доволна, че го ядоса, почуди се тя. Но не! Като някаква глупачка не бе останала доволна от малкото преимущество, което бе спечелила над чувствата му. Защо ѝ трябваше да се държи като малко дете, на което бяха предложили бонбон, а то бе поискало цялото пакетче. А сега интуитивно усещаше, че Деймън не възнамерява да я остави ненаказана.

Дотолкова бе погълната от мислите си, че не разбра кога бяха стигнали крайната си цел. Сепна се едва когато колата спря и Деймън натисна копчето, което задействаше отварянето на вратата на гаража.

Допълнителната тъмнина, щом Деймън вкара колата вътре, увеличи несигурността ѝ и я накара припряно да заговори:

— Трябва да напазувам за партито. Както знаеш, колата ми остана на летището, може ли да ползвам твоята?

Той се съгласи с кимване и се измъкна от колата, нареждайки ѝ кратко да се премести на волана. Дори тези му няколко думи бяха изречени с усилие. Тя се подчини автоматично на заповедта и затаи дъх тревожно, когато почувства ръцете му около талията си. Докато сръчните му пръсти закопчаваха предпазния колан, той с подигравателно изражение наблюдаваше избилата я червенина.

— И бъди внимателна, скъпа — промърмори, в бавно изречените му думи презираше заплахата. — Може да се окаже извън възможностите ти.

Не бе изненадана от тихото затваряне на вратата, нито от характерната пестеливост в движенията му, когато той влизаше в къщата през входа на партера. Докато изкара колата на улицата, Тара вече трепереше.

Сега знаеше как трябва да се е чувствала Пандора^[1], когато бе отворила забранената кутия. Откакто Деймън се бе върнал, те бяха съумявали да поддържат неутралитет, но ако съдеше по изражението

върху лицето му отпреди няколко минути, тя току-що бе сложила край на примирието.

Въобще не ѝ доставяше удоволствие да знае, че му е нанесла сполучлив удар. Докато шофираше из тихите улици на Болдър Сити, сънлив в горещината на късното лято, потрепера, сякаш ѝ бе студено. Не преставаше да се чуди каква ли разплата щеше да избере Деймън. Щеше ли да е от леко ранените? Като имаше предвид арсенала, който притежаваше той, много се страхуваше, че ще я унищожи напълно.

[1] Кутията на Пандора. — Извор на всички беди. — Б. пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Тара носеше подходяща за фигурата ѝ плътно прилепнала жълта рокля от жарсе. С кръглото деколте, едва загатващо линията на гърдите, и късите ръкави, набрани по модата на раменете, тя се чувстваше едновременно прохладно и елегантно. Щом и последният гост си тръгна, тя най-после се отпусна.

Партито имаше страхотен успех. Разтривайки слепоочията си, които още пулсираха от кънтящия рок, макар касетата отдавна да бе извадена от уредбата, тя огледа обезсърчено хаоса наоколо.

— Остави всичко, както си е. Утре мисис Мърфи ще се погрижи.

Тара настръхна и обърна лице към Деймън едва след като успокои чертите си. Бе прекарала цялата вечер в борба срещу чувственото му привличане, докато той помагаше да забавляват гостите на Кени, и бе усещала как съпротивата ѝ отслабва с всеки изминат час. Отнасяха се един към друг с хладна любезност, сякаш онези моменти от следобеда изобщо не ги бе имало, но Тара не можеше да се заблуди. Под любезното изражение на Деймън прозираше напрегнатост, стаена присмехулност обтягаше мускулите под подчертаващата тялото му трикотажна риза, която той носеше с такъв отнемащ дъха ефект.

— Не мога да го направя, Деймън. Мисис Мърфи и без това има достатъчно работа.

— Обадох ѝ се следобед — отвърна той, острият му тон подчертаваше загубата на търпение. — Ще доведе някой да ѝ помогне.

— Май парите много помагат на чистотата, а, Деймън?

Очите му заискриха. Тя здраво стисна устни, за да не изпусне друг сарказъм.

— Лягай си, Тара.

Не се нуждаеше от повторно подканяне. С цялото достойнство, което успя да събере, тръгна към стълбите, понеже не искаше да губи време в чакане на асансьора. След като почти тичешком изкачи двата

етажа и остана без дъх, се почуди дали наистина ударите на сърцето ѝ се дължат само на умората от подобно натоварване.

Двойната врата на апартамента ѝ бе широко отворена и щом се озова на площадката, спря за миг нерешително. Тъй като вратата водеше към стаи на различни нива — всекидневна и спалня, втората разположена отдясно в обширното пространство — тя никога не се затваряше. Тази вечер обаче Тара искаше да се изолира напълно и да изчезне в собствения си свят, където безпокойството ѝ преставаше да съществува.

Опитвайки се да се отърве от насъбраната енергия, болезнено напираша да получи освобождение, започна да крачи напред-назад, стъпките ѝ не издаваха никакъв звук върху дебелия пухкав килим. Ръцете ѝ бяха кръстосани, а дланите ѝ обгръщаха лактите. Та това е абсурдно, помисли тя, спирайки пред огромното огледално стъкло на прозореца, който представляваше далечната стена, опитвайки се да проникне през тъмнината на вечерта. Бе толкова напрегната, че ѝ идеше да закрепчи.

Ето къде е коренът на проблема, каза си тя и извивайки решително устни, тръгна към банята. Трябваше да предприеме нещо, за да се успокои, а една парна баня щеше да свърши добра работа.

По-късно, докато лежеше върху облицованата с плочки пейка, с тяло, окъпано от влага, тя въздъхна. Очите ѝ бяха затворени, а върху устните ѝ се изписа блажена усмивка, докато бликащата топла пара я обвиваше в приятна, отпускаща мъгла. Макар да знаеше, че облекчението от емоционалния стрес е само временно, в момента се нуждаеше тъкмо от това.

Парата разнасяше сковаността във врата и раменете ѝ. Размърда се доволно, голото ѝ тяло проблясваше върху белите плочки, докато търсеше по-удобно положение.

Обръщайки се, тя въздъхна, клепачите ѝ бяха натежали, тялото ѝ бе сънливо.

Тара усети, че се потапя в мъгла от чувствени възприятия. Силни гъвкави ръце масажираха врата и раменете ѝ, движейки се по гърба и кръста ѝ със сигурни, галещи пръсти, запускаха се надолу по бедрата, към прасците и тя усещаше как блажено се отпуска. Натискът бе ту силен и твърд, ту нежен — като докосване от перце, и ѝ носеше

чувствена наслада. Потъна още по-дълбоко в сънливата омая, тялото ѝ се отпусна още повече, когато бе изтърколено по гръб.

Този път нямаше натиск от галеци пръсти, само една хлъзгава мекота като от масло, с което масажираха влажната ѝ плът. Сънят бе толкова жив, дори би могла да помирише слабото сладко ухание, докато се разтваряше в мекотата на гърдите, стомаха, бедрата. Беше някаква вълшебна субстанция, способна да проникне през порите до самото ѝ сърце, оставяйки след себе си пощипваща топлина, разпростираща се към всички нервни окончания.

Внезапно съзнанието ѝ опита да се пребори с обгърналата я пара. Излизайки неохотно от вцепенението, обвило мозъка ѝ, тя чу как някой простенва. Звукът я разтревожи почти толкова, колкото и натискът, който продължаваше да усеща.

Гласът бе нейният собствен, но ето че чу и един приглушен вик. Челюстта ѝ се отпусна, устните ѝ напълно се разтвориха в очакване.

— Деймън? — Името му бе само шепот, свързващ разстоянието между фантазия и реалност.

— Шт! Не говори, не мисли, просто чувствай! — промърмори той и устните му се плъзнаха по дългата ѝ шия.

— Да. О, да! — простена тя. В момента бе неспособна да разпитва. Нуждаеше се от него. Това бе единственото, което имаше някакво значение.

— Кажи ми, че ме желаеш!

Сега можеше да го види ясно. Парата вече не просъскваше от отворите в стената, но въздухът все още ги обгръщаше в топлината си.

— Аз... аз искам... — Ако произнесеше желанието, това щеше да означава, че се предава, нещо, което се бе зарекла да не прави. Нейната защита бе да го накара да мисли, че не го желае повече; това бе единственият начин, по който можеше да прикрие своята уязвимост. В агония заради тази нерешителност, тя затвори очи, извъръщайки глава от пронизващия му поглед.

Усети, че той се отдръпва от нея. Стисна здраво устни, за да съдържи вика на безсилие, надигащ се в гърлото ѝ.

— Кажи ми! — Зад чувствения шепот се криеше едва сдържан гняв. Знаеше, че ще го види изписан на лицето му, но не можеше да устои да не се обърне към него, не можеше да устои да не погледне мъжа, когото обичаше повече от самия живот.

Това, което видя, я накара да затаи дъх. Той коленичи над нея, тялото му проблясваше като някое златно божество. От потръпващия му торс се излъчваше енергия, плътта му бе единствената надежда, която тя имаше, за да се разкъсат изкованите около нея вериги. Той се опитваше да разруши единственото, което ѝ бе останало — нейната гордост. Виждаше го в очите му. Той се канеше да използва тялото си, за да спечели преимущество в битката, и тя изведнъж отказа да понесе това, отказа да го понесе.

— Деймън, не така!

Чувството, проблясвало в очите му с цвят на шери, си бе отишло, преди тя да осъзнае мощта му. На негово място се появи друго, по-силно чувство и тя отвърна на сатанинското обещание, пулсът ѝ стана неконтролируем.

— Как тогава, скъпа? — измърмори той, очите му проследяваха движението на ръцете, докато галеше кожата ѝ.

— О, боже — изохка тя, желанието ѝ не се нуждаеше от друго насърчение. — Люби ме, люби ме!

— За това има друга дума, Тара!

Болезненият вик заради преднамерената му жестокост бе задушен от устните му, ала под настойчивия напор на тялото му това изгуби значение. Можеше само да приеме каквото той желаше да ѝ даде и в тези последни разумни мигове се молеше той никога да не разбере колко подвластна му е всъщност.

Отново и отново отдаваше себе си, гордостта си, същността на своето „аз“. Той обаче не преставаше да настоява за още, обладавайки я с отчаяние, което отговаряше на нейното.

— О, небеса! — простена той, устата му се движеше по затворените ѝ клепачи. — Хубаво е. Колко е хубаво!

Тара бе онемяла. Потънала беше в мъглата на задушаващото нищо. Опита се да устои, вкопчена в него, с немощен протест, ала напразно. За първи път от толкова време бе освободена от напрежението, което ѝ беше постоянен спътник, и сега си казваше думата.

Той я вдигна на ръце, обхващайки я през врата. Тя с въздишка отпусна буза върху пухкавите косми на гърдта му, бързите удари на сърцето му ѝ действаха успокоително. Той я положи на леглото и тя го чу да говори. Отчаяно искаше да слуша, но думите се изгубиха, щом се

унесе, последното ѝ усещане бе това за загуба, когато неговите ръце я освободиха.

* * *

— Ей, Тара, къде си?

— Тук, Кени, на терасата.

Тара се извърна да поздрави брат си, надявайки се, че усмивката, която му отправи, изглежда безгрижна. Май беше успяла, защото той ѝ се ухили в отговор, преди да се облегне до нея на парапета от ковано желязо.

— Защо не слезе за закуска? Щях да дойда да те взема, но Деймън каза да те оставя да поспиш. Страхотен омлет пригответи!

Макар и трудно, успя да не реагира при споменаването на името на Деймън. Неговата така наречена загриженост не попадна в целта, що се отнасяше до нея, тъй като нуждата ѝ от допълнителна почивка се дължеше изцяло на него. Тази мисъл я накара да се изчерви. Избягвайки очите на Кени, вдигна лице към лъчите на късната утрин, надявайки се малкият ѝ брат да не разбере, че за трескавата ѝ руменина има съвсем друга причина.

— Тази сутрин не бях гладна. Болеше ме главата.

— О, дявол го взел! Това няма да ни обърка плановете за днес, нали?

Тара се намръщи и се обърна към Кени озадачено.

— Плановете? Какви плановете?

— Деймън ще ни води в Огнената долина — отвърна той и очите му заискриха.

— О, добре. — Тя въздъхна, опитвайки се да демонстрира съжаление. — Аз няма да ви трябвам. Мисля, че ще ви е много по-забавно без мен. Прекалено съм уморена за подобна екскурзия. Спомням си последния път, когато те заведох там. — Тя се засмя. — Струваше ми се, че ще умра от слънчев удар, докато ме влачеше към Кладенеца на Мишока.

— Ами да — ухили се той и поклати глава при спомена. — Оня стар индиански родоотстъпник си го биваше.

— Не се сещам за друг велик мъж от историята, от когото да се възхищавам повече — сбърчи нос Тара.

Разбираше защо едно момче е запленило от съмнителния герой от племето Паинте. Ако трябваше да бъде справедлива, навремето и тя бе увлечена колкото Кени. В началото на 1800-те години Мишока извършвал разбойнически нападения и тормозел местните заселници, както и хората от собственото си племе, и всеки ден се връщал, за да се скрие в лабиринта от проломи с червени стени, сега част от парка. Едно от многото му подобни скривалища, известно като Кладенеца на Мишока, наистина бе вдлъбнатина в скалата, която задържаше водата, попаднала там по време на дъждовни бури.

Дотам имаше повече от миля пешком, припомни си тя. Убежището беше добре скрито сред лабиринта от скалисти образувания на дъното на каньона Петроглиф.

Стигнали бяха до Кладенеца на Мишока вир-вода и изпоцапани, но щом се озоваха там, Тара разбра, че си е струвало да бият пътя. Това място предизвикваше особено усещане за вечност, човек се чувстваше запокитен назад в пространството във време, когато оцеляването е било най-важно. Испита неостаряващата самота на един напълно враждебен за човека свят. И все пак гладките скали от червен огън са били частично побеждавани, за което свидетелстваха древните рисунки по стените.

Не, помисли тя. „Побеждавани“ не бе точната дума. Облягайки се на парапета със скръстени ръце, беше вперила поглед в далечината, към сиво-сините води на сътвореното от човешка ръка езеро Мийд. Човекът приспособяваше, това бе ключът към оцеляването на вида. Това бе вършил и Мишока, преди най-сетне да го проследят и убият. Когато бил отритнат от своите, той избягал сред една одухотворена земя на остри зъбери от червен и бял пясъчник в средата на пустинята — и за известно време я направил свое притежание.

Макар и по особен начин, Тара се оприличаваше на Мишока. Чудеше се дали болката на отхвърления го е измъчвала, както измъчваше нея. Обичал ли бе някога и дали е дал на друго човешко същество правото да определя щастието му? Накрая той се е нуждаел само от себе си и от място, където да се крие и Тара се чудеше дали някога няма да сподели съдбата му.

— Тара, какво ти е?

— К-какво? — Очите ѝ бяха замъглени, върху блясъка им бе легнала обезпокоителна сянка, когато се извърна към брат си.

— Питам те за кой ли път, а ти все не чуваш!

— Съжалявам, Кени — избъбри тя и се усмихна, опитвайки се да се отърси от депресията си. — Бях много далеч.

— Аз... О, остави!

Тара последва бързо отдалечаващата се фигура през плъзгащата се стъклена врата и улови ръката му, за да го накара да спре.

— Кени, казах, че съжалявам. Не исках да се почувстваш пренебрегнат. Просто в момента не ми се приказва много. Не се сърди, моля те.

Той гледаше в краката си и тътреше върха на маратонката си по дебелия пух на розовия килим.

— Не че съм ядосан, просто... — Той вдигна към нея очи. — Понякога ми се иска да е, както беше, преди татко да умре. Тогава ти не беше винаги толкова заета.

Тара докосна нежно ръката му с пръсти.

— Не можем да се върнем назад, Кен. Всичко, което можем да сторим, е да се възползваме максимално от всеки нов ден. Напоследък съм станала егоистка, забравих за важни моменти в нашите взаимоотношения, като споделянето, времето, прекарано заедно!

— Ти ме нарече Кен!

Във все още отнесеня поглед на Тара нещо проблесна.

— Да, така е.

— Време беше, сестричке. Боях се, че ще си остана бебето Кени до края на дните си.

— Отсега нататък ще се старая да не забравям, ала трябва да ми прощаваш, ако от време на време бъркам. Все още ми е трудно да свикна с мисълта, че вече не си малко момче.

За нейна изненада, Кен се изчерви и кафявите лунички, пръснати по носа му, се открииха още повече.

— Не мога да те виня, че забравяш — избъбри той. — Май не съм много справедлив към теб?

— Не ставай глупав. Испита същото напрежение като мен през последните месеци.

— Не, Тара. Деймън беше прав.

— Деймън?

— Ами да — призна той. — Преди няколко вечери ми се накара.

— Деймън го е направил? Но защо?

— Ти беше ужасно мълчалива на вечеря. Искях да поговорим за партито, но не ми даде възможност и аз се предадох. Мислех си, че ще говорим по-късно, но щом свършихме, ти изчезна, както винаги.

— Кени, ти можеше да дойдеш в стаята ми. Знаеш го.

Той потръпна и се намръщи при произнасянето на името му, но щом видя разкаянието ѝ, се усмихна.

— Няма нищо. Никой не е свършен. Сигурно затова и аз тогава не те последвах по стълбите. Забравих, че вече не съм малко дете и се разбеснях.

— И какво стана после?

— Нали ти казах! — Той се усмихна леко. Отпусна се върху шезлонга и постави ръце на тила си, върху лицето му се изписа широка усмивка, докато си припомняше случилото се. — Деймън хубавичко ме „насоли“.

— Няма е право!

Тара скръсти ръце, дланите ѝ затъркаха кожата на голите ѝ ръце. Тази сутрин бе толкова разстроена, че бе облякла първия ѝ попаднал костюм — панталони от рипсено кадифе в пастелнокафяво и плетено прилепнало златистожълто горнище. Откри, че ѝ се иска да бе избрала нещо по-плътно. Беше ѝ студено, ужасно студено.

— Не говори така, Тара — повиши тон Кен и рязко се изправи в шезлонга.

Тя стреснато се взря в него.

— Какво толкова съм казала?

— За Деймън — отвърна момчето ядосано. — Той има право, защото се интересува от мен. Никога не ме отблъсква, нито се държи с мен като с дете, както правеше оня глупак Франк. Ти можеше да си говориш с оная лепка, когато татко умря, но аз си нямах никого. Намерих адреса на Деймън в един от татковите документи и му писах. Сигурно го е било грижа за мен, щом се върна, и това му дава право да ми казва какво да правя.

Лицето на Тара побеля при внезапната атака.

Заслужаваше всичките му обвинения, но това не намаляваше силната ѝ болка. Сега виждаше, че нейното нещастие и самовглъбеност бяха наранили брат ѝ много повече, отколкото бе

осъзнавала, и се терзаеше от мисълта какво го бе накарала да преживее.

Черупката ѝ от мълчание се бе разпростряла върху едно объркано момче без изградена защита срещу капризите в поведението на възрастните. Криейки чувствата си, тя бе направила невъзможно той да споделя своите. За едно тринайсетгодишно момче, задушавашо се от мъка след загубата на бащата, когото бе обожавало, Кен трябва да се е чувствал тъй, сякаш никой на този свят не се интересува повече за него.

— О, боже! — промълви тя, падайки на колене до него. — Съжалявам, много съжалявам.

— Не плачи. Тара. Моля те, не плачи. Знам, че си работила много само заради мен. Деймън ми каза. Затова изглеждаше толкова студена, защото си се тревожела за всичко. Не може да се каже, че ти помагах особено.

Една гальовна ръка започна несръчно да я потупва по рамото. Усецаше колко е притеснен Кени, но не бе в състояние да възпре стичащите се по стиснатите ѝ юмруци сълзи. Толкова бе уморена да изглежда силна. След като месеци наред бе потискала емоциите си, сега те се отприщиха като порой и тя ослепя за всичко, освен нуждата да се отърве от агонията, загнездена в разтърсваното от ридания тяло.

Усети като в мъгла, че я повдигат и се озова с лице, заровено в нечии силни гърди. С приглушен стон се вкопчи в сигурността, която те ѝ даваха. Нуждаеше се от силната прегръдка, от ръката, която отстраняваше овлажнелите меки кичури от бузите ѝ. Не би могла да остане сама и не желаше.

— Какво става тук, по дяволите? Кен, защо крещиш на сестра си? Чува се чак долу.

— Не съм виновен. Тара...

— Един мъж не бива да се опитва да стоварва вината за собствените си недостатъци върху жена, Кен. — Гласът на Деймън бе укорителен и Тара се размърда в обятията му. Погледна го в лицето и видя осъдителното му изражение, насочено към брат ѝ. — Чух твоя глас. Какво каза, че я разстрои така?

— Е, добре, може малко да съм повишил тон, но ти не разбираш. Аз...

— Изчезвай оттук! — рязко каза Деймън и ръцете му още здраво и непреклонно обгърнаха раменете на Тара, когато тя се опита да протестира. — Иди си в стаята. После ще се разправяме.

— Деймън, моля те! Кени не...

— Всичко е наред, сестричке. — Гласът на Кен прозвуча нехайно, но тя усети колко наранен бе вътрешно. Разбираше какво трябва да изпитва и от това не ѝ стана никак приятно. Не искаше да печели преимущество пред Деймън за сметка на Кени. Не желаше брат ѝ да открие като нея, че героят му е с глинени крака.

— Деймън, нека Кен ти обясни. Той само се опитваше да...

— Достатъчно дълго го защитавахте. — Деймън побесня, че оспорват заповедите му, гледайки на защитата на Тара просто като на вмешателство. Не вижда ли какви поразии върши, помисли тя. Кени стоеше настръхнал, бледото му лице бе обърнато към Деймън.

Внезапно самообладанието на Кени се прекърши и той обърна обвиняващи очи към тях, осланяйки се на обидата в детинския си опит да защити гордостта си.

— Мислех, че си се върнал, защото аз те помолих. Ама че съм бил тъп! Ти просто трябва да ме понасяш, *тя* е единствената, за която те е грижа.

Последните му думи преминаха в шепот и Тара потрепера от изражението в очите на брат си. Изглеждаше странно възрастен и притежаваше способност за отмъщение като възрастен. Със задавен вик тя се отскубна от възпиращата прегръдка на Деймън и умоляващо вдигна ръка към Кени, препъвайки се през стаята.

Той си бе отишъл, втурвайки се неудържимо надолу по стълбите в опита да избяга от собствената си болка. Хапейки устни, тя стоеше като закована, скръстила ръце около треперещото си тяло, сякаш да се защити. Последният му изтерзан вик отекваше отново и отново в съзнанието ѝ.

— Мразя ви и двамата. Мразя ви и двамата.

Обгърнаха я силни ръце и я притеглиха назад.

— Той не искаше да каже това, Тара — измърмори Деймън. — Ще ида да поговоря с него.

— Направи достатъчно...

Притвори очи и тялото ѝ победено се отпусна. Дали някога ще забрави израза в очите му, чудеше се тя. Кени приличаше на животно,

нахвърлило се злобно срещу тях, за да им нанесе болезнени рани. Беше виновна наравно с Деймън. В края на краищата нали тя му бе дала повода.

— Какво искаш да кажеш? Сега е разстроен, но ще се оправи. Може би бях твърде строг с него, ала като те видях да плачеш, помислих...

— Какво помисли, Деймън? До какви заключения стигна този път богатото ти въображение?

— Щом искаш да знаеш, помислих си, че ме е видял да излизам от стаята ти тази сутрин.

— Какво общо има това? — извика тя, поклатя глава и бавно сви юмруци. — Аз съм твоя жена, за бога. Фактът, че имаме отделни стаи, навярно за него е по-объркващ, отколкото подозренията, че спим заедно. Той дори ме попита за това скоро след като се преместихме.

— И какво точно му каза?

— Обясних му, че когато двама души се наранят взаимно и се разделят, невинаги е лесно да се започне отново. Че... че се нуждаем от време, за да свикнем.

— Доста си поорязала истината — каза той горчиво.

— Предполагам, че аз съм виновна за всичко. Ти си направо прекрасен с тези твои проповеди, че не бива да прехвърляш вината си върху жена!

— Не исках да кажа това и ти го знаеш. Боже! — продължи той грубо, прокарайки ръка през косата си. — Така си ме оплепа, че вече не знам идвам ли или си отивам!

— След номера, който ми изигра снощи, мислех, че в голяма степен си се отървал от това безсилие.

Той рязко изправи глава и сведе клепачи, но не и преди тя да съзре яростта, която проблесна в очите му.

— Номер? — попита той тихо. — Къде е „номерът“, когато любиш жена си?

— Така ли го наричаш? Трябва да ми е много къса паметта — промърмори тя, отправяйки се към прозореца, за да скрие изчервяването си от проницателния му поглед. — Снощи ми каза, че за това имало друга дума.

ОСМА ГЛАВА

Тишината помежду им беше мъчителна. Тара усети как от напрежението сякаш я полазват мравки и с приглушена въздишка опря чело в хладното стъкло на прозореца.

— Когато си наблизо, сякаш не се познавам. — Деймън заговори точно зад нея, ръцете му се протегнаха към настръхналите ѝ рамене. — Понякога си мисля, че с удоволствие бих те убил!

— Не ме интересува как се чувстваш в момента. Безпокоя се единствено за Кени.

— Не е нужно да ми го казваш — промърмори той и пръстите му се стегнаха. — И тъй, какво всъщност стана? Защо плачеше?

С глас, в който прозираше горчивината на самообвинението, Тара му предаде разговора, без да се щади.

— Разбра ли сега? — тросна му се тя, обръщайки сърдити очи към него. — Кени просто те защитаваше!

Видя как очите му потъмняха ужасно, мразейки се за моментното удовлетворение, което изпита. Не можеше да понесе мисълта за това, в което бе започнала да се превръща, и отчаяно се обърна към него, улавяйки го за ризата.

— Деймън, пусни ме да си вървя — заради доброто на всички ни. Ти вече си отмъсти. Не ми е останала почти никаква гордост — не е ли това достатъчна отплата за миналото?

— Ти не си с всички си, ако мислиш, че всичко ще свърши дотук, Тара.

— Моля те, така не може да продължава — настояваше тя, леките сенки под очите ѝ правеха лицето ѝ да изглежда почти по детински уязвимо за мъжа, който напрегнато я изучаваше. — Не сме замесени само ние. Кени...

— Ще му се извиня — пресече я той, улови с ръка брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, изпивайки с поглед чертите ѝ. — Ще се сдобрим, обещавам.

— Той те обича, а ти се нахвърляш върху му — избъбри тя, устните ѝ потреперваха. — Не му даде никаква възможност да се защити срещу обвиненията ти, постъпи дори по-лошо, отколкото с мен. Да не мислиш, че едно голо извинение ще намали болката, която изпитва? Съжалявам за всичко, което се случи, и за неспособността ми да ти се доверявам, не е ли достатъчно?

— Ти наистина се усъмни в мен, но има и друго, не се опитвай да опростяваш миналото, Тара. Действително нараних Кен и съжалявам, но това е поправимо. Той е по-толерантен от теб и къде-къде по-любявен.

Тара усети, че не би могла да понесе повече подигравки. Последните два месеца бяха кошмарни, Деймън не пропускаше възможност да покаже презрението си, прикривано от тънкия воал на учтивостта. Е, стига толкова, помисли тя, в очите ѝ проблесна решителност. Крайно време беше да започне да се отбранява. Ако тя не се защити, няма кой да го стори вместо нея. Издърпвайки рязко глава, тя се освободи от ръцете, обхванали лицето ѝ, и те се спуснаха надолу, спирайки се върху голите ѝ рамене. Желанието ѝ да се откопчи не бе зачетено. Деймън нямаше да ѝ позволи да оставя помежду им разстояние и тя го знаеше. От снощи той бе наясно за ефекта, който близостта му имаше върху нея, и не възнамеряваше да ѝ отстъпва дори това нищожно преимущество.

— Понякога си мисля, че ти доставя удоволствие да ме нараняваш, Деймън.

Думите ѝ се доближаваха до шепот, но съдържаха яростна съпротива. Пръстите му се впиха в раменете ѝ и той я привлече към себе си, тъй че тя можеше да почувства ускорените удари на сърцето му.

— Не е вярно.

— Или може би си решил, че аз не съм достатъчно голямо предизвикателство. Да не би да идва ред на Кени? Той те обожава, имитира маниерите ти, начина, по който вървиш — тъй че няма да ти е трудно. Чудя се на какво още си го научил, Деймън? — присмя му се тя, извила презрително устни. — Научил ли се е на недоверчивост, нетърпимост? Научил ли се е да подражава ревностно на мъжкото его, търсещо отмъщение за въображаема обида? Ако е тъй, май трудно ще го придумаш. В края на краищата майстор го е учил, нали така?

— Ти, малка... — Думите му постепенно заглъхнаха, натискът на ръцете му се промени, щом усети топлината на плътта ѝ. — Говориш тъй, сякаш ме мразиш, а би трябвало да е обратното — промърмори, пръстите му чувствено се движеха по ямката на шията ѝ. — Чудя се дали не съм си въобразил снощната ти реакция, докато се любехме.

Тя рязко пое дъх. Не бе разчитала, че любенето им ще доведе до чудодейна промяна в отношенията, ала подигравката му все пак ѝ причини болка. Нима всеки спомен, споделен с този усмихващ се дявол, щеше да бъде очернян? Нищо ли нямаше да ѝ се спести в бъдеще? — горчиво се запита тя. Изведнъж почувства, че се е уморила да се старее да му отвори очите за истината. Какъв смисъл имаше дори да се преструват, че биха могли да живеят заедно, когато всяко желание за помирение от нейна страна се сблъскваше с бариерата от непримирима гордост, която той издигаше около себе си?

— Няма значение — въздъхна тя, затваряйки за малко очи. — Иди да поговориш с брат ми. Може и да постигнеш нещо с двучичните си приказки.

— По дяволите, Тара, ние...

Измъквайки се от прегръдката му, тя се обърна към него, гласът ѝ беше неестествено висок, очите ѝ — студени.

— За бога, върви си и ме остави на мира!

Той я изгледа почти злобно и я накара да потрепери, преди рязко да се извърти на пети и да напусне стаята. Изведнъж тя си припомни как бе в миналото, когато Деймън беше способен да я стопли с поглед. Тези дни със сигурност си бяха отишли. Дори и да успееш да стигнат до някакво споразумение, за да изживеят заедно живота си, знаеше, че то няма да е достатъчно. Той нямаше никога да ѝ се довери отново, а тя не би могла да се задоволи с друго, освен с пълно себеотдаване от негова страна.

С Деймън бяха като лодки, подхвърляни от бурята по разгневено езеро. Думите, които си отправяха, бяха като камъни, захвърляни от нехайни ръце и образуващи малки водовъртежи, които ту ги приближаваха, ту ги отдалечаваха един от друг. Неговата гордост не му позволяваше да разтвори сърцето си за истината, а нейната болка превръщаше думите ѝ от обяснение в оръжие на гнева. Гласът на Кени

стигна до нея от долната площадка и сложи край на отвлечените ѝ разсъждения.

Затръшването на входната врата извести излизането им. Обладана от ужасното чувство, че увисва в пространството, Тара прекоси стаята и сграбчи чантата си, преди да застане до прозореца. Успя да мерне кестенявите къдрици на брат си, открояващи се на стъклото до мястото на шофьора в колата на Деймън.

Щеше ли да умиловисти Кени с един ден, прекаран на лодката му? Вероятно, реши тя. Внезапно се почувства както когато беше дете и наблюдаваше как родителите ѝ заминават нанякъде с колата, след като бяха уговорили жена да я наглежда. Тогава не разбираше нуждата им да бъдат сами. Беше се чувствала предадена, пречка за тяхното щастие.

Влажните ѝ ръце стискаха здраво чантата. Поглеждайки към това доказателство за детинската ѝ реакция, Тара изпита погнуса. Поемайки си дълбоко дъх, тя се насили да отслаби хватката на пръстите. Устните ѝ се извиха в презрителна усмивка. Насъбраните ѝ отрицателни емоции след двойното спречкване с брат ѝ и Деймън я бяха направили уязвима за самообвиненията, които си отправяше.

За разлика от Кени, който притежаваше невероятната способност да приема хората, които обича, и да прощава недостатъците им, както правеше и нейната майка, тя самата никога не бе имала много илюзии. Сега го осъзнаваше. Може би затова между нея и баща ѝ винаги бе имало невъзможно за преодоляване разстояние. Беше като дядо си, не се задоволяваше само с външния ефект. Дори още като дете тя бе пренебрегвала добродушната жизнерадостна сила, излъчвана от баща ѝ, прониквайки до неговата същност — същност на човек със слабости, които, благодарение на нея, той бе принуден да осъзнае.

Майка ѝ го бе обичала въпреки тези недостатъци, намирайки в себе си сили и воля да направлява непостоянния характер на мъжа си. Макар че и Тара би сторила същото, никога не ѝ бе дадена подобна възможност. Бе твърде млада, за да се преструва и прикрива мислите си, както бе правила майка ѝ, щом поведението на баща ѝ станеше прекалено скандално. Докато порасне достатъчно, за да приеме подобна игра, вече бе твърде късно. Кенет Бърнс с безпогрешен инстинкт бе налучкал точно какво мисли детето му за него. Когато жена му вече я нямаше да го успокоява, той се обърна към сина си,

изтласквайки с безмилостно равнодушие дъщеря си в периферията на своя живот.

Тара се вторачи в чантата в ръцете си и я преметна през рамо. Имаше нужда да избяга от мислите си и от задушавашката атмосфера между тези стени. Почти тичешком се отправи към асансьора и въздъхна облекчено, щом вратата му се затвори с приплъзване.

Щеше да отиде до летището. Макар да бе събота — един от най-натоварените им с полети дни, нямаше значение. Присъствието на други хора щеше да е добре дошло, макар от опит да знаеше, че постоянният прилив и отлив на клиенти щеше сериозно да ѝ попречи да се съсредоточи върху купчината документи на нейното бюро. Беше планирала да се залови с недовършената работа в понеделник, след като е прекарала два напълно заслужени почивни дни, ала сега вече изпитваше радост от новите контакти, които извънредният труд щеше да ѝ донесе.

Бе използвала работата като бягство от личните си проблеми, ала установи, че това има и други преимущества. С течение на времето все повече се увеличаваше по „кухнята“ на летателния бизнес. С увеличаването на знанията ѝ се увеличаваше и нейната увереност в собствените сили. Откриваше в себе си нюх към счетоводната работа — анализираше цифрите и не се задоволяваше, докато не открие най-евтиния и ефикасен начин да оползотвори средствата. Джеймс я уверяваше, че преди той да напусне, тя вече ще знае всичките му тайни и дори ще го е задминала. Съмняваше се в това. По свой начин Джеймс беше гений и тъкмо затова Деймън го бе наел. Деймън бе свикнал да има само най-хубавото. Ако някой се окажеше недостатъчно подготвен да удовлетвори изискванията му, той бързо му вижда сметката, помисли тя.

Сякаш само мисълта за Деймън бе достатъчна да предизвика някоя беда и ето че асансьорът се заклати. Остро изскърцване я накара да притисне ръка към стената за опора, ала движението ѝ не бе достатъчно бързо, за да избегне бедата. Последва рязко раздрусване и краката ѝ отхвърчаха във въздуха. За части от секундата почувства, че е увиснала в пространството. Чу изпукването, когато главата ѝ се удари в парапета, аналитичната част от мозъка ѝ бе някак изненадана, че не последва болка.

Не знаеше колко дълго е лежала, сгърчена на пода на асансьора. Тази сутрин бе забравила да си сложи часовника и нямаше как да се ориентира във времето. Не че имаше кой знае какво значение. Тя се усмихна, откривайки, че мислите ѝ странно я забавляват. Осветлението в асансьора бе примигнало няколко пъти, препи да я потопи в пълна тъмнина. Трябваше да е кукумявка или прилеп, за да вижда.

Ето каква е била всъщност! — изкикоти се тя. Кукумявкоприлеп, тя беше кукумявкоприлеп. Кикотът ѝ се усили и накрая премина в истински смях. Толкова силно се смееше, че по бузите ѝ потекоха сълзи. Искаше ѝ се оня, който крещи, да е престанал. Не желаше нечие чуждо нещастие да ѝ пречи да се забавлява в тази комична ситуация. Представи си, че е затворена в тъмна кабинка, малко по-голяма от килер. Е, това не можеше да бъде! Нейният килер беше четири пъти по-голям от тази кутийка! Поредно изкикотване, този път по-високо от предишните. Няма ли тази жена да престане да ридае най-сетне, чудеше се тя. Ама наистина, някои хора хич не ги е еня за другите. Ето това е проблемът днес.

Добре, щом е тъй, тя пък ще опита да поспи. Така ще се изолира от шума. Нещастното създание, наистина изглеждаше много разстроено. Гласът ѝ се извисяваше все повече. Но може би ако тя просто затвори очи, ако се унесе... Да, помисли, усмихвайки се доволно. Плачът беше престанал. Сега вече можеше да се отдаде на тази възхитителна отмала. Искаше ѝ се да потъне в дрямка. Знаеше как трябва да се е чувствал Рип Ван Уинкъл^[1], преди да заспи за сто години.

Някъде наблизко усети светлина, движение. Звукът бе като от отваряне на врата, но клепачите ѝ бяха прекалено натежали, за да може да ги повдигне. Ослепителният блясък проникна дори през тези бариери и тя потръпна, щом снопът светлина прониза очите ѝ. Извърна глава и облекчено въздъхна, когато лицето ѝ се оказа заровено в нещо, което смекчи светлината. Тя притисна още по-силно глава към удобната възглавница. Единственото ѝ оплакване бе, че под бузата ѝ нещо се движи.

Чу някакъв тътнещ звук, неспособна да определи посоката, от която идва. Може би идва от възглавницата, помисли тя и отново я напуши смях. Говореща възглавница, движеща се възглавница, ама че история! Онази жена отново заплака. Няма ли да престане, за бога?

Какво правят всички тези хора тук? Около нея беше такъв невъобразим шум, истинска какофония! Защо не я оставят на мира? И откъде се взеха в асансьора? Не виждат ли, че мястото е прекалено малко за толкова народ!

— Не ме докосвайте! — Не можеше да повярва, че това е нейният глас. Нечии ръце я дърпаха, мушкаха, ръчкаха, а на нея това хич не ѝ харесваше.

— Всичко е наред, мила — успокои я нечий глас. — Ти си в болницата. Много лошо си си ударила главата, но ще се оправииш. Сега ще те откараме в рентгеновия кабинет, а после ще си почиваш. Потърпи още мъничко.

— Деймън... Деймън...

Нима този жалък гласец е нейният, учуди се тя. Странно, чувала е този глас и преди. Само че къде?

— Съпругът ви е отвън в чакалнята. — Монотонният глас едва стигаше до съзнанието ѝ. Съпруг? Какъв съпруг? Опита се отчаяно да си припомни, но всичко, за което се сети, бе някаква мека тъкан до бузата си. Това ли бе всичко? Не, имаше и някакъв дълбок, тътнеш звук. Концентрира се още и най-сетне разпозна звука — беше гласът на Деймън. Деймън, точно така. Нейният съпруг Деймън. По устните ѝ плъзна слаба усмивка, щом представата оживя в съзнанието ѝ. Сребриста коса и очи с цвят на златисто шери.

— Деймън — прошепна тя. — Деймън.

— Тук съм, скъпа. Ще се оправииш. Спи сега.

— Не ме оставяй — замоли го тя и впи пръсти в ръката, здраво стиснала нейната. — За бога, не ме оставяй.

— Вече никога няма да те оставя. — Щом обещанието се отрони от устните му, тя извърна глава по посока на звука и бавно отвори очи. Нима този грохнал, измъчен човек е Деймън, нейният Деймън? Дълбоки линии бяха набраздили лицето му. Изучавайки го внимателно, тя се намръщи. В него имаше нещо различно, нещо ѝ се изплъзваше. Очите му, осъзна тя. Върху ясения му поглед с цвят на кехлибар бяха легнали тъмни сенки.

— Деймън? — Гласът ѝ прозвуча уплашено, суровото му лице я обърка. Чудеше се какво ли се е случило, за да изглежда така — сякаш е бил в ада и се е върнал, но продължава да го носи в себе си. Пръстите ѝ конвулсивно се свиха, повдигна ръка и погали бузата му.

Нежното докосване сякаш отприщи страданието му.

Той направи гримаса, в изражението му имаше толкова болка, че тя ахна и очите ѝ тревожно заблестяха.

— Какво има? Какво се е случило?

Той поклати глава, очите му жадно поглъщаха лицето ѝ. Приличаше на обладан от някакъв дух с този впит в нея поглед, сякаш се боеше да отмести очи.

— О, господи! За малко да те загубя. — Тя трябваше да се напрегне, за да го чуе — беше свел глава на гърдите ѝ и думите му звучаха приглушено. — Тара, Тара!

Деймън изплашен? Деймън плаче? Вдигна ръце да прегърне отпуснатите му рамене, ръката ѝ ласкаво загали косата му.

— Всичко е наред — измърмори тя нежно, с тон, който би използвала, за да успокои уплашено от тъмното дете.

Едва произнасяше думите. Усети, че се унася и още по-силно прегърна раменете му. Не искаше да го пусне, искаше да запази прекрасното усещане за близост. Заля я вълна от отмала и почувства, че разхлабва прегръдката си.

— О, господи, Тара! Нараних ли те, скъпа?

Едва при тези думи тя осъзна, че стене и се опита да сподави слабите звуци, излизащи от гърлото ѝ. Топлите му ръце бяха върху лицето ѝ, нежните пръсти прибираха встрани разпилените ѝ кичури коса.

— Уморена съм, много уморена.

— Почивай си тогава — прошепна той. — Ще бъда тук, когато се събудиш.

* * *

През цялата дълга нощ Деймън остана верен на обещанието си. Тара се будеше често, с внезапни излизания от унеса, и неизменно чуваше до себе си успокоителния му глас или усещаше хладната му ръка върху влажното си чело. Понякога имаше и още някои — някаква жена, ала Тара нямаше сили да отвори очи, за да разбере коя е.

По някое време в ранните утринни часове Тара излезе от дрямката при звука на някакъв остър, настойчив глас. Отвори за миг

очи, но усилието ѝ причини непозната по сила болка в главата. Бързият поглед ѝ бе достатъчен да съзре Деймън, още по-уморен и посърнал под струящата светлина на зазоряването; видя и една едра жена в престилка на сестра, която стоеше наежено до него.

— Господин Малори, трябва да си починете — чу тя възмутеното мърморене на сестрата. — Тук сте почти цял ден и цяла нощ. Тя ще се справи. Защо не се приберете вкъщи да поспите малко?

Съдейки от вида на Деймън, Тара знаеше, че думите на сестрата са разумни. Но също тъй знаеше, че Деймън рядко върши онова, което е разумно. Щом решише да направи нещо, той вървеше напред, без да се интересува от възможните последствия за себе си. Тара си представи как той поклаща глава и разбира, че е права, когато чу сестрата да казва:

— Господин Малори, моля ви...

— Няма да я оставя!

Макар и тих, гласът му бе толкова непреклонен, че Тара едва не подскочи. Макар тонът му да не бе груб, в него имаше такова горчиво самообвинение, че на Тара ѝ се прииска да не го е чула. Очевидно сестрата знаеше кога да отстъпи, защото Тара я чу да въздиша уморено.

— Добре, но не знам какво ще каже докторът, като разбере. Против всички разпоредби е.

— По дяволите разпоредбите! — грубо произнесе той. — Оставам при жена си!

— Добре, господин Малори. Ясно ми е кога си хабя думите. Ще ви донеса кафе и сандвич. Щом сте решили да бодърствате, поне да не е на празен стомах.

— Не съм гладен.

Раздразнението в гласа на Деймън бе такова, че някой с по-слаб характер би се свил начаса, ала очевидно моята сестра е по-различна, унесено помисли Тара, потискайки една усмивка.

— Ще ядете, господин Малори, дори ако трябва да ви пъхам зальците в устата — измърмори тя.

Тара чу проскърцването на обувките ѝ, докато прекосяваше стаята. Разбра, че вратата се отвори от течението, което нахлу от коридора, а също и от характерната приглушена глъчка на много хора, стараещи се да си вършат работата колкото може по-тихо.

— Знаете ли, истинска щастливка е — изневиделица се обади сестрата.

На Тара ѝ бе необходимо време, за да осъзнае, че говорят за нея и когато разбра, ѝ стана неприятно. Не ѝ харесваше да я обсъждат, сякаш е невидима, както не обичаше и случайно подслушаните разговори. Деймън изсумтя пренебрежително, ала сестрата продължи, очевидно грубостта му не бе в състояние да я стресне:

— Да, щастливка е, господин Малори, и първа ще се съгласи с мен. Малко жени имат късмета да са толкова обичани. Не се безпокойте, тя ще спи и ще се събужда по този начин още няколко дни, а после ще можете да си я приберете къщи.

Докато говореше, Тара чу как в гласа ѝ се промъква притеснение, че се държи тъй непрофесионално.

После тонът ѝ отново стана делови.

— Отивам да ви донеса нещо за ядене!

Тара мислеше, че добре бе регулирала дишането си, докато гласът на Деймън не наруши тишината в стаята.

— Вече можеш да отвориш очи, скъпа. Тя излезе.

Тя бавно повдигна клепачи, възмутена от игривите нотки в гласа му.

— Как разбра, че не спя? — Беше шокирана от изтънелия си гласец и прочисти гърло, преди отново да заговори. — Тя дали се досети? Не искам да мисли, че съм неучлива.

— Не е толкова умна. Издаде те единствено потрепването на устните, когато тя заплаши, че ще ми пъха зальците в устата, дяволче такова. Но точно тогава ме гледаше тъй кръвнишки, че няма начин да е забелязала. Как се чувстваш?

— Наболява ме главата, но иначе съм много по-добре. Безпокойш ме ти. Изглеждаш ужасно!

— Благодаря ти, скъпа. Искан ми се да можех да ти върна комплимента, но ти изглеждаш като прелестно девойче в това легло.

Напуши я смях и очите ѝ го погледнаха дяволито.

— Май нямаш нужда от моите комплименти. Както виждам, очаровал си всички сестри, не знаят как да ти угодят.

— Не всички — отвърна той и крайчецът на устата му потръпна. — Само госпожа Конър.

— Сестрата, която току-що излезе?

При комичното кимване на Деймън Тара не можеше повече да сдържа смеха си. Щом веселите звуци се разляха из стаята, Деймън се протегна и прибра косата от очите ѝ.

— Ако беше няколко години по-млада, сигурно щеше да се опита да те сваля. Завижда ми на късмета.

Гласът ѝ секна, щом болката прониза главата ѝ. Потрепери и ухапа долната си устна, за да не извика. За неин ужас, Деймън отскочи назад, сякаш бе стреляла в него.

— Съжалявам, не биваше да те докосвам.

— Не ставай глупав, Деймън. Аз не...

Горчив смях прекъсна протеста ѝ.

— Госпожа Конър е, която трябва да си прегледа главата, щом смята, че си имала късмет да се омъжиш за мен. Не е вярно, скъпа. Късметът ти те изостави в деня, когато ме срещна. Спомням си го, сякаш бе вчера. Имах среща с баща ти и на първото ми почукване никой не отговори. Тъкмо губех търпение, когато ти отвори вратата, поздрави ме и аз почувствах...

Думите му заглъхнаха. Тя се взря в обърнатия му към нея профил, очите ѝ поглъщаха едрите очертания на лицето, орловия нос, квадратната челюст. На бузата му потрепваше мускул, сякаш той се стареше да потисне някакво силно чувство. Прииска ѝ се да изглади напрегнатите линии, набраздили челото му, но потисна импулса си. Деймън умееше да прикрива чувствата си и тя прецени, че надали ще ѝ се удаде по-добра възможност да разбере какво е мислил за нея, преди намесата на Франк да отрови отношенията им.

— Какво чувства, Деймън?

— Толкова ли е важно? — Тонът му бе безразличен, ала не можеше да я заблуди. Знаеше, че отговорът ѝ е от значение, разбра го от сведения надолу поглед, от начина, по който ръката му се сви в юмрук.

— Да — прошепна тя и постави нежно ръка върху неговата. — Много е важно.

— Добре. — Той въздъхна, взирайки се разсеяно в събраните им ръце. — Ти бе едно срамежливо, странно, полудиво създание. Не можех да откъсна очи от теб.

— Знам. — Тя се усмихна и стисна ръката му. — Накара ме да се чувствам много неловко.

— Нима? — Погледна я изненадано. — Това е нищо в сравнение с начина, по който ти ме накара да се чувствам. През цялото време, докато седях в кухнята, пиех кафе и разговарях с баща ти за бизнеса, непрекъснато усещах присъствието ти. Чак треперех, знаеш ли?

— Така ли? — промълви тя и разширените ѝ очи доволно проблеснаха.

— М-да — кимна той, усмихвайки се едва-едва. Но щом мислите му се пренесоха в миналото, отново се намръщи. — Тогава късметът ти изневери, скъпа. От онзи момент реших да те имам — на всяка цена. Искаш ли да ти кажа истината, Тара? — Устните му се извиха в горчива усмивка, очите му сякаш ѝ изпращаха изгарящи послания.

Поемайки си дълбоко дъх, тя кимна. Трябваше да знае защо Деймън се бе оженил за нея, макар от изражението му да се досещаше, че онова, което ще чуе, няма да ѝ хареса.

— Е, добре тогава. Ще ти кажа — грубо започна той, в очите му лумнаха безмилостни пламъци, изпепеляващи всеки сантиметър от лицето ѝ. Сякаш възнамеряваше да изпие с поглед чертите ѝ една по една — от широко отворените изплашени очи, извърнати към него, до пребледнелите бузи и едва потрепващите устни. В един дълъг миг той изучаваше тази уста, колебаейки се. — Онова, което изпитвах към теб, бе чисто и просто страст — продължи той, подигравателна усмивка изви устните му, щом забеляза протестиращото ѝ изражение. — Не се гордея с това, което ти сторих. Може би заслужавах да ме изоставиш заради Сайкс, знам ли? Първият ми брак ме бе озлобил и аз не те приемах сериозно, казвах ти нещата, които мислех, че би искала да чуеш. Мислех си, че и ти като всички жени играеш познатата игра, създавайки сама правилата. Брачната ни нощ, честно казано, за мен бе истински шок. Бях се убеждавал, че твоята невинност е лъжа, средство да ме накараш да се оженя за теб.

Не би могла да скрие шока, който я разтърси. Все пак запази спокойствие, а въпросът, който не преставаше да кънти в мозъка ѝ, излезе като шепот, макар да го усещаше като вик, търсец бързо освобождение:

— Тогава защо? Защо се ожени за мен, щом си се чувствал по този начин?

— Хиляди пъти съм си задавал този въпрос, Тара — промърмори той, поклащайки глава, и разтри напрегнатите мускули на врата си.

Беше се вторачил в пода, гласът му бе пародия на обичайния му властен тон, когато заговори отново: — Едва вчера, докато те измъквах от асансьора, най-сетне осъзнах в какъв безжалостен негодник съм се превърнал. Не се ожених за теб, защото зачитах чувствата ти, а защото бях егоистична свиня с единствената мисъл да те притежавам — телом и духом. Щом разбрах, че си девствена, това само разпали желанието ми да те завладее така всецяло, че никога да не ми избягаш, не и докато аз не съм готов да те напусна.

Тя потрепера при тези коравосърдечни думи, разбирайки едва сега причината за липсата на доверие от нейна страна. Неговата откровеност ѝ помогна да разбере собствената си неспособност да му се доверява. Сигурно бе усетила, макар и да не искаше да повярва, че той не е в състояние да ѝ даде любовта, за която копнееше. Била е използвана от този мъж, за да може той да задоволи изгарящата си нужда за притежание. За нейния живот и щастие той не се бе интересувал изобщо и осъзнавайки това, изведнъж тя побесня.

— Затова не си искал да говориш с мен за първия си брак — каза тя и горчиво се изсмя. — Не си искал да си правиш излишен труд, нали така? Щом не си изпитвал нищо към мен, не си смятал това за необходимо.

Той рязко вдигна глава, черните му вежди ядно се сбърчиха и отвлякоха вниманието ѝ от мигновения пламък, проблеснал в погледа му.

— Тара, не е вярно. Аз...

— Не си прави труда да отричаш — прекъсна го тя с уморен глас. — Помолих те за истината. Не те виня, че ми я каза. — Болката в главата ѝ бе нетърпима, но си наложи да продължи: — Има само още едно нещо за изясняване. Става въпрос за Франк.

— Не искам да чувам за него.

— Добре — рязко изрече тя, отвори очи и се опита да фокусира пламналото му лице, — ще ме слушаш, без значение дали искаш или не! Хич не ме интересува колко ми вярваш. Вече изгубих всякакво желание да доказвам невинността си.

— Тара, ти не разбираш. Аз знам, че ти...

— А, ето ви и вас, господин Малори. Не се забавих много, нали?

Намесата на сестрата скърши и последната съпротива на Тара срещу увеличаващото се страдание, каращо я да мисли, че главата ѝ

ще експлодира. Дишането ѝ се учести, тялото ѝ неконтролируемо се заизвива в агония, от гърлото ѝ излезе глухо стенание. Щом Деймън уплашено изохка, тя с мъка отвори очи, умолявайки го да направи нещо — каквото и да е, само и само да облекчи стегналата я като в менгеме болка. Гледаше него, а не сестрата, защото част от страданието ѝ бе душевно. Искаше да я успокояват с думи, вълшебни думи за любов. В един миг на ослепително откровение тя разбра, че иска, иска...

— Деймън! Деймън!

— За бога, направете нещо. Не виждате ли, че я боли?

— Това се очакваше, господин Малори. Докторът ви предупреди, че известно време болките ще се повтарят.

— Знам, знам — нетърпеливо измърмори той. — Но не очаквах, че толкова ще страда.

Гласовете им увеличиха бушуващата в главата ѝ болка и тя усети как по бузите ѝ бавно се затъркаляха сълзи. Размърда се безпомощно, търсеше място върху възглавницата, което да облекчи напрежението в слепоочията ѝ.

— Вървете си, вървете си! — простена тя.

— Сега, мила, сега. Постой мирно за момент, скоро ще ти олекне.

Усети бодване от остра игла в ръката си. Макар да бе изпитвала винаги страх от инжекции, тази бе добре дошла. Тялото ѝ напрегнато очакваше облекчението, което знаеше, че ще ѝ донесе лекарството, и съзнанието ѝ само отчасти регистрира успокоителните думи, които сестрата отправи към Деймън, преди да ги остави. Страхуваше се да се движи, страхуваше се да не стори нещо, което би могло да върне болката, утихваща постепенно.

Усети как здраво сграбчиха раменете ѝ. Тя настръхна от докосването, съзнанието ѝ все още бе залутано в лабиринта на страха.

— Върви си! — грубо го отблъсна тя, усещайки как я изпълва приятна отмала. — Моля те, остави ме на мира.

— Обещавам ти, Тара — измърмори Деймън, прибирайки косата от влажното ѝ чело. — Нека се грижа за теб, докато се възстановиш. Това е всичко, за което те моля.

Докато потъваше бавно в глъбините на съня, с последните проблясъци на съзнанието си Тара се чудеше какво бе онова, което ѝ

обещаваше Деймън.

[1] Рип Ван Уинкъл — потънал в дългогодишен сън герой на американския писател Уошингтън Ървинг. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тара лениво се отпусна, тялото ѝ поглъщаше слънчевите лъчи подобно на цвете, лишено дълго от топлина. После седна, облегна се на лакти и се загледа в златните отблясъци по голите крайници и стомаха си. Най-сетне започваше да губи от бледнината, дължаща се на болестта, видимата следа от злополуката, прекарана преди около месец, и доволно се усмихна.

Не бе получавала сътресение на мозъка никога преди и макар докторът да я предупреди за възможни рецидиви, когато я изписваше от болницата, тя не бе осъзнала напълно какъв шок бе понесло тялото ѝ от един обикновен удар по главата. След една седмица в болницата, където предпочиташе съня пред скуката да си прикован към леглото, тя бе толкова отпаднала, че прибирайки я вкъщи, Деймън трябваше да я отнесе направо в стаята ѝ.

— Чудесно мога да се справя и сама, Деймън. Остави ме да ходя.

— Няма да те оставя да се качваш сама по стълбите. Докторът те предупреди, че още си замаяна. Няма да рискуваме да паднеш и да се пребиеш.

— Поне до асансьора мога да стигна.

— Накарах да го демонтират.

— Но това е абсурдно — да махнеш цял асансьор заради някаква дребна повреда в захранването.

Изражението, му обаче остана непреклонно, докато я пренасяше през дневната в спалнята. Допирайки я на леглото, той се надвеси над нея, съзерцавайки гневното ѝ неодобрение, сякаш се забавляваше, и това я накара да се почувства още по-безсилна.

— Лежи и почивай! — нареди той. — По-късно ще те сваля да обядваш, ако си по-добре.

— Искаш да кажеш, ако се държа като добро, послушно момиченце?

През мъглата на обхваналото я негодувание видя как раменете му се стягат и при мисълта, че ударът ѝ е попаднал в целта, изпита

моментно удовлетворение.

— Не се заяждай, Тара. Просто се опитвам да ти помогна да се почувстваш по-добре.

— Но трябва да ми оставиш и малко самостоятелност. Уверявам те, ударената глава не означава непременно разбъркан мозък. Изглежда, използваш ме да облекчиш чувството си за вина, тъй че не ми се прави на загрижен. За бога, това бе просто една злополука. Да не е твоя вината, че асансьорният механизъм засече?

— Трябваше да проверя дали проклетата машинария е обезопасена.

— Беше обезопасена — не отстъпи тя, втренчила поглед в якия му гръб, изведнъж ѝ се прииска да го измери с нещо. — Ако не бях паднала при рязкото му спиране, щях да си остана само с клаустрофобията за няколко часа.

— Вместо това едва не умря — изръмжа той и като се изви към нея я изгледа безмилостно. — Знаеш ли колко близо беше? — Очите му се свиха, докато гледаше как побледняха чертите ѝ, стисна сурово устни, когато тя невярващо поклати глава.

— Не ставай смешен — запелтечи, очите ѝ се разшириха слисано, докато той безшумно се приближаваше и седна на леглото ѝ. — Искаш само да ме сплашиш, за да изпълнявам нарежданията ти. Докторът ме увери, че скоро ще се оправя, а пък аз те уверявам, че тази съпружеска всеотдайност е излишна. Чудесно мога да се справя и сама.

— Я се погледни на какво приличаш, малко глупаче. Само от говоренето се разтрепери като лист, а май започва и главоболието, прави ли съм, скъпа?

Отказа да отговори, безпогрешността в заключенията му я отблъскваше. През последния час се бе опитвала да не обръща внимание на болезненото пулсиране в слепоочията, но едва ли щеше да издържи още дълго.

* * *

— Къде са хапчетата ти, по дяволите? Изглеждаш тъй, сякаш всеки момент ще се разпаднеш.

— Не ги искам — прошепна тя. — От тях ми се приспива, вече ми втръсна да спя.

Още докато говореше, усети, че се олюлява, благодарността ѝ се примеси с яд, когато ръцете му я изтеглиха в хоризонтално положение върху леглото.

— Ако парапетът е бил само на сантиметър по-близо до слепоочието ти, сега нямаше да изпитваш нищо — просто нямаше да те има, тъй че бъди благодарна.

— Деймън, недей — изплака тя, затваряйки съкрушено очи. — Не ми е приятно да се чувствам безпомощна. Нима не разбираш?

— Хапчетата, Тара!

— В чантата ми са.

Беше неспособна повече да се съпротивлява и следващите няколко минути сляпо се подчиняваше на заповедите му. Позволи му да я повдигне, погълна без възражение капсулите, които ѝ подаде, жадно изпи водата, която той държеше до сухите ѝ устни.

— Какво има? Зле ли е? Да извикам ли лекар?

Тара с усилие отвори очи, щом чу през мъглата на болката обзетия от паника глас на Кени. Устните ѝ се изкривиха в слаба усмивка, когато видя ужасеното лице на брат си. Внезапно изпита силно желание да изтрие от лицето му сянката на страха.

— Добре съм, Кен — избъбри тя и повдигна ръка в неговата посока. — Още известно време ще ме боли главата, това е всичко.

— Не ми разрешиха да те посетя в болницата. Деймън ми каза, че ще се оправиш, но ти изглеждаш ужасно.

— Благодаря ти, братче.

— Тара, аз не исках да кажа онова последния път — изплака той. — Знаеш, че не исках, нали?

— Знам — въздъхна тя унесено, лекарството започваше да действа. — Не се тревожи, Кен. Всичко е наред, наистина.

— Кен, Тара се нуждае от почивка — каза Деймън, изправи се на крака и постави ръка върху рамото на момчето. — Хайде да слезем долу да приготвим нещо за ядене.

— Искам да остана при нея.

— Двама разкаядни мъже вече са ми много — засмя се Тара, опитвайки се да намали напрежението.

Макар от циничното изражение на Деймън да ѝ стана ясно, че заговорът ѝ е разкрит, за нейна радост Кени отвърна с облекчена усмивка.

— Нещо май си кисела — усмихна се той и тръгна към вратата.
— Бас държа, че си гладна. Ще ти направя супа.

— Не, аз...

Но Кени вече трополеше надолу по стълбите. Тара се бе надигнала до седнало положение, за да му извика да се върне, но Деймън я възпря. Накара я нежно да легне обратно на възглавниците и веднага я пусна, изправи се и я загледа със загадъчно изражение в очите.

— Остави момчето да направи нещо за теб. Той иска да ти покаже обичта си. Беше с мен, когато те намерихме затворена в асансьора. Приличаше на стенещо малко животинче, уловено в капан. Трябваше ни почти час, и то с пожарната, за да те измъкнем оттам. Беше в безсъзнание и Кен почти изпадна в шок, мислейки те за мъртва.

— З-защо не ми казахте? — Тя се изуми колко малко знаеше за състоянието си. В края на краищата потърпевшата бе тя. Дори лекуващият ѝ лекар, въпреки внимателното си отношение, бе предал нещата много по-меко. При мисълта за тази конспирация я обзе гняв; повтори въпроса си, сякаш Деймън се колебаеше да ѝ отговори.

— Когато те закарахме в болницата, ти не беше в състояние да слушаш никакви обяснения, а после вече стана излишно. Опасността бе преминала и връщането към злополуката би могло само да те разстрои. И докторът се съгласи, че колкото по-малко обясняваме, толкова по-добре. Никой от нас не искаше да те тревожи.

— Истината нямаше да ми навреди.

Деймън внимателно заразглежда лицето ѝ.

— Нямах такова впечатление. — Успокояващият му глас бе тих, но тя усети в него скрито напрежение и това я изпълни с неудобство.

— Несправедлив си.

Той се наведе напред и хвана с две ръце главата ѝ. Тя потръпна под съсредоточения му поглед, смекчен от съжалението. Устните му докоснаха червенината, избила по бузите ѝ; допирът беше като от крилца на пеперуда и все пак достатъчен, за да усети Деймън как пулсът ѝ блажено се ускори.

— Че кога съм бил справедлив?

Присмехулният му глас я ядоса. Първо съжаление, горчиво помисли тя, а сега и подигравка. Е, добре, ще му покаже, че пет пари не дава за него. Нека си запази вината и угризенията заради злополуката за себе си — тя изобщо не се нуждаеше от тях.

Тара изви глава, тялото ѝ отбранително настръхна. Видя как мускулите на ръката му се втвърдяват секунди преди той да се отдръпне от нея. Топлината, която излъчваше, бе заменена от празнота и тя едва се сдържа да не протегне ръце към него. Преди да може да промени решението си, промърмори:

— Недей да мислиш, че злополуката ще промени нещата, Деймън. Веднъж вече се оставих да ме използваш, ала това няма да се повтори. Може да съм слаба все още, но няма да позволя да превърнеш безпомощността ми в свое преимущество. Скоро ще се оправя и когато това стане, аз...

— Ще поискаш свободата си — измърмори той, гласът му бе дрезгав. — Да не мислиш, че не знам?

— Нима, Деймън? Наистина ли те интересува какво искам аз?

Иронична усмивка изви устните му, докато се изправяше на крака, мускулестото му тяло излъчваше жизненост и сила, на които тя завидя.

— За разлика от теб, аз не съм се специализирал да анализирам мотивите си, скъпа. Просто тази ситуация започна и на мен да не ми харесва. Щом си по-добре, ще поговорим за бъдещето. Ще те изслушам, ако това ти помага да се чувстваш по-добре.

Припомняйки си този разговор, Тара, без да иска, бе сграбчила ръба на шезлонга. Силен порив на вятъра разроши косата ѝ и я разпиля по лицето. Макар температурата да бе над трийсетте, потрепера и се протегна за хавлиения халат в пастелнооранжево, преди да прекоси терасата и да се облегне на парапета.

Потърка буза в гънките на халата, обгърнал раменете ѝ, мекотата му ѝ поддейства успокояващо. Замислените ѝ очи се загледаха в далечината към езерото. Двамата с Деймън все още не бяха обсъждали раздялата си, макар тя вече да се чувстваше напълно възстановена. През последните няколко седмици бе пропъждала всякакви мисли за евентуална раздяла, радвайки се вместо това на вниманието, което ѝ оказваше той.

Не го разпитваше защо се държи различно. Яростните му избухвания се бяха превърнали в минало. Новият Деймън беше нежен, на моменти почти се разтапяше. Посвещаваше ѝ много време и с неизменно търпение понасяше раздражението ѝ, че се възстановява бавно. Бързо и без да се оплаква, изпълняваше желанията ѝ. Всичките желания, с изключение на едно, помисли тя. Скръствайки ръце, бавно прокара длани по горната част на ръцете си и затвори очи, щом си представи докосването на Деймън, ласките на Деймън...

— Защо не си си сложила слънчевите очила? Да не искаш пак да си докараш главоболие?

Ядосаният му глас, идващ зад гърба ѝ, прекъсна чувствените ѝ фантазии, оставяйки я с усещането, сякаш прегрятата ѝ плът бе обляна със студена вода. Да, изкрещя тя вътрешно, отговаряйки на въпроса му. Бих направила всичко, само и само да избегна разговора, за който ти спомена. Всичко, което би те възпряло да си тръгнеш и да ме оставиш полужива!

— Добре ли си?

Сигурно се бе олюляла, защото ръцете му се протегнаха да я задържат. Щом я обърна с лице към себе си, тя сведе глава, защото се боеше, че мислите ѝ са отразени в очите. Потрепери отново и след глуха ругатня той я поведе през плъзгащата се стъклена врата към мекото канапе в кремав цвят, намиращо се срещу прозореца.

Чу подрънкването на чаши от барчето в ъгъла, но не обърна внимание. Мислеше за болезненото си откритие: без Деймън животът ѝ щеше да загуби смисъл. Да признае силната любов, която изпитваше към него, бе все едно да приеме поражението. Без значение колко упорито държеше на своята гордост и независимост, знаеше без капчица съмнение, че накрая губещата ще е тя. Независимостта, която търсеше, се намираше единствено в неговите обятия, а гордостта ѝ щеше да се обезсмисли, щом той не е при нея да я види.

Когато Деймън се върна с чаша бренди и я накара да го изпие, тя вече трепереше толкова силно, че пое питието от ръката му с благодарност. Макар да направи гримаса заради вкуса, тя го изпи почти на екс, усещайки как разлялата се в стомаха ѝ топлина отпуска напрегнатите ѝ мускули.

— Ей, по-полека — смъмри я той и намръщено пое от нея празната чаша. — Не си свикнала да пиеш така, още повече неразреден

алкохол. Разстроило ли те е нещо? Изглеждаш тъй, сякаш си видяла дух.

Видях, замалко да извика тя. Собственият си дух! Вместо това се насили да извие в усмивка схванатите си устни и продължи да стои със сведена глава, опитвайки се да прикрие мъглата, в която се опасяваше, че са потънали очите ѝ.

Измънка някаква безсмислица, че уж прекалено дълго е стояла на слънце, и с облекчение видя, че Деймън като че ли е склонен да приеме обяснението ѝ. Той приседна до нея и постави ръка на гърба на канапето. Тя изпита непреодолимо желание да се разтопи в прегръдката му и да го моли да ѝ даде единственото лекарство, което би могло напълно да я излекува.

— Мисля, че знам какъв е проблемът ти, Тара.

Ако не беше успокояващият ефект на алкохола, поет почти на празен стомах, сигурно би избъбрила някоя глупост в отговор на внезапната му реплика. Дали не се е издала? Дали пък Деймън не е разбрал, че червенината, изгаряща кожата ѝ, се дължи на едва сдържаното желание, което изпитваше в момента?

Макар че избягваше да го гледа, концентрирайки се върху празната чаша, която не преставаше да върти в треперещите си ръце, болезнено усещаше близостта му. С крайчеца на окото си виждаше как жилавите му бедра опъват джинсите. Плъзгайки се по възглавницата, върху която се бе облегла, тя повдигна крака, докато пръстите ѝ се озоваха на сантиметри от изкусителната му топлина. Навлажнявайки изсъхналите си устни, тя се занамества върху меките възглавници, уж търсеше по-удобно място. В мига, когато пръстите ѝ докоснаха бедрото му, сърцето ѝ заби толкова силно, че се уплаши да не би да спре. Не смееше да помръдне повече, страхувайки се, че следващото движение може да я издаде.

— Виждам, че съм бъркал.

Гласът му бе сух и равен, но в него се усещаха дрезгави нотки, които я накараха да изпита луд копнеж. Повдигна ръце над главата, за да демонстрира незаинтересованост, насили се да се прозее и не направи опит да прикрие голотата си, когато халатът ѝ се разтвори и изложи пред погледа му облеченото в бански костюм тяло.

— За какво? — наложи си да попита, държейки очите си затворени. Намествайки се, бавно повдигна крак и ходилото ѝ докосна

бедрото му.

Този път не можеше да сбърка дрезгавите нотки в гласа му:

— Мислех, че нервността ти се дължи на дългия престой вкъщи, но, изглежда, разминавам се с истината, а, скъпа?

— Май слънчасалият си ти.

За да се защити, прибягна към насмешката, ала миг по-късно, когато, без да каже дума, той взе чашата ѝ и се изправи, тя вече се мразеше. Прииска ѝ се да закрепци от безсилие, напрежението тъй стегна стомаха ѝ, че мускулите я заболяха. Защо бе такава страхливка? Та тя му беше жена! Имаше същото право да изпитва към него физическо желание, както и той. Защо тогава не посмя да изрече на глас копнежа си?

Знаеше отговора, разбира се, че го знаеше. В началото се бе въздържала да прояви чувствеността си докрай, защото се усещаше несигурна в отношенията си с Деймън, а освен това се и срамуваше. Макар да му бе отдала тялото си, никога не бе имало случай напълно да се освободи от задръжките си. Сега, поглеждайки назад, тя вече знаеше, че Деймън е осъзнавал непълното ѝ отдаване много повече от самата нея. Навремето тя бе прекалено объркана от непознатите физически усещания, за да разбере, че нещо липсва, но той е знаел — не може да не е знаел.

Мили боже, дали пък Деймън не бе прав по отношение на нея? Наистина ли бе повярвала на лъжите на Франк или просто ги бе приела, за да се освободи от емоционалното напрежение, с което не бе узряла да се справи? Действително Франк най-съзнателно се бе старал да разруши брака им, ала това не обясняваше защо тя никога не се попита за мотивите му. Навярно подсъзнателно тя бе използвала Франк, за да избяга от една зависимост, толкова силна, че я бе уплашила. Сигурно затова тя отказваше да говори с Деймън по телефона и връщаше писмата му, без дори да ги отвори. Не бе искала да знае истината, не бе желала да се озове впримчена в капана на една нужда, която едва разбираше.

Тара по-скоро усети, отколкото чу завръщането на Деймън. Нямахше нужда тялото му да закрие светлината от прозореца, за да разбере, че е застанал пред нея; нервните ѝ окончания вече бяха уловили неопределимото му излъчване. Миглите ѝ бавно се повдигнаха и очите ѝ се взряха в мрачните бръчки, прорязали лицето

му. Изучаваше мълчаливо тези следи, търсейки истината, която едва сега бе започнала да проумява.

— Изпий това — каза той и протегна към нея ръка.

Тя се вторачи глупаво в брендито и автоматично се пресегна. Дотолкова бе погълната от мислите си, че не бе забелязала кога Деймън отново е напълнил чашата ѝ. Напуши я истеричен смях, ала от стегнатото ѝ гърло не излезе звук. Погледна боязливо към него и затаи дъх, докато унесено гледаше как той допива питието си. Бе извил назад глава, докато преглъщаше, адамовата му ябълка леко подскачаше и тя установи, че не може да откъсне очи от него. Бързият поглед, който ѝ отправи през спуснати клепачи, я свари неподготвена. Като жалка страхливка тя объркано сведе очи към ръцете си.

Изпитвайки потребност да направи нещо, набързо преполови брендито, като се давеше и преглъщаше с труд, докато топлината му изгаряше гърлото ѝ. С глуха ругатня Деймън взе чашата ѝ и седна до нея. Издърпа я, без да се интересува от нейните възражения, и ръката му замасажира гърба ѝ, докато тя се мъчеше да си поеме дъх.

— Какво има? — Въпросът му бе груб. — Трябва ли да си пиана, за да признаеш истината?

Макар със сърдито съскане да отрече, че алкохолът ѝ влияе, тя вече чувстваше как по цялото ѝ тяло се разлива приятна отмала.

— Истината смърди, Деймън. — Ясно произнесените ѝ думи бяха заглушени от близостта до ризата му. С неясен шепот тя сведе още по-ниско глава и устните ѝ докоснаха копринената материя. — Още ли не си разбрал?

Усети как топлият ѝ дъх го накара да потрепери.

— Откажем ли да приемем истината, опитвайки се да я нагодим към себе си, тя се обръща срещу нас. Ако си бяхме направили труда да потърсим и отговорите, вместо само до задаваме въпроси, резултатът щеше да е къде-къде по-добър.

— Какъв отговор искаш от мен, Деймън? — предизвикателно измърмори тя, губейки контрол над възприятията си. Близостта на тялото му, тръпчивата миризма на неговия одеколон, примесена с острия мъжки аромат на плътта му я омайваше.

— Престани, Тара. Не знаеш какво вършиш!

Думите му преминаха в стон, щом ръцете ѝ запърхаха върху гърдите му. Доволна от ефекта на ласката си, тя усети как се отделя от

себе си и изпада в блаженство, без да е загубила и частица от контрола си.

— Нима? — възкликна тя и върху сочните ѝ устни потрепна усмивка, щом забеляза, че дишането му се учести.

За нейно изумление, Деймън настръхна и грубо я отблъсна от себе си, държейки я неумолимо за раменете. Един дълъг миг очите му се взираха в нейните, разширени от объркване, и тя усети как се свива, попарена от гнева, който видя да се отразява в техните дълбини.

— Какво се опитваш да постигнеш? — озъби се той, пръстите му още по-силно се впиха в плътта ѝ. — Искаш да си разменим ролите ли?

— Аз... аз не разбирам за какво говориш.

Той мрачно се взря в лицето ѝ, в ъгълчето на стиснатите му устни заигра мускул.

— Много добре знаеш за какво говоря, Тара, не се прави на невинна. Откакто се възстанови от злополуката, тялото ти се нуждае от друг вид освобождаване. Не съм глупак — забелязах малките ти послания, — но не възнамерявам да се превърна в заместител на Сайкс. Нито сега, нито когато и да било.

Обвинението му експлодира в мозъка ѝ и я остави безчувствена.

— Ти — прошепна тя, цялото ѝ тяло трепереше. — Ти си глупак! Ти никога няма да можеш да бъдеш...

— Никога няма да бъда Сайкс... никога няма да означавам за теб това, което означава той — грубо я прекъсна Деймън и гърдите му се издуха, докато си поемаше дълбоко дъх. — Да не мислиш, че не знам? Ти беше права, Тара — призна той, върху лицето му се изписа болката, която неговата увереност му причиняваше. — Не те изпусках от очи и непрекъснато те държах близо до мен, за да отмъстя и на Сайкс, освен всичко останало, но не е нужно да се опитваш да ме прелъстяваш, за да ме умилостивиш. И аз искам да те оставя на мира. След злополуката най-сетне проумях истината. Твоята единствена вина е, че обичаш друг мъж и след начина, по който се отнесох с теб, имаш пълно право на това. Уморих се — промърмори той, поклащайки глава. — Не искам да ти причинявам повече болка.

— Как си представяш, че ще се опитвам да прелъстя един мъж, щом обичам друг? — изуми се тя. — През цялото време отказваш да повярваш на любовта ми към теб, по-лесно ти е да ме мразиш за нещо,

което не съм сторила. Разбираш ли какво ти говоря, самомнителен, твърдоглав... Аз нямаше да искам да се любя с теб, ако обичах Франк Сайкс, също както не съм те мамила и преди година. По дяволите. Деймън! — изсъска тя и ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Кога най-сетне ще проумееш, че аз не съм Шейла? Не изпитвам никакво удоволствие да изправя двама мъже един срещу друг, не ми е в характера. Всичко, което съм искала, си ти, бог да ми е на помощ!

Тара сведе глава и стисна силно очи, за да спре сълзите, които напиреха изпод клепачите ѝ. Чу как Деймън със свистене си поема дъх, но не събра сили да го погледне. Опитът ѝ да стигне до него отново се бе провалил, както и всичките ѝ усилия през последните няколко седмици. Деймън я беше подвел да изпитва фалшиво чувство за сигурност заради новото му отношение — мило, загрижено, почти като на... близък човек. Глупачката бе тя, осъзна Тара. Трябваше да знае, че промяната в него е повърхностна и че предишният Деймън — отмъстителен, подозрителен, непреклонен — все още се спотайва в него.

— Тара, ако това, което казваш, е истина, дали не бихме могли да опитаме отново?

Той протегна ръка и я постави на бузата ѝ, повдигайки главата ѝ, докато очите им се срещнаха. Очевидно той прочете отговора в беззащитното ѝ изражение, защото грубостта му се стопи като по чудо. Макар гласът му да бе по-нежен от когато и да било, тя се усещаше прекалено изхабена емоционално, за да му повярва. С неуверен жест се опита да издърпа брадичката си.

— Пусни ме да си вървя, Деймън!

— Ако знаех, че двамата с теб имаме шанс след целия ад, на който те подложих, не бих те питал за нищо на света.

Думите му бавно стигнаха до съзнанието ѝ и тя усети как по цялото ѝ тяло се разлива божествена топлина. Боейки се да се надява, тя се взря в него, навлажнявайки устните си.

Наблюдавайки неволното ѝ движение, в очите му проблесна мек пламък. Беше хипнотизирана от златния им блясък, едва осъзнаваше къде се намира.

— О, Деймън!

— О, Тара! — подкачи я той ѝ гърдите му, върху които лежеше в момента, се разтърсиха от ликуващ смях. Прегръдката му стана по-

силна, ръката му загали гърба ѝ и тя потрепера в отговор. Учестените удари на сърцето ѝ забиха в ритъма на неговото сърце и се ускориха още повече, щом устните му докоснаха ухото ѝ.

— Ей, има ли някой вкъщи?

Неохотно и с рязко движение Тара се освободи от обятията на Деймън. Приглаждайки косата си с трепереща ръка, стана и като се загърна плътно в халата, се отправи към стълбите. Кени изкачваше по две стъпала наведнъж, лицето му грееше от възбуда.

— Да няма пожар?

Гласът ѝ трепереше въпреки усилията ѝ. Поемайки дълбоко дъх, тя се покашля и се насили да се усмихне. За нейно облекчение, брат ѝ не забеляза нищо необичайно в поведението ѝ и ухилено отговори на нейния въпрос.

— Познай! — избъбри той, с очи, искрящи от нетърпение. — Току-що бащата на Джони каза, че ще ни вземе на друга екскурзия, понеже предишната се провали. Какво ще кажеш? Пускаш ли ме да ида с тях?

— Кога тръгват?

— Утре сутринта. Искат да спя у тях, за да можем да тръгнем рано.

Тара несъзнателно извърна глава към Деймън. Той се бе опянал лениво върху дивана, нейното колебание очевидно го забавляваше. Тя го загледа нерешително, преди да се обърне нервно към брат си.

— Ами... Мисля, че...

Гласът на Деймън, идваш зад нея, я накара да трепне.

— Къде смятат да лагеруват Милърови?

С възбуден жест Кени отвърна:

— Ще ходят в Тоябе Нешънъл Форист. Бащата на Джони каза, че ще ни пусне да изкачим Чарлстън Пийк.

— Звучи твърде добре, за да го пропуснеш — съгласи се Деймън и многозначително погледна Тара.

Щом забеляза палавите пламъчета, танцуващи в очите му, по бузите ѝ бавно изпълзя червенина. Ще бъдем сами, казваха ѝ тези очи, съвсем сами. Сякаш да потвърди мълчаливото послание, Деймън бавно прокара пръст от вътрешната страна на ръката ѝ, една лукава усмивка изви ъгълчетата на устата му. Тара успя да запази спокойствие

и бързо се извърна към брат си, но не и преди да смушка с лакът Деймън в ребрата.

— Деймън е прав, такава екскурзия не е за изпускане — смотолеви тя, без да обръща внимание на зададения смях на Деймън.

Погледът на Кени се местеше от единия към другия, челото му се сбърчи намръщено.

— Наистина ли, Тара? — Усмивката му беше несигурна. — Ако предпочиташ да остана с теб вкъщи, аз...

— Отпусни сърцето си, Кен — провлечено произнесе Деймън, прегърна Тара през раменете и я привлече към себе си. Тя настръхна от допира му, предупреждавайки го с поглед да ѝ спести неудобството. Палавият закачлив блясък в златистите му очи, когато той погледна надолу към нея, я накара да остане безмълвна, очаквайки със затаен дъх да чуе какво още ще каже. — Не ми се случва да оставам често насаме със сестра ти. Макар че те обичам като син, има моменти, когато ми пречиш да се извяя.

Тара ахна и го погледна кръвнишки през рамо.

— Ясно! Оставям ви сами, влюбени гълъбчета. Отивам да си приготвя багажа.

— Влюбени гълъбчета! — Тара едва не се задави, докато произнасяше думите, поглеждайки с възмущение ту единия, ту другия.

— Тръгвам! Да не изпусна момента! — С последна закачлива усмивка и помахване за довиждане Кени изтрополи надолу по стълбите.

Готова за битка, Тара се извърна с лице към мъжа си.

— Това е най-презряното и непочтено...

Преди да успее да даде отдушник на гнева си, Деймън вече бе стигнал до средата на стълбите.

— Ще помогна на Кен да си приготви багажа и ще го закарам до Милърови. Връщам се веднага.

Тара размаха към него юмрук:

— Страхливец!

Той се спря, усмивка се появи върху устните му.

— Облечи се, ще те заведа в Лас Вегас да вечеряме. Там сигурно ще ти оправят настроението.

— Няма нужда да се грижиш за настроението ми, господин Малори. — Изрече лъжата, без да ѝ мигне окото.

— Имам предвид по-важни неща от това — измърмори той и очите му се плъзнаха надолу по тялото ѝ, после се вдигнаха нагоре, докато срещнаха трескавия ѝ поглед. — Напоследък нещо пренебрегваме. Тази вечер е много подходяща да оправим пропуската.

— Не знам дали ми се говори пак с теб — измърмори тя и сърцето ѝ заби с диво задоволство.

— Да съм казал нещо за говорене, скъпа? — Смахът му бе тътнеш, идващ дълбоко от гръдния кош, и я възпря да му отговори рязко; вместо това се загледа в къдравите косъмчета, изскочили изпод яката на ризата му.

Друг пристъп на смях, този път още по-чувствен от предишния, привлече вниманието ѝ към устата му. Очертанията ѝ бяха омекнали като по чудо, също и очите му, които срещнаха подобен израз в нейните.

— Не се безпокой, Тара — прошепна той, игривият пламък в очите му бе наполовина засенчен от клепачите. — Обещавам, че ще... говорим по-късно.

Тара не разбра колко време бе стояла неподвижно, с втренчен поглед, след като той я бе оставил сама. Взираше се в площадката, в парапета, на който Деймън се бе облягал преди малко. Заслушана в тишината, обви ръце около треперещото си тяло, сякаш да се защити, и устните ѝ бавно се извиха в усмивка... усмивка на очакване.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тара едва забелязваше откъде минават по време на пътуването до Лас Вегас. Дори безбройните трепкащи светлини, които се появиха насреща им, щом колата изкачи последното възвишение от краткия маршрут, не успяха да я накарат да затаи дъх, както обикновено. Тази вечер приказният град на удоволствията — скъпоценен камък в средата на пустинята, окъпан от неоновы светлини — не можеше да се сравнява с опияняващата привлекателност на мъжа до нея.

Деймън беше този, който ѝ спираше дъха. Облечен беше в кафяв костюм с жилетка, тип уестърн, копринената му риза, разтворена на врата, имаше цвета на златистите точки в очите. Среброто в къдравата му гъста коса точно над яката изкушаваше Тара да зарови пръсти в нея.

Деймън също остана доволен от външния ми вид, помисли тя, припомняйки си изражението му, когато се бе появила. Помежду им бяха припламнали искри от изгаряща чувственост, докато той жадно плъзгаше поглед по бялата ѝ блуза с дълбоко деколте, украсено с дантела, и дългата пола на цветя, с широк проблясващ колан.

Припомняйки си неговата възбуда, докато погледът му проследяваше линията на остро̀то ѝ деколте, тя изпита чувство на триумф.

Тара се бе погрижила старателно за вида си, беше поставила дискретни сенки върху клепачите си, усилвайки черния цвят на очите, който изпъкна с поразяваща яснота. Съвсем мъничко руж подчертаваше високите ѝ скули и златистия блясък на кожата ѝ. Докато се взираше в отражението си в огледалото, очертавайки устните си с тъмнорозово червило, тя се закле, че след тази вечер Деймън ще разбере, без да му остане и сянка от съмнение, че е единственият мъж, който може да я дари с щастие.

Докато с бавни, отмерени движения решише гъстата си коса с цвят на абанос, тя бе очарована от плана за прелъстяване, който съставяше в момента. Би направила всичко възможно да предотврати

разбиването на брака им — нещо, което не бе опитвала никога преди. Досега не бе използвала женски хитрини, ала през последната година силата ѝ бе болезнено и брутално отнета. Показвайки на Деймън чувствата си и желанието, което изпитваше към него, може би щеше да успее да го убеди, че Франк не означаваше — и не бе означавал — нищо за нея.

— Много си се умълчала. Добре ли си?

Почувства за миг как въпросът на Деймън я раздразни, възнегодувайки от факта, че загрижеността му за състоянието ѝ, изглежда, не се простираше отвъд тревогата за нейното здраве. Тя не бе инвалид — беше жена в цветущо здраве, бликаща от енергия, и скоро щеше да му го докаже.

Бяха спрели на светофар и това ѝ даде възможност, от която Тара побърза да се възползва. Наполовина извъръщайки се към него, тя разтегли ъгълчетата на устата си в лека усмивка и лениво се протегна, извивайки се предизвикателно върху меката тапицерия.

— Да — въздъхна тя. — Чувствам се превъзходно!

— Бас държа, че е така!

Бъркаше ли или наистина Деймън бе произнесъл обезпокоително двусмислените думи? Докато той влизаше с колата в паркинга на хотел-казино „Тропикана“, тя го погледна бързо, ала спокойното му изражение не ѝ подсказа нищо. Механичното поемане на ръката ѝ, за да я поведе през покритото с килим фоайе, докато пиколото откарваше колата им, увеличи раздразнението ѝ.

Шумотевицата и луксът в казиното накараха Тара да се отдръпне плахо от множеството тела, които се движела из залата ту с лудешка припряност, ту като в забавен кадър. Знаеше, че някои от тези хора са пропътували стотици, дори хиляди мили, за да се насладят на развлеченията, които Лас Вегас предлага, и макар да осъзнаваше, че всичко е една вълшебна примамка, бе изпълнена с боязън. Приятно ѝ бе да прекара една вечер навън, но от опит знаеше, че бързо се пресища от блясъка и празното веселие.

От разстояние Лас Вегас бе поразително красив град и макар атмосферата му да бе чужда на свенливата природа на Тара, тя усети как околната възбуда я завладява.

Настаниха ги съвсем близо до сцената, която заемаше целия далечен край на ресторанта и описваше огромен полукръг. Въпреки

това масата им бе удобно отделена от останалите. Тара бе смаяна, че им дадоха очевидно едно от най-добрите места, и то без предварителна заявка, но всичко ѝ стана ясно, щом забеляза как Деймън дискретно пъкна банкнота в ръката на келнера.

Облеченият във фрак мъж се поклони, лицето му запази безстрастното си изражение. Едва сдържайки се да не прихне след отдалечаващия се сервитьор, Тара се извърна с развеселен поглед към кавалера си.

— Готин номер — изсмя се тя, ясните ѝ очи го загледаха дяволито, щом схвана ироничното потрепване на веждите му.

— Не бъди непочтителна, дете. Радвай се, че не си там горе — той посочи към галерията, — сплескана като някоя съблазнителна сардина.

— Значи съм съблазнителна?

Особеното въодушевление, което изпитваше да кокетничи с Деймън, подтиквайки го да обърне внимание на прелестите ѝ, изведнъж се смени със срамежливост. Облягайки се назад, очите му зашариха по разголените ѝ рамене и се плъзнаха надолу, след като за момент се бяха задържали върху пулсиращата артерия на гърлото ѝ.

— Слюнките ми потекоха — промърмори той, очите му уловиха нейните с позната интимност. Устата му се изви лукаво, щом тя нервно се пресегна за чашата с вода. Тара погледна към прозрачната течност, наслаждавайки се на хладината ѝ върху топлата си длан, стараейки се да се съсредоточи върху подрънкващите о стените бучки лед.

Един дълъг пръст се пресегна и съвсем лекичко погали кокалчетата на ръката ѝ, карайки я да потрепери.

— Мислех, че ти се пие вода, скъпа!

В този момент келнерът се върна да вземе поръчката и Тара изпита истинско облекчение. Деймън бе майстор в нападките и тя се съмняваше, че ще успее да го надприказва в словесната битка, която бе повела. Трябваше обаче да признае, че се наслаждава на битката. Тя я караше да се чувства изцяло завладяна от присъствието на човека, седнал така интимно до нея, самата тя се усещаше повече жена от всякога. Чувстваше се привлекателна, осъзна тя, дори красива. Щом той плъзнеше поглед по нея, тя се чувстваше като пеперуда, пърхаща върху дланта му, изпълнена с увереност, че той никога няма да я смачка с непредпазливи пръсти.

Сякаш за да докаже съмненията ѝ, Деймън внимателно я изслушваше и накрая тя заговори съвсем уверено. Бавно, с усмивки и случайни леки докосвания той ѝ даваше възможност да възприеме и откликне на тази нова, вълнуваща интимност. Когато намалиха осветлението заради започващата шоупрограма, Тара преливаше от щастие и с безгрижно увлечение посрббваше от шампанското, което Деймън бе поръчал с вечерята. Чувстваше се опиянена, но не от виното, а от близостта на мъжа до нея.

Докато гледаха спектакъла на „Фоли Бержер“, той премести стола си до нейния, топлото му бедро се притискаше до нейното, ръката му бе обвила раменете ѝ, а пръстите му игриво галеха кожата ѝ. По време на всяко действие от тази великолепна, колоритна продукция Тара седеше очарована, без да е наясно дали омаята се дължи на уменията на танцьорите, на фантастичните костюми или на възмутителните коментари, които Деймън шепнеше в ухото ѝ.

— Деймън, не може ли да останем още малко? — Светлините отново бяха запалени и обръщайки се с въпроса си към него, тя не съзнаваше колко съблазнителна изглежда, докато очите ѝ го умоляваха да удължи вълшебната вечер.

Нехаейки за хората наоколо, той я целуна.

— Знаеш ли, че си едно прекрасно бебче, скъпа?

— Аз... аз не съм бебче — запротестира тя и затаи дъх, щом устните му ухапаха мекото на ухото ѝ. — Просто ми е приятно и не ми се тръгва.

— Вашето желание за мен е заповед, принцесо. Къде искате да отидем?

— Какво ще кажеш да се качим на горния етаж да погледнем магазините?

— Съвсем по женски — подкачи я той, като пхна ръка под нейната и се насочи към асансьора. — Мъжът се стареае всячески да осигури една романтична вечер и всичко, за което се сеца дамата му, са най-близките магазини.

— Не е честно! Просто искам да хвърля едно око.

— Не знаеш ли, че повечето от бутиците вече са затворени?

— Така ли? — Разочарованието в укоризнения поглед, който отправи към него, бе тъй очевидно, че Деймън избухна в искрен смях. Вратата на асансьора се затвори и те се издигнаха бързо нагоре. С

увереност, която не знаеше, че притежава, Тара добре се възползва от възможността. Целуването в асансьор наистина си го бива, помисли тя и лицето ѝ пламна, щом вратата се отвори, излагайки ги на очарованите погледи на една възрастна двойка, която чакаше отпред.

Следващия час тя се забавляваше на воля. Първо минаха през централния вътрешен двор с интересно оформление, чиито растения в големи саксии го оприличаваха на стария Ню Орлиънс. Докато се разхождаха, ги съпровождаха меките тонове на романтични балади, изпълнявани от малък оркестър зад една дървена решетка, увита с бръшлян. Привлечена от апетитните миризми, които се разнасяха от миниатюрната сладкарничка в ъгъла, Тара задърпа Деймън вътре и след малко излезе, стиснала в ръка пакетче дъвчащи бонбони.

— Стомахът ти сигурно е от желязо!

Самодоволната ѝ усмивка бе единственият отговор, докато вървяха към асансьора. Поглеждайки скришом към елегантния си златен часовник, тя отбеляза късния час със съжаление. Беше уморена, ала не желаше тази прекрасна вечер да свършва. Искаше ѝ се да улови в шепа часовете. С тази мисъл в главата спря и се обърна към него със съвършено невинно изражение, което контрастираше на дяволития блясък в искрящите ѝ черни очи.

— Сигурен ли си, че не искаш дъвчащ бонбон, Деймън? Знаем, че човек трудно ги смилва, като поостарее, но вярвам, че един няма да ти навреди.

Опита се да прикрие разочарованието си, когато той отказа да реагира на закачката. Деймън спокойно прие предлагания бонбон между палеца и показалеца и толкова сладко ѝ се усмихна, че я обезоръжи напълно.

Тъкмо се извръщаше, когато почувства как другата му ръка улови врата ѝ и устата ѝ се разтвори от изненада. Без да се бави, Деймън пхна бонбона в устата ѝ и бързо се наведе, за да използва преимуществото си. Зъбите му леко ухапаха сочната ѝ долна устна, докато той бавно изсмукваше сладостта от разтварящия се бонбон.

Това не продължи повече от няколко секунди, ала ефектът върху равновесието ѝ бе опустошителен. Сега върху неговото лице имаше самодоволно изражение, щом най-сетне вдигна глава, а тя остана с омекнали колене.

— Знаеш ли, донякъде си права.

— К-какво?

— Бонбонът! — Деймън погледна към празното пликче, смачкано в юмука ѝ. Виждайки объркването в очите ѝ, той се ухили. — Един бонбон не може да навреди, но със сигурност те кара да усещаш глад за още!

Съпроводена от лекия му смях, тя влезе в дамската тоалетна. Срецайки отражението си в огледалото, докато миеше лепкавите си пръсти, се усмихна, щом забеляза зачервените си от възбудата бузи.

За първи път осъзнаваше, че в подобни игри винаги Деймън ще е печелившият и изведнъж разбра, че не би искала да е другояче. Онова, което той не осъзнаваше, бе, че като му позволяваше да печели малките битки, тя се надяваше да се съхрани и да излезе победителка в последната схватка. Че такава ще има, не се съмняваше. Помежду им остана още много неизказано, още много натрупана горчилка и несигурност изкривяваха техните взаимоотношения. Искаше да има бъдеще с Деймън, изчистено от минали грешки, и единствено доверието един към друг можеше да се превърне в свързващия мост.

Подсушавайки ръце в книжната кърпа, Тара се обърна към вратата, несъзнателно изправяйки рамене в усилието си да се приготви за сблъсък с Деймън. Когато излезе, той не се виждаше никъде. Бавно прекоси пространството до парапета насреща и се облегна, наблюдавайки забавените движения на тълпата под нея. Със зазоряването приливът на енергия, който Тара усещаше по-рано, изчезваше и тя вдигна ръка да заглуши една прозявка.

Почти заспиваше права, когато почувства как нечий ръце закачливо се притискат върху притворените ѝ клепачи. Дори не реагира на устните, които, изглежда, жадуваха за гладката кожа между врата и рамото ѝ. Тара не желаше друго, освен здравите му ръце да я прегърнат, докато полагаше глава върху силната му гърд. Заглушавайки поредната прозявка, тя тихичко се засмя.

— Махни проклетите си ръце от нея!

С лек шокиран вик Тара се дръпна от ръцете, които я държаха, вперила невярващ поглед в тържествуващото лице на Франк Сайкс. Устата ѝ пресъхна от страх, щом погледна покрай него към побеснелия мъж, стоящ на около метър от тях, с вид на разярен бик, готов за атака.

— Деймън, аз...

— Всичко е наред, скъпа — провлечено произнесе Франк, отмествайки бавно ръце. — Малори знае какви са отношенията ни.

Тара бе слушала хората да говорят, че им е причерняло от гняв, но никога досега не бе изпадала в подобно състояние. За миг пред очите ѝ се спусна пелена, през която едва различаваше Франк. Изведнъж проумя как съвсем нормални хора могат да бъдат обладани от желанието да извършат нещо фатално. Трепереше от усилието да се въздържи и измърмори отговора си през стиснати зъби:

— Между нас никога не е имало нещо, което си струва да бъде споменато. Знаеш това не по-зле от мен!

Странно, никога не бе подозирала какъв чудесен актьор е Франк. Ако не знаеше как стоят нещата в действителност, дори тя щеше да помисли, че болката, която изкриви лицето му, е истинска. Не можеше да вине Деймън, че бе повярвал. С неговата пясъчноруса коса, леко разрошена от нервните движения на ръцете, и големите сини очи, разширени от наранена невинност, Франк бе свършена картина на наскърбен мъж. За миг тези очи срещнаха нейните и тя потръпна отвратно. Деймън не можеше да види студенината в тях, нито отмъстителния блясък, прикрит бързо от сведените клепачи.

— Тара, ти не искаш да кажеш това — промърмори Франк и вдигна помирително ръка към нея, отпусчайки я, щом тя рязко се отдръпна. — Знам, че се съгласих да почакам малко, преди да подадеш молба за развод, но, скъпа, усещам, че ще се побъркам. Не мога да понеса мисълта, че живееш с него, че споделяш леглото му. Нищо не заслужава подобно мъчение — дори парите. Изкарвам достатъчно от работата си тук и сигурно скоро ще ме повишат. Обещавам ти, че никога няма да си лишена от нещата, за които копнееш — дрехи, бижута. Дай ми възможност да ти го докажа, скъпа!

— Деймън, той лъже! — Тя се задъха, очите ѝ гледаха обезумяло, докато търсеше лицето на Деймън.

Очите на Деймън я пронизваха, лицето му бе безизразна маска, която скриваше мислите му. После погледът му се премести към Франк и Тара заглуши ридание с opakото на ръката си. Деймън го гледаше свирепо, лицето му бе почервеняло, побледнелите му устни се разтвориха и оголиха зъбите му.

Всичко стана светкавично бързо — Тара едва видя кога Деймън се бе приближил и вече примигваше към проснатото на пода тяло на

Франк. Жестът ѝ към поваления мъж бе несъзнателен, но от напрегнатия начин, по който Деймън сграбчи ръката ѝ и я повлече към асансьора разбра, че се е провалила напълно.

Пътуването до вкъщи бе същински кошмар. Когато пристигнаха и Деймън ѝ нареди кратко да се прибере, тя с радост му се подчини. Така и не разбра как успя да се справи със стълбите. Превърнала се бе в кълбо от противоречиви емоции — гняв, болка, страх. Над всичко бе безсилието.

Това безсилие нарасна неимоверно през последвалия половин час, докато крачеше напред-назад из апартамента си. Беше се трупало през последните няколко седмици, когато всяко усилие от нейна страна да установи нормални взаимоотношения бе бързо осуетявано от Деймън.

Страхуваше се да насилва нещата, решителността ѝ бе отслабена от нежеланието да предизвика неизбежния край. Припомняйки си колко добре се бяха разбирали през изминалата вечер, Тара усети горчив вкус в устата си, гърдите ѝ се свиха от болезнено съжаление. Колко често се бе чувствала по този начин, откакто за първи път бе срещнала Деймън, помисли тя и затвори очи, притискайки слепоочията си, за да успокои пулсирането им.

Къде е той в момента? Прииска ѝ се да изкрещи въпроса. Допирайки чело о хладното стъкло на прозореца, сви юмруци, потрепервайки от безсилна ярост заради обхваналото я чувство за несправедливост. Беше уверена, че той ще дойде при нея, за да я засипе с подозренията си. Присъствието му щеше да е добре дошло, осъзна тя. Всичко бе за предпочитане пред усилията ѝ да охлади емоциите си, обикаляйки из стаите като звяр в клетка.

Пурпурни ивици нашариха небето, но тя бе сляпа за красотата на зазоряването. Мръщейки се към часовника, Тара забеляза, че от връщането им вкъщи бе изминал повече от час. Деймън не идваше! Мили боже, нима бе готов да повярва на лъжите на Франк, без да ѝ даде възможност да се защити?

Настръхна и усети как я пронизва хлад, щом един заядлив глас дълбоко в съзнанието ѝ зададе своя въпрос. А не е ли това едно справедливо възмездие? Божичко, нима това е агонията, която е преживял Деймън, когато тя бе предпочела да повярва на думите на

Франк вместо на собствения си съпруг, решавайки, че е виновен, без да му даде възможност да обясни?

Да. Всички думи, които биха могли да изгладят техните отношения, бяха останали неизречени. Замалко не се препъна в нетърпението си да отиде при Деймън. Когато стигна стълбите, сърцето ѝ биеше до пръсване. Влажната ѝ длан се плъзна по перилата, но преди да може да забави крачка, усети как токчето на сандала ѝ попада върху влаещите се гънки на полата ѝ. С глух вик тя политна напред, изтъркулвайки се в купчина върху площадката.

— Какво по... — Ругатнята увисна във въздуха, щом Деймън коленичи до нея. — Тара, добре ли си?

Ридаейки, тя заудря с юмрук по дървения под:

— Той лъжеше... той лъжеше...

— Престани! По дяволите, ще се нараниш — измърмори Деймън и стисна ръката ѝ, за да я спре.

— Ти не ми вярваш — изкрещя тя, съпротивлявайки се на усилията му да я привлече в обятията си. — Би повярвал на всеки друг, само не и на мен, дори на някой като Франк, когото презираш. Е, добре, аз пък се уморих да се боря със сенки. Не ме интересува повече, чуваш ли? Просто не ме интересува!

Лицето му не изразяваше никакви чувства, когато най-сетне успя да я прегърне. Изправяйки се на крака, той я понесе към стаята си и спря до леглото, за да я погледне.

Тара извърна лице към гърдите му. Не искаше да види намокрените ѝ от сълзи бузи или да разбере колко нещастна се чувстваше в момента. Прегръдката му не ѝ донесе успокоение, в очите му нямаше и капчица разбиране. Франк бе успял с отмъщението си, помисли тя, свита на кълбо върху леглото, където я остави Деймън.

Деймън бе излязъл бързо, сякаш не можеше да понася допира на тялото ѝ до своето, и тя отчаяно се вкопчи във възглавницата му. Единствено нейните думи биха могли да опровергават инсинуациите на Франк, ала от опит знаеше, че що се отнася до Деймън, думата ѝ никога не бе достатъчна.

— Ето, вземи това.

Тара се сви от грубия тон, с който бе изречена командата, и извърна глава, за да погледне с празни очи капсулите, лежащи върху дланта му. Разпозна лекарството, което лекарят ѝ бе предписал след

злополуката. Припомняйки си благословения сън, който щяха да ѝ донесат, тя не си направи труд да протестира. Преглъщайки задавено, най-сетне усети как те се плъзнаха надолу по свитото ѝ гърло и изпи остатъка от водата, която Деймън държеше до устните ѝ.

Апатично наблюдаваше как той отива към гардероба, отказвайки да нададе вика, който се надигна в гърлото ѝ, щом видя какво взе да прави. Той набързо сгъна една риза и чифт джинси и ги постави в кожения куфар до леглото. После взе още една риза — от синьо-зелен фланелен плат. Преметна я върху ръката си и тръгна към телефона.

— Джеймс? Деймън е. Искам да пригответе и заредите хеликоптера колкото може по-бързо. Ще бъда на пистата след около час. Добре, благодаря.

Всичките ѝ страхове се превръщаха в реалност и Тара затвори очи. Няма да плаче повече, закле се тя мълчаливо. Сълзите носеха облекчение, което не можеше да си позволи. Искаше да скрие болката в себе си, докато той си отиде, защото знаеше, че ако даде воля на чувствата си, ще го умолява да остане. Няма да го умолява, реши тя, ала не можа да се въздържи да не опита за последен път да стигне до него, разкъсвайки ужасяващата тишина помежду им.

— Къде отиваш? — Прошепнатият ѝ въпрос прозвуча още по-немошно заради ефекта от лекарството.

— Заспивай, Тара.

Ако неговият глас издаваше нещо, тя може би щеше да се пребори с мъглата, сковаваща мозъка ѝ. Но думите му бяха равни, лишени от емоция, не изразяваха никакво съжаление заради тяхната раздяла. Затваряйки още по-плътно очи, за да намали болката, Тара осъзна факта, че за Деймън тя се бе превърнала в минало. Ако изобщо я бе обичал, все още съществуваше вероятност да стигне до него, ала всичко, което ги е свързвало, бе физическото му желание. Предната вечер тя си бе въобразила, че в очите му отново припламва огън, щом я погледне, но явно бе видяла само каквото ѝ се е искало.

С чувство на безнадеждност осъзна, че той бе успял в намеренията си. Вече се бе освободил от нея, духът ѝ бе прогонен. Образът ѝ повече нямаше да обитава бъдещето му, защото сега той беше този, който я отстраняваше от живота си. Гордостта му бе търсила възмездие, разчистване на старите сметки и сега вече можеше

да я напусне без сянка от съжаление заради разбитата илюзия, каквато се бе оказал техният брак.

Прииска ѝ се да потъне във вечен сън, за да не се събуди в свят без него. За миг се пребори с ефекта от лекарството, за да види само още веднъж, да запечата образа му в тези последни минути заедно.

— Недей! — Викът ѝ проехтя в стаята, докато гледаше към него. Бе свалил ризата си и очите ѝ с ужас се впиха в гърдите му, щом понечи да свали кожената връв от врата си. Ръцете му замръзнаха и проблясващият амулет се залюля, щом той вдигна стреснати очи към нея. Простенвайки като ранено животно, тя яростно поклати глава, преди да потъне в забравата на съня, за да не види как той отстранява и последната брънка, която ги съединяваше — свързващия амулет.

* * *

Тара сънуваше, че лежи върху туфите на своя планински връх със затворени очи заради блясъка на залязващото огнено кълбо в небето. Ръцете ѝ бяха протегнати нагоре като при молитва. В съня можеше да се види как изглежда отстрани — сама в своето орлово гнездо, освобождавайки се от всички чувства, докато се сливаше с природата. Наподобяваше молитвеното дърво, гигантската юка, която мормоните бяха нарекли *дървото на Исус* заради протегнатите ѝ нагоре клони. В този момент те бяха неделими, тъй като и тя се молеше да стане част от своя каньон, докато намери покоя, за който копнееше.

Не можеше да предотврати връщането към действителността, но щом отвори очи, от устните ѝ се изплъзна изненадан вик и тя се надигна рязко. Това не беше сън. Беше тук, високо на платото, където бе идвала винаги когато искаше да уталожить мъката си и където само вятърът бе слушал тъжните ѝ вопли.

Въздишката на вятъра отново понесе надалеч името, което толкова често бе произнасяла, издигайки сподавения ѝ шепот към издължените сенки, смекчаващи контурите на изшилените върхове, къпейки ги като кралски особи в пурпурно и кървавочервено. В миг той се озова до нея, навеждайки се с протегнатата ръка.

Щом срещна очите му, бе обладана от чувство за безпомощност и несправедливост и в стремежа си да избегне докосването му, скочи на крака. Той бе взел любовта ѝ и я бе отхвърлил, бе взел гордостта ѝ и я бе стъпкал, а сега нахлуваше в най-съкровената ѝ същност. Бе поливала тази земя със сълзите си и бе слушала как риданията ѝ отекуват в каньона. Сега споменът за него щеше да е навсякъде и тя нямаше къде да се скрие.

Залязващото слънце очертаваше над главата му златен ореол, както стоеше пред нея, и тя със сподавено възклицание извърна глава. Отправяйки решителен поглед напред, забеляза как цветовете на залеза багрят небето и тялото ѝ се скова от напрежение, щом осъзна, че няма къде да избяга. Сигурно бе спала дълго, без да разбере кога бе пренесена в това последно убежище. Разбра, че вече е прекалено късно за обратен полет и запристъпва напред с колебливи стъпки.

— Защо ме доведе тук? — попита тя унило.

Чу стъпките му по скалата, докато я приближаваше.

— Помниш ли деня, когато прелетяхме над тази част от каньона?

Тара кимна, опитвайки се да пренебрегне топлината, идваща от него, и лекия му дъх, който опари врата ѝ.

— Ти ми каза, че идваш тук, когато имаш проблеми, и че това е единственото място, където намиращ покой. Спомняш ли си?

— Да, но бих искала да не съм ти го казвала — отговори тя троснато, доближавайки се до ръба на скалата в стремежа си да избегне неговата близост.

— Тара, дръпни се оттам!

Усети напрежение в гласа му и грубата му команда отприщи страховете ѝ, задържани в тъмните дебри на нейното съзнание. Подчинявайки се, тя се учуди на собствената си инертност. Тялото ѝ без колебание изкачи малкото възвишение, като действаше независимо от съзнанието.

Гласът ѝ прозвуча равно, докато го успокояваше:

— Не се бой, Деймън, не възнамерявам да скачам.

Ръцете му я сграбчиха и яростно я разтърсиха, преди да я притисне в благословеното убежище на тялото си.

— По дяволите, не си прави шеги с мен! — Със здраво стиснати челюсти той я повлече след себе си, отказвайки да забави крачка. Тя се запрепва по неравната земя, ала той не обърна внимание на

протестите ѝ и най-сетне спряха до следите от старо огнище. Тара едва сдържаше яростта си и търсеше начин да излее насъбралите се чувства. Когато той я обърна с лице към себе си, гърдата му се оказа естествена мишена и тя лудо го заудря. — Малка дива котка — измърмори той и като улови и двете ѝ ръце, я принуди да седне на земята. — Няма ли да престанеш да се бориш с мен?

— Не! Само това ми е останало — извика тя и стана още по-агресивна, докато не почувства тежестта на тялото му върху своето. — Махай се от мен. Не те ли е страх, че може да се заразиш?

С отчаяно ридание извърна глава, опитвайки се да скрие сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Стегната здраво в прегръдката му, притисната от тежестта му върху каменистата земя, тя потрепера от чувствата, които я пронизаха от допира на неговото тяло.

Не би могла да понесе повече това мъчение. Близостта му проникваше през бариерите, които бе издигнала срещу болката, и почти го мразеше, задето отново я накара да изпитва чувства.

С крак все още върху бедрата ѝ, той поохлаби прегръдката си, улови бузата ѝ и я обърна към себе си.

— Тара, недей! — промърмори той, наведе глава и устните му едва докоснаха челото ѝ. — Кажеш нещо, скъпа.

— Защо? За да ме обвиниш пак, че лъжа? — Лицето ѝ бе войнствено, докато търсеше неговото. Достатъчно съм наказана, реши тя. Това бе просто още един начин да ѝ отмъсти, ала този път нямаше да успее.

Обвиненията, които искаше да му отправи, не идваха. Възпираха ги предизвикателните движения на ръката му, която ритмично докосваше слепоочията ѝ. Измърмори протестиращо и отново се опита да избегне неговия допир, тъмните ѝ очи пренебрежително блестяха.

— Не желая да говоря с теб и отказвам да слушам. Ти не удържа на думата си за последен път, Деймън.

— Какво искаш да кажеш? — Въпросът му бе толкова внимателен, колкото и пръстите, които сега търсеха и напипваха пулса върху гърлото ѝ.

През тялото ѝ премина ток — колкото от дрезгаво произнесения въпрос, толкова и от допира му, и тя възнегодува, виждайки как линията на устата му доволно омекна.

— В болницата обеща, че няма вече да ме оставиш, а си отиваш. Аз... аз те видях да си прибираш багажа, тъй че не се опитвай да ме лъжеш.

— За твое сведение — приготвих топли дрехи за втория ни меден месец. В куфара ще намериш и твои неща.

— За какво говориш? — Едва произнесе стреснатия си въпрос, докато той навеждаше глава и устните му смениха ласките на ръката. — Деймън, престани! — Сякаш нищо не бе казала, неговите устни прокараха пламтяща пътека по бузата и се спряха в угълчето на устата. Вместо да стоят мирно, ръцете му нервно разкопчаваха блузата, с която я бе облякъл по-рано.

Отдръпвайки рязко глава, тя задъхано произнесе:

— Толкова ли си отчаян, та си готов дори да ме изнасилиш?

— Толкова съм отчаян, скъпа, че съм готов почти на всичко, за да те накарам да признаеш, че ме обичаш.

— Първо ще трябва да ме хвърлиш от скалата!

Деймън се засмя и сякаш размаха червена мантия пред разярен бик. Тя го зарита и впи нокти в него. Щом той се изви, за да се освободи от ризата си, дори го ухапа по рамото.

Чу го да се задъхва, но вместо да го възпре, атаката ѝ имаше обратен ефект. Укроти я по-бързо, отколкото си представяше, че е възможно, и дишайки тежко, тя се озова под него. Ръката му хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си; потръпна, щом видя следата от ухапването върху рамото му.

— Не съм искала да те нараня — прошепна тя с разширени от ужас очи при вида на синината.

Повдигайки очи към неговите, Тара затаи дъх. Страхуваше се да помръдне, страхуваше се, че в очите му открива повече, отколкото имаше там.

— Знам — измърмори той, повдигайки я, докато тя се сгуши в обятията му. — Аз също не искам да те нараня. О, господи! Толкова много те обичам... толкова много.

Не желаше нищо повече, освен вкуса на устните му. Искаше да улови думите, които той току-що бе произнесъл, и да ги смеси със собствения си животворен дъх, за да не избягат никога. Ала когато той наведе глава към нея, вдигна ръка да го спре.

— За бога, Тара, смили се над мен! Не можем ли да забравим миналото и да започнем отначало? Знам, че имаш основание да не ми се доверяваш, но се кълна, че вече никога няма да те нараня.

— Искам да ти повярвам, Деймън, но как бих могла? Съвсем наскоро ти ми призна, че не изпитваш към мен друго, освен физическо влечение. Как да съм сигурна, че ти самият вярваш на думите си?

Със сподавено възклицание той се отдръпна от нея и дълго остана смълчан, взирайки се в потъмняващото небе с блуждаещи очи. Когато заговори, тя се напрегна и загърна блузата си, опитвайки се да се успокои.

— От нощта, когато ти за първи път заспа в обятията ми — прошепна той, — твоята магия започна да действа. Не бих признал дори пред себе си колко много държа на теб. Опитът с Шейла така ме бе попарил, че се страхувах да се доверя на чара ти. Когато се върнахме от медения месец, аз бях толкова пленен от теб, че всичко, което ме интересуваше, бе как да те запазя завинаги. Не ти казах за кашата с развода, защото... се боях.

— Боял си се? Как може истината да те плаши? — извика тя и захапа силно долната си устна, за да успокои треперенето ѝ. — Нямах ли право да знам?

— По дяволите, тогава не разсъждавах трезво. Когато адвокатът ми се обади, разбрах, че съществува вероятност все още да съм свързан с Шейла по закон. По-късно научих, че след като Сайкс се свързал с нея, тя платила за унищожаване на доказателствата за развода ни в Мексико. Добирането до истината можеше да продължи с месеци. А аз не можех да понеса мисълта да живея далеч от теб и ти да си мислиш, че може и да не си моя жена. Не разбираш ли? — извика той и се обърна към нея с измъчен поглед. — Опитах се да се предпазя от страха да те загубя, като те държах в неведение.

Припомняйки си с нов прилив на гняв агонията, преживяна в миналото, Тара поклати глава.

— О, Деймън — извика, — нима не си знаел, че аз щях да живея с теб, докато откриеш истината? Ти не повярва на любовта ми към теб и резултатът бе, че преживях една кошмарна година, мислейки... мислейки, че ти живееш с Шейла. Мислех си, че след като си я видял отново, си открил, че бракът ни е грешка. Тя ми каза, че се обичате.

— Единственото нещо, което обичаше в мен Шейла, бяха парите, спечелени от мен, след като се разделихме. Нейният любовник я разбра що за стока е, преди да му окачи примката на врата, и тя си мислеше, че ще успее да убеди съда, че не сме се развеждали, а после да поднови иска за развод, за да получи тлъста издръжка. Казах ѝ да говори с адвокатата си и да ми представи в писмен вид сумата, която очаква да получи, а аз ще я удвоя, ако признае развода.

— Тогава защо толкова искаше да ми отмъстиш?

— Без доверието, което трябваше да имам в теб, аз позволих обвиненията на Шейла да пуснат корени в съзнанието ми. Тя не пропускаше възможност да ме убеждава, че моята съпруга дели леглото с друг мъж, докато мен ме няма. Когато ти ме видя отново, лицето ти пребледня и очите ти потъмняха от отвращение. После ми каза, че искаш да се разведеш и да се омъжиш за Сайкс и аз...

— О, господи! — изпъшка тя и постави глава върху свитите си колене. — Исках да те нараня по същия начин, както ме бе наранил ти, Деймън. Мислех, че Франк ми е приятел, но помежду ни не е имало нищо друго — никога. Само ако ме беше взел със себе си... — прошепна тя тъжно и когато повдигна глава, по клепките ѝ блестяха сълзи.

Деймън се пресегна да ги изтрие.

— Адвокатите ми ме посъветваха да не се връщам, докато не получим доказателства за развода, или ако издирването не успее, да изчакам, докато отново поискам развод. Боях се, че някои непочтени вестници могат да се нахвърлят върху теб и да те окалят с лъжите си. Дотогава никой не знаеше, че съм се оженил повторно и трябваше да съм сигурен, че ти и Кен ще останете настрана от тази история. Това беше единственият начин, по който можех да ти покажа колко много държа на теб.

— И въпреки всичко, което ми казваш сега, ти си мислил как да ме защитиш! О, скъпи! При тези обстоятелства не те обвинявам, че си ме наразил. Не знам как изобщо си събрал сили да се върнеш при мен, след като аз отказвах да говоря с теб и дори не четях писмата ти.

Дълго двамата не откъсваха очи един от друг. Когато той проговори, във вените ѝ се разлива блажена радост.

— Животът ми без теб бе бавна смърт.

Със сподавен вик тя се хвърли към него.

— Никога няма да има друг, освен теб! Обичам те, Деймън. От деня, когато окачих свързващия амулет на врата ти, аз вече бях твоя телом и духом.

— След кавгата вчера, когато ти най-сетне успя да налееш в дебелията ми глава, че искаш мен, а не Сайкс, аз реших да те доведа тук — най-подходящото място да поговорим. Възнамерявах да те моля да ми дадеш време, за да спечеля любовта ти, която мислех, че съм изгубил заради своята жестокост. Щом видях израза върху лицето ти, когато понечих да сваля амулета, най-сетне проумях, че макар и да не го заслужавам, сърцето ти все още ми принадлежи.

Лека усмивка изви устните на Тара, щом осъзна до каква степен Деймън я разбираше. Прегърна го силно и го задърпа надолу, докато и двамата легнаха на земята.

— Люби ме, Деймън — прошепна тя, очите ѝ искряха нежно. — Люби ме!

Този път те забравиха всякакви задръжки. Бързо свалиха дрехите си, за да усетят успокояващата сигурност от допира на голите тела.

— Завинаги, Тара. — Деймън се надигна над нея, за да я обладает, страстта му бе примесена с тръпчива сладост.

— Завинаги — отвърна тя и се повдигна, за да посрещне устрема на тялото му.

Стоновете им се понесоха из въздуха, подхванати от вечните ветрове, заедно с телата се сливаха и душите им, докато двамата се превърнаха в едно цяло и станаха неделими. Докато изкачваха най-високия връх на насладата, символът на отмиращия ден потъна в небето, изпращайки им последните си лъчи, а свещеният свързващ камък заблестя в червено като любимия каньон на Тара.

Издание:

Ноел Бери Маккю. Вълшебният амулет

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, 1994

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-062-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.